

D o k u m e n t y
RADY GENERALNEJ



Nr 409

Rok XCII styczeń - kwiecień

2011 r.

Dokumenty

Rady Generalnej Towarzystwa Salezjańskiego

Świętego Jana Bosko

Organ urzędowy animacji i łączności dla Zgromadzenia Salezjańskiego

Z języka włoskiego tłumaczył ks. Janusz ZAPAŁA

W TYM NUMERZE

1. LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO

«Przyjdźcie i zobaczcie» (J 1, 39)

WIĄZANKA 2011 3

2. WSKAZANIA I DYREKTYWY (w tym numerze brak)

3. DYSPOZYCJE I NORMY (w tym numerze brak)

4. DZIAŁALNOŚĆ RADY GENERALNEJ

4.1 Kronika Przełożonego Generalnego 47

4.2 Kronika Radców Generalnych 59

5. DOKUMENTY I WIADOMOŚCI

5.1 Salezjańskie “Proprium” Liturgii Godzin 86

5.2 Dekret o heroiczności cnót Czcigodnego Sługi Bożego
ks. Giuseppe Quadrio, SDB 88

5.3 Nowy Kardynał Salezjanin: Arcybiskup Angelo AMATO 96

5.4 Nowi Biskupi Salezjańscy 97

5.5 Zmarli współpracownicy (3 elenki 2010) 99

Druk: Poligrafia Inspektoratu Towarzystwa Salezjańskiego

ul. Konfederacka 6, 30-306 Kraków; tel. (012) 266-40-00

1. LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO

«Przyjdźcie i zobaczcie»
(J 1,39)

WIĄZANKA 2011

WSTĘP: Niektóre znaczące wydarzenia w drugim półroczu 2010 – **KOMENTARZ DO WIĄZANKI 2011:** **1. Powrócić do Ks. Bosko.** Jak Ksiądz Bosko realizował zadanie promocji powołań? – **2. Konieczny warunek wstępny: stwarzać i promować kulturę powołaniową.** *Życie jako powołanie – Otwarte na innych i na Boga – Przeżywanie jako dar i jako zadanie.* – **3. Aspekty mające specjalne znaczenie w animacji i propozycji powołaniowej.** Wspieranie kultury powołaniowej to zasadnicze zadanie Duszpasterstwa Młodzieżowego. – Wychowanie do miłości i do czystości. – Wychowanie do modlitwy. – Towarzyszenie osobiste. – Centralne miejsce i rola konsekracji zakonnej w posłannictwie Rodziny Salezjańskiej. – Salezjański Ruch Młodzieżowy - uprzywilejowane miejsce powołaniowe. – **4. Zakończenie. Piękno i aktualność powołania salezjańskiego.** – Karawana na pustyni. – *Taniec życia.*

Rzym, 25 grudnia 2010
Uroczystość Narodzenia Pańskiego

Najdrożsi Współbracia!

Niech wszędzie tam, gdzie się znajdujecie, dotrze do was moje pozdrowienie z najserdeczniejszymi życzeniami pięknego, radosnego i owocnego przeżywania tajemnicy Wcielenia Syna Bożego. Oczywiście nie chodzi tutaj o potwierdzenie wiary, która nie ma nic wspólnego z naszym życiem. Przeciwnie, to wyznanie wiary staje się odsłonięciem tajemnicy osoby ludzkiej, a więc i programu życia. Istotnie, On stał się człowiekiem, całkowicie podobnym do nas, dzieląc się we wszystkim, oprócz grzechu, naszą biedną kondycję ludzką, aby-

śmy się stali synami Bożymi. Nie przyszedł konsekrować naszej natury ludzkiej, ale przemienić ją od wewnątrz i uczynić ją nową, przyjmując ją całkowicie. To jest nasze powołanie: odtworzyć w nas w pełni Jego obraz (por. Rz 8, 29) i nasze posłannictwo: «wychowujemy i ewangelizujemy zgodnie z programem integralnego rozwoju człowieka, ukierunkowanym na Chrystusa, Człowieka doskonałego» (Konst. 31).

Po moim ostatnim liście możecie dowiedzieć się o działaniach zrealizowanych w ostatnich miesiącach, czytając kronikę Przełożonego Generalnego, chociaż ANS na bieżąco informuje o niemal wszystkich moich podróżach, wizytach, spotkaniach i wystąpieniach. Jakkolwiek wydaje mi się stosowne, aby wspomnieć o niektórych najbardziej znaczących wydarzeniach i celebracjach.

Przede wszystkim o wizytacji nadzwyczajnej w Delegaturze Malty na początku września, podczas gdy mój Wikariusz przebywał w Irlandii, która była okazją spotkania się ze wspólnotą nie tylko z powodu świąt i obchodów, ale i poznania placówek salezjańskich, sytuacji, w jakich przeżywają życie salezjańskie i realizują posłannictwo, wyzwań, którym stawiają czoło, i projektów, które realizują. Zazwyczaj w Zgromadzeniu wizytacje nadzwyczajne są przeprowadzane przez Radców Regionalnych lub innych wizytatorów, w myśl art. 104 Regulaminów, który mówi: «Przełożony Generalny może osobiście lub za pośrednictwem innych wizytować inspektorie i wspólnoty lokalne, ilekroć uzna to za konieczne». Myślę, że dla współbraci ta wizyta była wdechem świeżego powietrza do płuc, a dla mnie prawdziwą łaską.

Zgromadzenie światowe Byłych Wychowanków, odbywające się pod koniec września i na początku października, przebiegło w klimacie wielkiej pogody i odpowiedzialności. Kolejny raz mogłem przekonać się o ogromnej energii, którą posiadamy w tym Stowarzyszeniu, a której dotychczas nie byliśmy w stanie w pełni wykorzystać. Myślę, że marnujemy potencjał, który mógłby odegrać wielkie znaczenie, gdyby byli wychowankowie przeszli od prostego faktu bycia byłymi wychowankami szkoły salezjańskiej do uświadomienia sobie daru wychowania salezjańskiego i w konsekwencji – do zaangażowa-

nia na rzecz ubogacenia rodzin i społeczeństwa przejętymi wartościami, i do działań, jako prawdziwe federacje i konfederacje, w ramach przejrzystych i skutecznych projektów. To wyzwanie stoi przed nami jako Zgromadzeniem.

Jakkolwiek, moim zdaniem najważniejszym wydarzeniem, które miało miejsce w ostatnim okresie, był Międzynarodowy Kongres “Ks. Rua w historii”, w którym uczestniczyła zadziwiająco liczna i globalnie rozległa reprezentacja Inspektorii całego Zgromadzenia; znaczący był też udział Córek Maryi Wspomożycielki i niektórych innych członków Rodziny Salezjańskiej. Wraz z Kongresem, zorganizowanym rok temu przez ACSSA (Stowarzyszenie Historyków Salezjańskich), ten Międzynarodowy Kongres подарował nam, niczym najcenniejszy owoc, prawdziwie bogaty, powiedziałbym “dotąd niewydany”, obraz Ks. Rua. Odtąd nie można dalej go postrzegać przez pryzmat klasycznego “cliché” i widzieć w nim tylko “Chodzącą Regułą” czy “Drugiego Ks. Bosko”, ale trzeba go studiować, zdając sobie sprawę, że reprezentuje on najbardziej znaczącą fazę Zgromadzenia, tzn. tę przejściową, po śmierci Ks. Bosko, założyciela. Mając nadzieję, że Inspektorie zorganizują kongresy i seminaria inspektorialne, odsyłam wszystkich was do lektury i studium tekstów już wypracowanych na tych dwóch Kongresach. Będzie to najlepszy start w przygotowaniu do dwusetnej rocznicy urodzin Ks. Bosko.

Nie mogę następnie nie wspomnieć o spotkaniu wszystkich Inspektorów Europy, zgromadzonych w Rzymie w dniach 26-28 listopada, aby kontynuować refleksję – już rozpoczętą w czasie dwóch poprzednich spotkań – nad “Projektem Europa”. Projekt ten zakłada endogeniczną rewitalizację charyzmatu w Europie; rozpoczęcie i skonsolidowanie procesów związanych z nowym znaczeniem, umiejscowieniem i reorganizacją placówek salezjańskich na tym kontynencie; podjęcie się zadania nowej ewangelizacji w Europie, także poprzez wysłanie “misjonarzy” pochodzących z wszystkich części Zgromadzenia. To trzecie spotkanie Inspektorów Europy ukazało w bardziej wyraźnym i konkretnym świetle cele, które są do realizacji w dwuleciu 2011-2012.

I na koniec, przed prezentacją Wiązanki 2011, przypominam, że ks. Marek Chrzan został mianowany Radcą dla Regionu Europa Północna w następstwie dymisji, z powodów zdrowotnych, ks. Stefana Turanskýego, któremu ponownie publicznie dziękuję za jego wspaniałomyślną służbę w czasie tych dwóch i pół roku od czasu jego wyboru. Poza tym, mianowałem Postulatorem ds. Kanonizacyjnych księdza Piera Luigiego Cameroni, po tym jak ks. Enrico dal Covolo został mianowany przez Ojca Świętego Rektorem Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego, a następnie Biskupem.

A teraz już przechodzę do prezentacji Wiązanki 2011. Czynię to w przekonaniu, że będzie to dla was miły dar, zarówno ze względu na znaczenie, jakie ma *Wiązanka* w naszej tradycji salezjańskiej od czasów Ks. Bosko, jak i wybrany temat, który związany jest z naszym życiem i naszym posłannictwem. Zachęcam was do pomocy młodym w odkrywaniu życia jako powołania, a bardziej konkretnie – w urzeczywistnianiu projektów życia apostolskiego poprzez wychowanie do wiary, włączenie się w życie Kościoła, słuchanie Słowa, modlitwę, udział w życiu sakramentalnym, towarzyszenie duchowe i podjęcie pracy apostolskiej.

Komentarz do Wiązanki 2011: 1. Powrócić do Księdza Bosko. Jak Ksiądz Bosko realizował zadanie promocji powołań? – **Konieczny warunek wstępny: stwarzać i promować kulturę powołaniową.** Życie jako powołanie – Otwarte na innych i na Boga – Przeżywane jako dar i jako zadanie. – **2. Aspekty mające specjalne znaczenie w animacji i propozycji powołaniowej.** Wspieranie kultury powołaniowej to zasadnicze zadanie Duszpasterstwa Młodzieżowego. – Wychowanie do miłości i do czystości. – Wychowanie do modlitwy. – Towarzyszenie osobiste. – Centralne miejsce i rola konsekracji zakonnej w posłannictwie Rodziny Salezjańskiej. – Salezjański Ruch Młodzieżowy – uprzywilejowane miejsce powołaniowe. – **Zakończenie. Piękno i aktualność powołania salezjańskiego.** – Karawana na pustyni. – Taniec życia.

KONIECZNOŚĆ ZAPRASZANIA

Drodzy bracia i siostry, wszyscy członkowie Rodziny Salezjańskiej i przyjaciele Księdza Bosko, pozdrawiam was z wielką miłością i z tym szacunkiem, jaki czuję dla każdego z was, życząc wam, aby nowy rok obfitował w błogosławieństwo, które Ojciec zapragnął nam dać we Wcieleniu swojego Syna.

Piszę wam, aby przedstawić Wiązanekę na 2011 rok, będąc pewnym, że będzie ona miłym darem, czy to ze względu na wartość, jaką ma Wiązanekę jako taka w naszej tradycji salezjańskiej od czasów Księdza Bosko, czy też ze względu na wybrany temat, który odnosi się do naszego życia, naszej misji i naszej zdolności pomagania w odkrywaniu, że życie jest powołaniem, czy też wreszcie ze względu na czas, jaki przeżywamy jako Kościół i Rodzina Salezjańska, zwłaszcza na Zachodzie.

Po Wiązance z 2010 „Panie, chcemy ujrzeć Jezusa” na temat pilnej potrzeby ewangelizacji, wydawało mi się, że jest bardzo logiczne i naturalne, skierować zatroskany apel do całej Rodziny Salezjańskiej, aby zwrócić uwagę wraz z nami salezjanami, na **konieczność zapraszania**. Bowiem my salezjanie

„dziś, jak nigdy dotąd, odczuwamy wyzwanie do tworzenia kultury powołaniowej w każdym środowisku, tak, aby młodzi odkryli życie jako powołanie i żeby całe duszpasterstwo salezjańskie stało się naprawdę powołaniowym. Wymaga to pomocy młodym, aby przezwyciężyli indywidualistyczną mentalność i kulturę samorealizacji, która popycha ich do planowania przyszłości bez wsluchiwania się w głos Boga; a ponadto domaga się włączenia i formacji rodzin i świeckich. Szczegółne zaangażowanie należy podjąć do budzenia w młodzieży apostołskiej pasji. Jak Ksiądz Bosko jesteśmy powołani, aby dodać jej odwagi, do bycia apostołami swoich kolegów, do przyjęcia różnych form służby kościelnej i społecznej, do zaangażowania się w projekty misyjne. Aby sprzyjać wyborowi powołania do posługi apostołskiej należy tejże młodzieży

*zapropionować bardziej intensywne życie duchowe oraz systematyczne towarzyszenie osobiste. Jest to ziemia, na której rozwiną się rodziny zdolne do autentycznego świadectwa, świeccy zaangażowani na każdym szczeblu życia Kościoła i społeczeństwa, a także powołania do życia konsekrowanego i kapłaństwa”.*¹

Drodzy bracia i siostry, ewangelizacja i powołanie są dwoma nierozłącznymi elementami. Więcej, kryterium autentyczności dobrej ewangelizacji to jej zdolność wzbudzania powołań, pozwalać dojrzewać projektom życia ewangelicznego, wciągać całkowicie tych, którzy są ewangelizowani, i uczynić z nich uczniów i apostołów.

Fakt historyczny z życia Jezusa, potwierdzony przez wszystkich czterech ewangelistów jest ten, że już na początku swojej działalności ewangelizacyjnej (por. Mk 1,14-15), Jezus powołał niektórych, aby szli za Nim (por. Mk 1,16-20; Mt 4,18-19, Łk 5,10-11; J 1, 35-39). Ci pierwsi uczniowie „towarzyszyli nam przez cały czas, kiedy Pan Jezus przebywał z nami, począwszy od chrztu Jana aż do dnia, w którym został wzięty od nas do nieba” (Dz. Ap. 1,21-22).

Powołanie tych pierwszych uczniów według Ewangelii św. Jana jest owocem osobistego spotkania, które wzbudza w nich urok, oczarowanie, które przemienia ich umysł a zwłaszcza ich serca, uznają w Jezusie tego, w którym realizują się najgłębsze oczekiwania, proctwa, oczekiwanego Mesjasza.. To doświadczenie łączy ich do tego stopnia z osobą Jezusa, że idą za Nim z entuzjazmem i głoszą innym swoje doświadczenie zapraszając ich do naśladownictwa, do osobistego spotkania z Jezusem. Ewangelia Łukasza mówi również o grupie niewiast, które towarzyszą i asystują Pana (Por. Łk 8,1-3), to nam mówi, że Jezus wśród uczniów miał również niewiasty, niektóre z nich będą świadkami Jego śmierci i zmartwychwstania (por. Łk 23,55-24-11.22).

¹ KG26, *Da mihi animas cetera tolle*, Roma 2008 n.53: “Powołanie do zaangażowania apostolskiego”.

Dlatego, drodzy bracia i siostry, zapraszam was, abyście byli dla młodych prawdziwymi przewodnikami duchowymi, tak jak Jan Chrzciciel, który wskazuje Jezusa swoim uczniom mówiąc im „Oto Baranek Boży” (J 1,36). I poszli za Nim, do momentu, gdy Jezus widząc, że niektórzy idą za Nim, zwrócił się do nich bezpośrednio z pytaniem: „Czego szukacie?” a oni pragnąc poznać dogłębnie, kim byłby ten Jezus, zapytali: „Rabbi, gdzie mieszkasz?” (J 1,38). A On ich zaprosił, jako pierwszych uczniów, aby doświadczyli przebywania z Nim: „Chodźcie i zobaczcie”. Coś niespotykane pięknego doświadczyli oni od momentu, w którym „poszli, zobaczyli gdzie mieszkał i tego dnia pozostali z Nim”(J 1,39).

Oto pierwsza charakterystyka powołania chrześcijańskiego: jest nią spotkanie, osobisty kontakt przyjaźni, który wypełnia serce i przemienia życie. To przemieniające spotkanie, to wiara, która ożywiona miłością czyni wiernych i wspólnoty chrześcijańskie propagatorami Dobrej Nowiny Ewangelii Jezusa. W ten sposób wyraża to św. Paweł w liście do wspólnoty w Tesalonikach: „Przyjmując Słowo staliście się wzorem dla wszystkich wierzących w Macedonii i Achai; dzięki wam nauka Pańska rozprzestrzeniła się wszędzie” (por. 1 Tess 1,7-8). Jesteśmy więc wezwani, aby odnowić w nas ten dynamizm powołaniowy: głosić i dzielić entuzjazm i zapał z jakim przeżywamy nasze powołanie, w taki sposób, aby samo nasze życie stało się propozycją powołaniową dla innych. Właśnie tak czynił Ksiądz Bosko, który bardziej niż propaganda powołaniowa umiał stworzyć na Valdocco mikroklimat, w którym wzrastały i dojrzewały powołania, stworzył autentyczną kulturę powołaniową, w której życie jest pojmowane i wzrasta jako dar, jako powołanie i misja w różności wyborów.

1. Powrócić do Księdza Bosko

Zaproszeni, aby wychodząc od Księdza Bosko, zrozumieć coraz to lepiej i moc przyjąć bardziej wiernie tę pasję, która płonęła w jego sercu i pobudzała go do szukania chwały Bożej i zbawienia dusz, naśladujemy go w niestrudzonej działalności w promowaniu powołań dla służby Kościołowi, najcenniejszego owocu jego dzieła wycho-

wawczego i ewangelizacyjnego, formacji ludzkiej i chrześcijańskiej młodzieży. Jego doświadczenie, jego kryteria i postawy będą mogły oświetlić i ukierunkować nasze zaangażowanie powołaniowe.

„Ksiądz Bosko, mimo działania z nieustrudzoną hojnością dla rozwoju różnych form powołania w Kościele, zapraszał niektórych młodych do pozostania z nim na zawsze. Również i dla nas propozycja salezjańskiego życia konsekrowanego, skierowanego do młodzieży, stanowi część wierności Bogu, za otrzymany dar. Do tego pociąga nas pragnienie po dzieleniu się radością pójścia za Panem Jezusem, pozostając z Księdzem Bosko, aby dać nadzieję wielu innym młodym, z całego świata”².

Nie zapominajmy, że Ksiądz Bosko żył w środowisku mało przychylnym i w pewnym sensie przeciwnym rozwojowi powołań kościelnych. Nowy konstytucyjny rząd Królestwa Sardynii wraz z wolnością druku, sumienia, kultu i możliwą „bezwyznaniowością” Państwa wytworzył wzrastający rozdźwięk z Kościołem. Wolność kultu i czynna propaganda protestancka dezorientowały prosty lud ukazując negatywny obraz Kościoła, papieża, biskupów i kapłanów. Wytworzył się u ludzi a zwłaszcza wśród młodzieży klimat narodowościowy nasiąknięty ideami liberalnymi i antyklerykalnymi.

Ksiądz Bosko wspominając te czasy, pisał: „nastroje, które mogły zawrócić w głowie, zwróciły się przeciwko zakonem, przeciw Zgromadzeniom kościelnym, a później powszechnie przeciw klerowi i wszystkim władzom Kościoła. Ten krzyk wściekłości i lekceważenia religii w konsekwencji pociągał za sobą odejście młodzieży od moralności i pobożności, a tym samym od powołania do stanu kościelnego. Dlatego nie było żadnego powołania zakonnego i prawie żadnego do stanu kościelnego. Podczas gdy domy zakonne traciły już powoli nadzieję, księży, lekceważeni a niektórzy uwięzieni, inni skazani na przymusowe miejsce zamieszkania, to, czy sądząc po ludzku, można było podtrzymywać ducha powołań?”³.

² KG26, *Da mihi animas, cetera tolle*, Rzym 2008, n.54: “Towarzyszenie kandydatom do salezjańskiego życia konsekrowanego”.

³ Cenzo storico sulla Congregazione di S. Francesco di Sales e relativi schiarimenti,

Ale spójrzcie, drodzy bracia i siostry, jak zareagował Ksiądz Bosko. On nie lamentuje, ale natychmiast dwoi się i troi, aby zbierać i zająć się powołaniami, popierać formacje młodych kleryków, będących bez seminarium, troszczyć się o chłopców mających dobre usposobienie i przygotować ich do funkcji kościelnych. W Oratorium razem z młodymi pracownikami, sierotami, Ksiądz Bosko szybko zebrał chłopców i młodzieńców dobrych, którzy przejawiali oznaki, aby skierować ich do kapłaństwa lub życia zakonnego. Poświęca się i daje pierwszeństwo ich formacji, formacji czynnej i praktycznej z osobistym towarzyszeniem i w środowisku o silnej wartości duchowej i apostołskiej. Od lat '60 sekcja „studenci” w Oratorium na Valdocco jest pojmowana jako sekcja seminaryjna.. Ksiądz Bosko pisze w „pamiętnikach z Oratorium”, że dom w Oratorium przez prawie 20 lat był seminarium diecezjalnym⁴. Opierając się na tym, co pisze Ks. Braido, pomiędzy rokiem 1861 a 1872 wstąpiło do seminarium turyńskiego 281 młodzieńców z Oratorium⁵.

Jak Ksiądz Bosko zrealizował popieranie powołań?

Przede wszystkim Ksiądz Bosko zwracał szczególną uwagę na odkrywanie możliwych znaków powołaniowych u młodych, z którymi miał kontakt, czy to, kiedy jechał głosić kazania w kościołach różnych miejscowości czy u młodych zebranych w Oratorium na Valdocco. Zauważył, że w tej wielkiej masie jego chłopców u niektórych ujawniają się oznaki powołania, do tej pory zakryte przez pewnego rodzaju skorupę niegrzeczności i niewiedzy. Ci ubodzy oratorianie łączyli bowiem z dobrym postępowaniem inteligencję; wystawił ich więc na próbę jako animatorów wśród kolegów i sprawdzał ich przez spe-

Roma, Tip. Poliglotta 1874. In OE XXV, p. 233.

⁴Memorie dell'Oratorio. Tekst krytyczny wydał A Ferreira, Rzym, LAS 1991 s.195. Przeznaczyć na służbę diecezji jako małe seminarium jego (nowe) szkoły prywatne było motywem utrzymującym rozwój dzieła salezjańskiego, por. A.J. LENTI, Ksiądz Bosko, historia i duch. T.5: Institutional Expansion, Rzym, LAS, 2009, ss.49-73.

⁵ Por. P. Braido, *Don Bosco, prete dei giovani nel secolo delle libertà. T. 1, Roma LAS, 2003, s.544*

cjalną swoją opiekę. Ponieważ Ksiądz Bosko nie oczekiwał prawie automatycznego rozwoju powołania, gdyż wiedział z doświadczenia, że niestałość młodzieńcza może im nastęrczyć poważną trudność, dlatego współpracuje czynnie z darem Bożym, tworząc odpowiednie środowisko podtrzymując w nim duchowy klimat odpowiadający wymaganiom rozwoju powołania i angażując się by być animatorem i przewodnikiem tych, u których stwierdzał powołanie do życia kapłańskiego czy zakonnego lub do współpracy salezjańskiej w rozmaitych jej wymiarach.

1. Pierwszym zadaniem Księdza Bosko było stworzyć **środowisko**, dzisiaj powiedzielibyśmy, stworzyć kulturę, w której propozycja powołaniowa mogłaby być przychylnie przyjęta i mogła dojrzewać.

- * Środowisko rodzinne w którym Ksiądz Bosko dzieli wszystko z młodymi. Jest z nimi na podwórzu, słucha ich, popiera atmosferę radości, święta i zaufania, która otwiera serca i sprawia, że młodzi czują się jak w rodzinie. Radość, która emanowała z całej postaci Księdza Bosko, gdy wypełniał cały swój apostołat z poświęceniem i entuzjazmem, była sama w sobie propozycją powołaniową. Kontakt z Księdzem Bosko w codziennym życiu był dla młodych wielkim i radosnym przeświadczeniem, że są i czują się naprawdę członkami rodziny, ucząc się otwierać swoje serca i patrzeć w przyszłość z optymizmem i nadzieją.
- * Ten klimat radości i rodziny był podtrzymywany przez mocne doświadczenie duchowe. Religijne spojrzenie na świat, jakie miał Ksiądz Bosko, łączył różnorodną działalność, prawie spontanicznie „zaraża” młodych, którzy uczą się żyć w obecności Boga, który ich kocha i ma dla każdego z nich plan szczęśliwości i pełni życia. Tworzy się w Oratorium klimat duchowy, który ukierunkowuje na kontakt osobowy z Bogiem i z braćmi i przenika całe życie. Ten klimat jest podtrzymywany przez proste, ale stałe życie sakramentalne i maryjne. Modlitwa, która ukierunkowuje na kontakt osobisty i na przyjaźń z Jezusem i Maryją i odpowiednie doświadczenie sakramentalne, które podtrzymuje i pobudza wysiłek wzrostu w codziennym życiu, stanowią pierwsze środki do pielęgnowania i rozwijania powołań.

- Trzecią charakterystyką środowiska stworzonego przez Księdza Bosko był wymiar apostołski. Od początku Ksiądz Bosko angażuje chłopców, szczególnie tych, którzy ukazują oznaki powołania do towarzyszenia mu w jego dziele wychowawczym i katechetycznym.

Powierzył im niektórych kolegów bardziej niezdyscyplinowanych, aby stawszy się ich przyjaciółmi pomogli im włączyć się pozytywnie w środowisko i w życie Oratorium. W ten sposób młodzi uczyli się pracować dla innych z wielkim zaangażowaniem i całkowitą bezinteresownością. Nauczyli się również stawać się zawsze bardziej wrażliwymi i otwartymi na wymogi apostołatu, doprowadzając do końca własne motywacje i czyniąc wszystko dla chwały Bożej i zbawienia dusz. Ksiądz Bosko towarzysząc im uważnie i stale, postarał się o to, aby ta posługa apostołatu wśród kolegów przeżywana z entuzjazmem i dyspozycyjnością, podczas gdy wyrażała swoją skuteczność wprowadzając na drogę dobra tych, do których była skierowana, stanie się również konkretną „propozycja” życia dla tych młodzieńców, których on sam wybrał. W takim klimacie powstają i rozwijają się Kompanie, pojmowane przez Księdza Bosko jako priorytetowe doświadczenie środowiska i propozycji wychowawczej Oratorium.

2. Wraz ze środowiskiem Ksiądz Bosko proponuje młodym, ale także i dorosłym, którzy szukają ukierunkowania dla swojego powołania stałe **towarzyszenie duchowe**. Naturalnym miejscem, w który Ksiądz Bosko ofiaruje pomoc kierownictwa duchowego jest konfesjonał, ale nie tylko: Ksiądz Bosko w rozmaitej formie proponuje i ułatwia możliwość spotkania i rozmowy pomiędzy „dziećmi rodziny” i „ojcem”, przekazując wszystkim głębokie doświadczenie wychowania i kierownictwa duchowego. Jego działanie zmieniało się, gdyż każdego traktował indywidualnie, w zależności od tego, czy chodziło o młodych czy dorosłych, aspirantów do życia kościelnego, do życia zakonnego, czy po prostu do życia jako dobry chrześcijanin i i uczciwy obywatel. Równocześnie jego działanie towarzyszenia stawało się szczególne i ważne, gdy chodziło o Współpracowników, Córki Maryi Wspomożycieli, salesianów itp.

Jednym z rysów, który najbardziej uderza, gdy obserwuje się Księdza Bosko jako kierownika duchowego jest ostrożność i roztropność, które można było zauważyć, kiedy radził w sprawie powołania. Chociaż w tym czasie Kościół doświadczał brak pasterzy a i jemu brakowało współpracowników, to jednak jak zaświadcza pod przysięgą, Ks. Rua, „nigdy nie radził wyboru (życia kapłańskiego czy zakonnego) temu, kto nie miał niezbędnych przymiotów... Wiedziałem o niektórych, że im odradzał, pomimo ich pragnienia”⁶.

Kierując się zawsze roztropną ostrożnością usilnie zabiegał, aby nakłonić do refleksji tych, którzy chociaż mieli zalety, to jednak nigdy nie myśleli, aby zostać księżmi czy zakonnikami. Ksiądz Bosko po trochu ukazywał im niektóre przemyślenia, które pomogłyby im rozważyć ich wybór; żaden z nich nie był niezadowolony, że poszedł za jego radą.

Kierownictwo duchowe Księdza Bosko było oświecone „darem rady”, który go uzdalniał do pewnego ukierunkowywania tych, którzy zwracali się do niego.

3. Wytężona praca, jaką Ksiądz Bosko rozwinął na korzyść powołań była podtrzymywana przez **wielką miłość do Kościoła**: z całym oddaniem zaangażował on wszystkie swoje siły, aby zatroszczyć się o jego dobro. To właśnie ta miłość do Kościoła pozwoli nam zrozumieć znaczenie, jakie dawał działalności apostołskiej dla promocji powołań i jego naleganie, aby wszyscy zgodnie pracując i angażując się, zatroszczyli się o wielki skarb dla Kościoła, jakim są powołania.. Zwykł mówić: „Dajemy Kościołowi wielki skarb, kiedy zatroszczymy się o dobre powołanie; to nieważne, czy to powołanie lub dany kapłan pójdzie do diecezji, na misje czy do jakiegoś domu zakonnego. Jest zawsze wielkim skarbem, jaki ofiaruje się Kościołowi Jezusa Chrystusa”⁷. Obraz dobra dla Kościoła nigdy go nie opuszcza, nawet wtedy, gdy już brak mu było sił, czasu, środków finansowych, które

⁶ Summarium, 676 par.14.

⁷ MB XVII, s.262.

zdobywał z takim trudem, ani kiedy zatrudniał swój nieliczny personel i otwierał swoje domy.

„*Biegnijcie, biegnijcie szybko, aby zbawiać tych młodych...*”⁸. Apel umierającego Księdza Bosko można uważać jako skierowany nie tylko do obecnych w tym momencie w jego pokoju, lecz ogólnie do całej Rodziny Salezjańskiej. Apel, który ponagla i będzie naglił zawsze, gdyż młodzi wszystkich czasów potrzebują „ocalenia”.

Umierający Ksiądz Bosko skierowuje również do nas ten apel. Jest to zaproszenie, aby podwinąć rękawy i solidnie pracować, aby wokół nas rodziły się, rozwijały i umacniały, jak kiedyś przy nim, liczne i dobre powołania salezjańskie. Akceptacja tej zachęty domaga się od każdego z nas odnowienia tego świętego zatroskania o zbawienie młodzieży, jakie miał Ksiądz Bosko; to ono sprawi, że staniemy się odważni i pozwoli nam pokonać obawę o to, że nie jesteśmy zrozumiani lub, że jesteśmy odsunięci lub odrzuceni przez obecny zsekularyzowany i zdesakralizowany świat, który odrzuca różnicowanie, likwiduje nadprzyrodzoność i marginalizuje wierzących.

Przeżywajmy więc bez obawy ten styl życia, który kwestionowany przez świat i społeczność, nie pozwala na rozwój i całkowitą promocję osoby ludzkiej; styl życia, który pobudza do radosnego i entuzjastycznego przeżywania własnego powołania i zaproponowania młodym i dorosłym, mężczyznom i kobietom, chłopcom i dziewczętom salezjańskiego powołania jako stosownej odpowiedzi zbawienia dzisiejszemu światu i jako projekt życia zdolnego wpłynąć pozytywnie na odnowienie dzisiejszego społeczeństwa. W ten sposób wyraża się 28 artykuł Konstytucji Salezjanów Księdza Bosko: „Jesteśmy przeświadczeni, że wśród młodzieży wielu jest ubogaconych darami duchowymi i ma w sobie zaczątki powołania apostołskiego. Pomagamy im w odkrywaniu, przyjęciu i dojrzewaniu daru powołania, jako laika konsekrowanego i kapłana dla dobra całego Kościoła i Rodziny

⁸ MB XVIII, s.530.

salezjańskiej”. To zadanie było celem Zgromadzenia nawet jeszcze przed jego zatwierdzeniem⁹ a dzisiaj staje się koniecznością i potrzebą nadzwyczajną (por. K.6), jak to ciągle przypomina nam Kościół.

2. Konieczność wstępna: stwarzać i pobudzać kulturę powołaniową¹⁰

„Jest rzeczą konieczną promować kulturę powołaniową, która potrafi uznać i przyjąć to głębokie dążenie człowieka, które go prowadzi do odkrycia, że tylko Chrystus może mu powiedzieć całą prawdę o jego życiu”¹¹ Mówienie o kulturze powołaniowej, jak to po raz pierwszy zrobił Jan Paweł II, jest dzisiaj nie tylko wskazane ale konieczne. Zauważamy bowiem, że czasami istnieje rozbieżność między gestami jakiejś osoby, nawet gdyby one były szlachetne i dobrze zasugerowane a mentalnością zbiorową, pomiędzy inicjatywami osobistymi a zespołowymi, pomiędzy praktyką a jej zasadami. Można zauważyć, że w Zgromadzeniu i całej Rodzinie Salezjańskiej może nawet być pewna praca powołaniowa ze strony jednostek, tak zwanych delegatów do spraw powołaniowych, ale równocześnie we wspólnotach czy grupach zauważa się brak prawdziwej kultury powołaniowej.

Kultura bowiem zwraca uwagę nie na pojedyncze gesty, nawet liczne, ale na mentalność i postawę podzielaną w grupie; dotyczy nie tylko intencji i postanowień prywatnych, ale systematycznego i rozumnego użycia tych energii, jakimi dysponuje wspólnota. Treścią kultury powołaniowej tak pojmowanej, są trzy wymiary: antropologiczny, wychowawczy i duszpasterski. Pierwszy odnosi się do spo-

⁹ Nawet jeżeli brak jest artykułu o małych seminariach w pierwszym istniejącym tekście konstytucyjnym, manuskrypt Ks. Rua z 1858, to był on już włączony przez Księdza Bosco w szkicu z 1860 r. Por. G.Bosco *Costituzioni della Società di S. Francisco di Sales [1858]-1875. Ed. krytyczna Francesco Motto, Roma, LAS 1982 ss.76-77.*

¹⁰ Dla tej części używam dowolnie słowa „Kultura powołania” Ks. Juan E. Vecchi z: *Dizionario della Pastorale Vocazionale*, Libreria Ed. Rogate, Roma 2002 ss.370-382.

¹¹ Jan Paweł II, Orędzie na XXX Dzień Modlitw o Powołania (8 września 1992)

sobu pojmowania i przedstawienia osoby ludzkiej jako powołania; drugi zmierza do popierania propozycji wartości zgadzających się z powołaniem; trzeci zwraca uwagę na stosunek między powołaniem a kulturą obiektywną i wyciąga z niej wnioski dla pracy powołaniowej.

Życie jest powołaniem

Wiemy, że od wszelkich wydarzeń wychowawczych i duszpasterskich zależy bezpośredni lub odbity obraz człowieka. Chrześcijanin wypracowuje go życiem, rozumnym wysiłkiem pojmowania jego sensu przy oświeceniu wiary. Trzy elementy – życie osobiste, poszukiwanie sensu i rozsądek wynikający z wiary, są nieodzowne i połączone ze sobą. Objawienie nie może być pojmowane jako zewnętrzne nałożenia się na doświadczenie i na jego ludzkie pojmowanie, ale raczej jako wyjawienie jego głębszego i ostatecznego sensu. Należy więc na pierwszym miejscu przewyciężyć sposób myślenia i mówienia o powołaniu, tak, jakby było ono nadwyżką, bodźcem tylko dla niektórych, bardziej faktem związanym z angażowaniem do jakiegoś stanu życia, niż istotnym odniesieniem do urzeczywistnienia się osoby. Kryzys powołań bowiem może być spowodowany stylem życia jaki one prezentują. A idąc jeszcze głębiej, zależy od spojrzenia na życie ludzkie, dla którego charakter „zaproszenia”, czyli realizowania się przez słuchanie drugiego i w dialogu z nim, nie tylko jest faktycznie wyłączony, ale nie może nawet być włączony w sposób znaczący. Zdarza się to w takiej wizji człowieka, która opiera się na zaspokojeniu dóbr osobistych na pierwszym miejscu, proponując samorealizację jako jedyny cel życia lub pojmując wolność w sposób czysto autonomiczny. Taka opinia jest dziś rozpowszechniona, wywierając pewien urok, a nawet, gdy nie jest przyjęta w całości, to ma wpływ na ogłoszenie wiadomości i na orientację wychowawczą.

Pierwszym zadaniem kultury powołaniowej jest więc wypracowanie i rozpowszechnienie wizji życia ludzkiego pojmowanego jako „apel i odpowiedź”, jako definitywne rozważenie poważnej refleksji antro-

pologicznej. Do takiej konkluzji prowadzą doświadczenie kontaktów, wymagania etyczne, które z nich wynikają, pytania dotyczące życia. To są te drogi, które należy przebyć, aby określić niektóre treści kultury powołaniowej, która nas martwi. Każdy ma świadomość swojej wyjątkowości. Rozumie, że jego życie jest jedyne (wyłączne), jakościowo różne od innych, nie redukowalne jedynie do wymiaru światowego. Należy całkowicie do niego, ale ma charakterystyki daru, faktu sprzedającego każde pragnienie lub wysiłek.

Otwarte na innych i na Boga

Równocześnie człowiek odczuwa, że jest częstką całego układu relacji nie z wyboru i nie drugorzędnych, wśród których to z innymi osobami jest bezpośrednio widoczne i zajmuje uprzywilejowane miejsce. Pierwsza rzecz, jaką osoba spostrzeża to nie jest on sam ze swoimi możliwościami, ale współzależność z innymi, którzy chcą być zaakceptowanymi w ich rzeczywistości obiektywnej i uznani w swojej godności. W takiej optyce odpowiedzialność ukazuje się jako zdolność spostrzegania gestów pochodzących od innych i udzielenie odpowiedzi. Chodzi tu o wezwanie etyczne, gdyż domaga się odpowiedzialności i zaangażowania. Człowiek ożywia swoje życie osobiste wtedy, gdy inni przestają być widziani tylko jako narzędzia, którymi się można posługiwać.

Kultura powołaniowa musi ostrzec młodzieńca przed pojmowaniem przedmiotowym, które czyni z jednostki ośrodek i miarę samego siebie, która pojmuje realizację osobistą jako obronę i awans, bardziej niż otwarcie się i sympatię. Tak więc z takich poglądów, które we wzajemnych relacjach stają się niewolnikami tylko przyjemności, i są pozbawione charakteru etycznego. Doświadczenie relacyjne i jego etyczny element ukierunkowują już na Transcendentność, gdyż w nich ujawnia się coś bezwarunkowego i niematerialnego. W rzeczy samej inni nie czekają tylko na spotkanie z osobami lub strukturami, albo na współdziałanie z nimi poprzez wpływ naturalny. Oni chcą uznania tajemnicy swojej osoby i postulują szacunek, uczciwość, mi-

łość, promocje wartości moralnych i duchowych.

Wezwanie do transcendencji staje się bardziej widoczne, gdy osoba jest zdolna otworzyć się na podstawowe problemy życia i pojąć ich rzeczywiste bogactwo. Dostrzega więc swoje otwarcie się na Wieczność którą już zauważa w swoich pozytywnych realizacjach, ale także w swoich ograniczeniach. Rozumie, że nie może się zatrzymać na tym, co jest bezpośrednio dostrzegalne, ani też planować każdego dnia. Osoba jest wielką tajemnicą, która tylko Bóg może wytłumaczyć i tylko Chrystus może zadowolić. Dlatego jest naturalnie przymuszona, aby szukać sensu życia i rzucić się w wir historii. Musi zdecydować o swoim ukierunkowaniu na przyszłość, mając do wyboru różne możliwości. Nie może przeżyć swego życia dwa razy: musi być absolutnie pewny. W wartościach, które zaakceptował i w wyborach, które uczynił zamiarem, wartością i ratunkiem swojego życia, zakłada się jego sukces lub niepowodzenie. Pan Jezus wyraził to w bardzo jasnej formie: „Kto chce zbawić własne życie, straci je; a kto straci swoje życie ze względu na mnie i Ewangelię, zachowa je. Bo cóż pomoże człowiekowi, gdyby zyskał świat cały a duszę swą utracił?” (Mk 8, 35-36). Zadaniem kultury powołaniowej jest uczulanie na słuchanie takich wątpliwości i uzdalnianie do ich rozważania. Zadaniem kultury powołaniowej jest również popieranie wzrostu i wyboru dokonanego przez jakąś osobę w relacji do Dobra, Prawdy, Piękna w przyjęciu których znajduje się jego pełnia.

Przeżywane jako dar i jako zadanie

To wszystko domaga się pogłębienia powołania jako definicji, którą osoba nadaje własnemu życiu, pojmowanemu jako dar i wezwanie, kierowanemu odpowiedzialnością, zaplanowanemu z wolnością. Bardziej korzystnym kierunkiem, pomocnym w odkryciu takich fundament jest Pismo św., odczytane jako odkrycie sensu życia człowieka. W Piśmie św. byt i zasadnicze relacje osoby ludzkiej są określone przez jego sytuację jako stworzenia, co nie wskazuje niższości lub zależności, lecz darmową i twórczą miłość ze strony Boga.

Człowiek nie ma w sobie racji własnego życia ani własnej realizacji. Ma ją dzięki darowi i cieszy się stając się za niego odpowiedzialny. Dar życia zawiera pewien plan, który ożywia się w dialogu z samym sobą, z historią, z Bogiem i domaga się osobistej odpowiedzi. To określa umieszczenie człowieka w świecie i ze wszystkimi istotami, jakie go stanowią. Nie mogą one spełnić wszystkich swoich pragnień i dlatego człowiek nie jest im podporządkowany.

Typowym przykładem takiej struktury życia jest przymierze Boga ze swoim ludem, przedstawione przez Biblię. Jest to wybranie darowe ze strony Boga. Człowiek ma wziąć z niego świadomość i przyjmując jako projekt dla swojego życia kierowanego przez Słowo, które go wyjaśnia i przedstawia jako konieczność wyboru. W Chrystusie prawda o człowieku, którą rozum przyjmuje niejasno a którą odsłania Biblia, znajduje całe swoje wytłumaczenie. Chrystus swoimi słowami, a zwłaszcza siłą swojego życia bosko-ludzkiego, w którym przejawia się świadomość Syna Bożego, otwiera osobę na pełne zrozumienie siebie i własnego przeznaczenia. W Nim jesteśmy ustanowieni synami i wezwani, aby żyć jako tacy w historii.

Powołanie chrześcijańskie nie jest dodatkowym luksusem, zewnętrznym uzupełnieniem urzeczywistnienia się człowieka. Jest natomiast jego czystym i zwykłym dopełnieniem, niezbędnym warunkiem autentyczności i pełni, zaspokojeniem istotnych wymagań, tych, które są istotą jego struktury jako stworzenia. W ten sam sposób włączenie się w dynamikę Królestwa, do którego Chrystus zaprasza uczniów, jest jedyną formą istnienia, które odpowiada przeznaczeniu człowieka na tym świecie i później. Życie realizuje się całkowicie jako dar, wezwanie i zamiar.

Biorąc to wszystko jako podstawę i natchnienie do działania, rozszerzanie go w sposób, który stanie się mentalnością wspólnoty wychowawczej i duszpasterskiej a szczególnie delegatów powołaniowych z odpowiednimi konsekwencjami wychowawczymi i praktycznymi, stanowi „kulturę”, której duszpasterstwo tak bardzo potrzebuje.

Oto fundamentalne postawy, które ożywiają kulturę powołaniową, a które chcemy uprzywilejować:

- **Poszukiwanie sensu.** Sens jest to zrozumienie bezpośredniej celowości a zwłaszcza ostatnich wydarzeń i ich przyczyn, na średni okres czasu. Sens to również dostrzeżenie związku, jaki mają rzeczywistość i wydarzenia z człowiekiem i jego dobrem. Dojrzewanie sensu pociąga za sobą ćwiczenie rozumu, wysilek rozpoznania, postawę kontemplacji i życia wewnętrznego. Odbywa się to w różnych zakresach: we własnym doświadczeniu, w historii, w Słowie Bożym. Wszystko zmierza do mądrości osobistej i wspólnotowej, która wyraża się przez zaufanie i nadzieję w życiu. „My wiemy, że Bóg z tymi, którzy Go miłują współdziała we wszystkim dla ich dobra” (Rzym 8,28)
Czas dojrzewania sensu może być długi. Ważną rzeczą jest nie rezygnować, nie zamykać się na możliwości późniejszych i bogatszych odkryć. Współczesna kultura rozwija się z nurtów, które ignorują, o ile nie negują każdy sens, który przekracza bezpośrednio i subiektywne doświadczenie. Prowadzi w ten sposób do częściowego oglądu rzeczywistości, który czyni osobę niezdolną opanować tysiące wydarzeń każdego dnia i wyjść poza to, co jest powierzchowne lub sensoryjne. Dojrzałość kulturowa zakłada syntezę, punkt odniesienia przekraczający poszczególne znajomości, aby móc orientować się i nie być zniewolonym przez fakty. Jakość życia chyli się ku upadkowi, kiedy nie jest podtrzymywana przez pewną wizję świata. Z jakością upadają racje, aby ją zaangażować na służbę wyższych spraw.
- **Otwarcie na transcendentność,** na to, co jest poza człowiekiem, na przyjęcie ograniczenia, na przyjęcie tajemnicy, przyjęcie sacrum w jego aspektach subiektywnych i obiektywnych, na refleksję i na wybór spraw religijnych.
To jest horyzont, który ukazuje się w każdej działalności człowieka, aby się stać jego istotnym wymiarem: w ćwiczeniu umie-

jętności, w napięciu jego woli, w pragnieniach serca, w dynamice jego kontaktów, w realizacji jego zamiarów. Życie człowieka jest otwarte na wieczność i w ten sposób staje się wizją, jaką on ma o rzeczywistości. Są dzisiaj tendencje kulturalne, które mniej lub więcej świadomie prowadzą do zamknięcia się w możliwościach „racjonalnych” i tymczasowych i czynią niezdolnym akceptowanie własnego życia jako tajemnicy i daru. Brać pod uwagę transcendencję to znaczy zaakceptować wątpliwości, wyjść poza to, co widzialne i co rozumne. Doświadczenia, potrzeby,

bezpośrednie poznanie, mogą być punktem wyjścia, aby się otworzyć na wartości, potrzeby i bardziej wymagające prawdy, które nie są odczuwane jako negacja własnych energii, lecz jako uwolnienie ich i doskonalenie. Tak, jak powiedział Jezus do Samarytanki: „Gdybyś ty poznała dar Boży i kto jest ten, który ci powiedział ‘Daj mi się napić’, prosiłabyś go, a On dałby ci wody żywej” (J 4,10)

- **Mentalność „etyczna”**, zdolna odróżnić dobro od zła i umieć ukierunkować się na dobro. Taka kultura jest oświecona odpowiedzialnością moralną, ukierunkowana raczej na wartości niż na środki i przyjmuje jako punkt oparcia prymat osoby. Kultura wprowadza zawsze do swojego wnętrza bodziec etyczny i sama w sobie jest wartością moralną, gdyż stara się osiągnąć cechy ludzkie jednostkowe i wspólnotowe. Ona jednak ukazuje ograniczenia człowieka.

Niektóre z jej tendencji i realizacji, jeżeli nie całe jej systemy, są dwuznaczne moralnie i to w dwóch wymiarach, subiektywnym i obiektywnym. Ten fakt staje się poważny, jeżeli w samym dynamizmie przekształcania kultury, zanika kryterium etyczne lub jest ono podporządkowane czemu innemu. Traci więc wszelki wpływ odniesienie do dobra czy zła i przeważają inne wymogi jak użyteczność, przyjemność, władza. W ostatnim czasie język ukuł całą serię wyrażań, które uwydatniają w formie przeciwstawności prymat lub brak odniesienia etycznego ważnego dla

przeobrażania się kultury: kultura być lub mieć, kultura życia i śmierci, osoby lub rzeczy. Rozwijać kulturę z mentalnością etyczną, to nie tylko troska o jej wzrost gdziekolwiek, ale skonfrontowanie jej pojęć i realizacji z sumieniem oświeconym wiarą, po to, aby ją oczyścić i wyzwolić od dwuznaczności i ukierunkować na wartości.

- **Projektowanie.** Apatia wobec sensu zmienia się często w obojętność na sprawy przyszłości. Bez spojrzenia na historię nie ukażą się cele zachęcające, by się w nie zaangażować, z wyjątkiem tych, które odnoszą się do dobrobytu jednostki. W okresach poprzednich ideologie ze swoim utopijnym stanowiskiem ukierunkowywały projektowanie społeczne, co sprzyjało również nastawieniu osobistemu zaangażowania się w projekt historii.

Dzisiaj natomiast może mieć miejsce pomniejszenie znaczenia przyszłości, z równoczesnym propagowaniem teraźniejszości, co prowadzi do kultury natychmiastowej. Zamiary szybko doprowadza się do końca i realizują się w krótkim przeciągu czasu doświadczenia jednostki. Te same zamierzenia dobra mogą się ograniczyć do chęci poprawienia czegoś, do szukania samorealizacji przedmiotowej, do przelotnego entuzjazmu. Projektować, to znaczy organizować własne środki i swój czas w zgodzie z wielkimi potrzebami historii i problemami wspólnot, aby osiągnąć cele idealne, godne człowieka. Wymaga to krytycznej odpowiedzialności, aby się obronić przed pozornymi rozkazami, zdolności wyboru, aby odsłonić naciski psychologiczne, umotywowanej szczodropliwości, aby wyjść poza bezpośredniość możliwości.

- **Zaangażowanie się w solidarność,** w opozycję do tej kultury, która prowadzi do skupienia się na jednostce. Szlachetne projekty osobiste mogą powstać tylko tam, gdzie osoba pozwoli, aby jej realizacja była złączona z inną, która jest do nich podobna. Solidarność jest wielkim pragnieniem, które wypływa z głębi su-

mienia, z serca historycznych wydarzeń i objawia się w formie nieznaney i prawie nieoczekiwanej. Ukazuje się jako odpowiedź na niepokojące wielkie wydarzenia jak zacołanie, głód, wyzysk, pobudza budujące inicjatywy jak plany pomocy, wolontariat, ruchy opiniujące, które modyfikują relację poprzednią między osobami i społeczeństwem. To wszystko w środowiskach bliskich, ale i daleko. W konsekwencji mobilizuje ducha służby i pobudza do niego.

Ale kultura solidarności często jest zaniedbywana, albo jest zużożona przez silne prądy ekonomiczne i kulturalne. Zakłada ona wizję świata i osoby, która uznaje współzależność jako klucz objaśniający zjawiska pozytywne i negatywne ludzkości. Nic nie ma swojego wyczerpującego wytłumaczenia lub rozumnego rozwiązania, jeżeli jest pojmowane jako forma odizolowana. Ubóstwo i bogactwo, niedożywienie i marnotrawstwo są to zjawiska współzależne. Pomiędzy tymi kontrastami występuje w roli rozjemcy i zakłada nie tylko łagodność i współczucie, ale ludzką odpowiedzialność. Osoba nie może być pojmowana jako byt, który najpierw się uformował z samego siebie i tylko na drugim miejscu ukierunkowuje się na innych. Osoba może być sobą tylko wtedy, kiedy przyjmie solidarnie los innych.

3.Aspekty mające specjalne znaczenie w animacji i propozycji powołaniowej

Popierać kulturę powołaniową to zasadnicze zadanie Duszpasterstwa Młodzieżowego

Całe duszpasterstwo a zwłaszcza młodzieżowe jest całkowicie powołaniowe: wymiar powołaniowy stanowi całą jego inspirującą zasadę i naturalną realizację. Należy więc porzucić pogląd zubażający duszpasterstwo powołaniowe, które zajmuje się tylko poszukiwaniem kandydatów do życia zakonnego lub kapłańskiego. Przeciwnie, jak powiedziałem wyżej, duszpasterstwo powołaniowe powinno stwo-

rzyć odpowiednie warunki, aby każdy młodzieniec mógł odkryć, przyjąć i postępować w sposób odpowiedzialny za własne powołanie.

Pierwszy warunek, za przykładem Księdza Bosko, polega na stworzeniu środowiska, w którym się przeżywa i przekazuje prawdziwą „kulturę, powołaniową”, czyli sposób pojmowania życia rozumianego jako dar otrzymany za darmo, aby dzielić się nim w służbie pełni życia dla wszystkich, przewyciężając mentalność będącą wyrazem indywidualizmu, konsumizmu, relatywizmu i kultury samorealizacji. Przeżywanie takiej kultury powołaniowej domaga się wysiłku rozwinięcia niektórych postaw i wartości, jak obrona i promocja świętego charakteru życia ludzkiego, wiara w siebie i w bliźniego, życie wewnętrzne, które pozwoli odkryć w sobie i w innych obecność i działanie Boże, gotowość do poczuwania się do odpowiedzialności i zaangażowania dla dobra innych w postawie ofiarnej służby, odwaga, aby marzyć i pragnąć dobra innych ludzi, solidarność i odpowiedzialność za innych, zwłaszcza za bardziej potrzebujących¹². W takim kontekście lub kulturze powołaniowej duszpasterstwo młodzieżowe powinny zaproponować młodym *różne drogi powołaniowe* – małżeństwo, życie zakonne lub konsekrowane, posługa kapłańska, zaangażowanie społeczne i kościelne – i towarzyszyć im w zadaniu rozsądnego wyboru.

Każda wspólnota wychowawczo-duszpasterska musi być świadoma, jakie są cechy charakterystyczne własnego środowiska kulturowego i działalności wychowawczo-duszpasterskiej, którą rozwija w codziennej pracy z młodzieżą. To wszystko z zamiarem popierania i rozwijania typowych elementów kultury powołaniowej, która często nie jest akceptowana w środowisku, w którym żyją chłopcy.

Wskazę wam dwa elementy, które mogą pomóc w rozwoju kultury powołaniowej:

¹² Por. Jan Paweł II, Orędzie na XXX Światowy Dzień Modlitw o Powołania (8 września 1992)

Uczynić ze wspólnoty wychowawczo-duszpasterskiej środowisko rodzinne, ukazując wybitnych świadków powołania.

Młodzi żyją w dużych skupiskach, w których nie są identyfikowani ani aprobowani; muszą oni zasługiwać i pozyskiwać wszystko, tak że, słabsi, albo mniej przygotowani bywają marginalizowani i zapomniani. W takim środowisku jest prawie niemożliwym przeżywać życie jako dar, którym należy się dzielić; wydaje się ono raczej być walką o zaistnienie lub biegiem do osiągnięcia dobrobytu i realizacji samego siebie. W środowisku rodzinnym, typowo salezjańskim, młody człowiek czuje się akceptowany i doceniany bez żadnych zasług; doświadcza zaufania osób starszych i znaczących; czuje się włączonym w życie grupy; rozwija swój protagonizm i odpowiedzialność; uczy się budować wspólnotę wychowawczą i czuć się współodpowiedzialnym za dobro wspólne, ma czas na refleksję, na dialog i pogodną rywalizację. To jest najlepsze środowisko dla rozwoju kultury powołaniowej.

Zapewnić ukierunkowanie i towarzyszenie osobom

W dużych skupiskach, lub tam, gdzie kontakty są tylko formalne, będzie bardzo trudno o rozwój powołaniowej wizji życia. Taki bowiem proces domaga się obecności i bliskości wychowawców wśród młodzieży, a zwłaszcza w chwilach bezpośrednich i wolnych; wymaga poznania i zainteresowania się ich życiem; zdolności do kontaktów osobistych, nawet tych szczegółowych i spontanicznych; chwil dialogu i wspólnej refleksji, które pomogłyby w odczytaniu życia w optyce pozytywnej i powołaniowej; miejsce i czas dla bardziej systematycznych spotkań i osobistego towarzyszenia.

Wychowanie do miłości i do czystości

W ukierunkowaniu i animacji powołaniowej bardzo ważnym jest wychowanie do miłości. Jest rzeczą konieczną pomóc chłopcu zharmonizować jego rozwój uczuciowo-seksualny w procesie wychowawczym a także na drodze wychowania do wiary. To wszystko po to, aby mogła rozwijać się uczuciowość i seksualność w harmonii z podstawowymi wymiarami osoby, zachowując postawy otwarcia, służby i ofiary.

Dzisiaj młodzieniec musi się zmierzyć z kontekstem kulturowo społecznym panseksualizmu, który przekazuje nieustannie swoje manifesty, na ulicy, w telewizji, w cyberprzestrzeni. Chodzi tu o sugestię, które agituja do konsumpcyjnej praktyki seksualnej, ukierunkowanej na szybkie przeżycie przyjemności. Tendencja ogólniepanująca na tym polu, to permissywizm, a zachęcające treści tego panseksualizmu stają się motywem poniżającego handlu. To wszystko wprowadza pewne zamieszanie, co do poczucia wartości i relatywizm etyczny. Zdarza się często, że nakłania się do przedwczesnego życia seksualnego w kontaktach przyjacielskich lub w zwykłym poszukiwaniu satysfakcji w nałogowej przyjemności. Młodzi ludzie zdecydowanie stawiają na miłość, przeciwstawiają się stawiają czoła uprzedzonom i cenzurom, zaspokoić własne potrzeby uczuciowe i zmysłowe, traktując to jako wartość komunikacji otwartej i bez ograniczeń. Na tym jednak polu bardzo często nie mają rozeznania i przewodnika, który by im pomógł zrozumieć własne uczucia i seksualność zgodnie z wizją całościową osoby, rozwijając stale i jasno plan wychowania do miłości, który ich ukierunkuje na harmonijną budowę osobowości, czyniąc możliwą wizję życia jako daru i służby.

Już przed laty KG23 wskazywała salezjanom wychowanie do miłości jako jeden z trzech ważnych problemów, wokół których staje się możliwą i realizuje się synteza wiara-życie. Kapituła mówiła, że nie chodzi o jakieś „problemy szczególne, ale o ‘przestrzenie’, w których koncentruje się znaczenie, siła i sporny charakter wiary”¹³.

Dziś ma to jeszcze większe znaczenie, zwłaszcza, kiedy się chce skutecznie rozwinąć powołaniowy wymiar życia i stworzyć środowisko, w którym mógłby dojrzewać plan powołaniowy młodego człowieka, zwłaszcza, kiedy chodzi o powołania o szczególnym zaangażowaniu, które często zakładają wybór celibatu. Wielu bowiem młodych znajduje się w środowisku mało przychylnym całościowej i pozytywnej wizji miłości. I wielu z nich boryka się ze dużymi trudnościami, które wychowawca powinien znać, aby im pomóc w ich przezwyciężeniu.

¹³ Por. KG23, 181

Wielu z nich nie doświadczyło bezinteresownej miłości w rodzinie, w której musieli znosić napięcia i starcia między rodzicami, nierzadko decydującymi się na separację lub rozwód. Przyjazna relacja, którą przeżywają jest sztuczna i to wszystko sprawia, że zamiast przeciwstawić się ujmującym propozycjom środowiska, przez nie zostają zdobyci. W ten sposób, bardzo szybko niektórzy z nich wchodzą w relację z drugą osobą, zamykając się na innych i na grupę. Pośpiech, jaki czują, aby żyć w pełnej relacji ze swoim partnerem prowadzi ich do nieumiarkowanej praktyki życia seksualnego. Z pewnością wpływa na to brak prawdziwej drogi wychowania do miłości; jest to temat, który się omija, albo traktuje w sposób moralistyczny i negatywny, co zamiast pomóc, wzbudza odrzucenie młodzieńca.

Nasz system uprzędający i duch rodzinny, charakterystyczny dla naszych środowisk, mogą stworzyć warunki, aby móc go bez przeszkód praktykować.¹⁴

Wychowanie do modlitwy

Modlitwa jest istotnym i głównym elementem w ukierunkowaniu i wyborze powołania, które będąc darem Bożym ofiarowanym w sposób niezależny człowiekowi, może być odkryte i przyjęte tylko przy pomocy łaski. A więc duszpasterstwo powołaniowe skuteczne i dogłębne młodzieży jest niemożliwe bez włączenia ich i towarzyszenia im przez praktykę ciągłej modlitwy.

Pierwsza wspólnota chrześcijańska modląc się oczekiwała dnia Pięćdziesiątnicy, dnia narodzin Kościoła ewangelizującego (Dz.Ap. 1,14). Sam Jezus modlił się przed wyborem apostołów (Łk 6, 12ss) i uczył ich modlić się, aby przyszło Królestwo Boże (Mt 6,7ss). Polecenie „Proście, więc Pana żniwa, aby wysłał robotników na żniwo swoje” (por. Mt 9,37nn; Łk 10,2) pojmuje się w całej jego doniosłości

¹⁴ Prosty, ale zawsze aktualny przebieg wychowania do czystości został naświetlony przez Kapitułę Generalną 23: por. KG23, 195-202.

i potrzebie w świetle przykładu i nauczania Chrystusa.. Modlitwa jest uprzywilejowaną drogą i najlepszym duszpasterstwem powołaniowym.

Uznawane centralne miejsce modlitwy na drodze wiary, jest ważną pomocą dla młodzieńca, aby mógł się włączyć i rozpocząć prawdziwe i głębokie życie modlitwy: tylko w ten sposób będzie mogło dojrzewać w nich możliwe powołanie specjalnej konsekracji.¹⁵

Młodzi ludzie żyją dzisiaj często w środowisku bardzo mało przychylnym życiu duchowemu. Są zanurzeni w kulturę konsumizmu i zysku, osobistej przyjemności i bezpośredniego zadowolenia swoich żądz; powierzchowna wizja życia jest zdominowana przez subiektywne opinie etyczno-moralne, często różniące się a nawet sprzeczne. Środowisku, w którym się znajdują sprzyja niespokojny rytm życia, w którym przeżywają rozmaite doświadczenia, nie mogąc pogłębić żadnego z nich. ”Kryzys rodziny, rozwinięta relatywistyczna i konsumpcyjna mentalność, negatywny wpływ *mediów* na sumienie i zachowanie, stanowią dużą przeszkodę dla kultury powołaniowej”¹⁶.

Z drugiej strony, stwierdzamy u chłopców i młodzieńców poszukiwanie życia wewnętrznego, wysiłek, aby zrozumieć własną tożsamość a także otwarcie się i poważne poszukiwanie doświadczenia Transcendencji. Nawet, jeżeli często ta droga jest pojmowana subiektywnie i jest powiązana z własnymi potrzebami, to trzeba powiedzieć, że jest to dobra sposobność, aby im pomóc odnaleźć Boga Jezusa. Powiększa się liczba grup i ruchów, które w bardzo różny sposób promują doświadczenie duchowości a młodzi szeroko uczestniczą w tych grupach. Wystarczy wspomnieć wspólnotę z Taizè!

¹⁵ „Promocja powołań do życia konsekrowanego domaga się niektórych podstawowych wyborów, jak stała modlitwa...Modlitwa powinna być codziennym zobowiązaniem wspólnot i powinna włączać młodzież, rodziny, świeckich oraz grupy Rodziny Salezjańskiej” (KG26, 54)

¹⁶ KG26, 57.

To wszystko stanowi przychylną okazję, aby zaproponować młodzieży możliwość rozpoczęcia drogi wychowania do życia wewnętrznego, co stopniowo doprowadzi ich do odkrycia i posmakowania w modlitwie chrześcijańskiej, szczególnie w tym, co stanowi jej osobliwość i prawdziwe bogactwo: spotkanie z osobą Jezusa, ukazującego nam miłość Boga, który nas zaprasza i ofiarowuje łaskę osobistego kontaktu z Nim. Oto, dlaczego w środowisku tak głęboko przesiąkniętym sekularyzmem i powierzchownością, jest tak bardzo potrzebne popieranie wychowania do życia wewnętrznego proponując naszym chłopcom życie duchowe mocne i głębokie. „Dzisiejsze czasy domagają się wyraźnego powrotu do modlitwy...Ta modlitwa rozwija się w łączności z rozbudzeniem wiary. Być zaangażowanymi w wierze, a nie tylko wiernymi ze zwyczaju, wymaga postawy ożywionego, pełnego mocy i częstotliwości dialogu z Bogiem. W klimacie sekularyzmu odczuwa się nagłą potrzebę medytacji i pogłębienia wiary” .

Wychowaniu do modlitwy muszą sprzyjać warunki, które pobudzają młodzieńca do przyjęcia postawy autentyczności. Są nimi: milczenie, refleksja, zdolność odczytywania własnego życia, gotowość słuchania i kontemplacji, bezinteresowność i zaufanie. Młody człowiek, który niespokojnie przeżywa swoje aktywne życie, nie łatwo może wytworzyć w sobie milczenie i podtrzymać drogę życia wewnętrznego, które doprowadziłoby go do prawdziwego spotkania z samym sobą. Będzie to również jednym z celów, które trzeba się starać osiągnąć. Dlatego ważną jest rzeczą rozpocząć chwile modlitwy, dając miejsce na spokój, ciszę, pogodę, co pozwoli młodym dojść do spotkania z samymi sobą a wychodząc z tego doświadczenia przyjąć własne życie, aby je umieścić przed Panem.

Sercem modlitwy chrześcijańskiej jest słuchanie Słowa Bożego. Ono powinno być wielkim nauczycielem modlitwy chrześcijańskiej, która nie polega tylko na „mówieniu” do Boga, ile raczej na „słuchaniu Go” i otwarciu się na Jego wolę (por. Łk 11,5-8; Mt 6,9nn). Jan Paweł II mówił: „Drodzy młodzi, w swoich grupach szukajcie okazji do słuchania i poznawania Słowa Bożego zwłaszcza poprzez *lectio divi-*

na: odkryjecie tam tajemnice Serca Bożego, które pomogą wam rozpoznawać sytuacje i zmieniać rzeczywistość¹⁷. Normalnie powinno się rozpocząć wprowadzenie młodego człowieka w słuchanie, pomagając mu zrozumieć sens Słowa słyszanego lub czytanego. Powinno się również uznać, że Słowo Boże jest skuteczne samo w sobie, a więc, trzeba będzie czasami pozwolić mu działać samemu w sercu młodzieńca, nie wciskając mu na siłę naszych schematów: nieraz będzie ich ono samo prowadzić do dialogu osobistego z Jezusem.

Inną wielką szkołą modlitwy jest życie liturgiczne i sakramentalne Kościoła: trzeba więc pomóc młodemu człowiekowi świadomie w nim uczestniczyć, rozumiejąc znaki i symbole liturgii. Wychowanie do wiary, które zapomniałoby lub odrzucało spotkanie sakramentalne z Chrystusem nie jest drogą do spotkania Go a tymbardziej nie ukazuje możliwości postępowania za Nim. „Młodzi, tak jak my znajdując Jezusa we wspólnocie kościelnej. Jednak w jej życiu są momenty, w których On się objawia i się komunikuje w szczególny sposób: są to sakramenty a zwłaszcza Pojednania i Eucharystii. Bez tego doświadczenia, jakie one dają, poznanie Jezusa staje się niewystarczająca i znikome, co prowadzi do nie rozpoznania Go wśród innych ludzi, jako zmartwychwstałego Zbawiciela. Słusznie się mówi, że sakramenty są żywą pamiątką Jezusa: tego, co On uczynił i co robi jeszcze dziś dla nas, tego, czym jest dla naszego życia; [sakramenty] rozbudzają więc ponownie naszą wiarę w Niego i pozwalają dostrzec Go lepiej w naszym życiu i w wydarzeniach

Są one również ujawnieniem tego, co się wydaje być ukryte w zakamarkach naszego życia, a z czego zdajemy sobie sprawę...W sakramencie Pojednania otwierają się nam oczy i widzimy, jacy moglibyśmy być, żyjąc zgodnie z planem i pragnieniem Boga; otrzymujemy znów Ducha Świętego, który nas oczyszcza i odnawia. Jak to już powiedziano, jest to sakrament naszej przyszłości jako synów, zamiast przeszłości jako grzesz, że zarówno miłość do Boga jak i wzglzników. W Eucharystii Chrystus nas włącza w swoją ofiarę dla Ojca i umacnia

¹⁷ Jan Paweł II, Orędzie na XII Dzień Młodzieży (15 sierpień 1996)

nasze oddanie się bliźniemu. Pobudza w nas pragnienie i daje nadzieję, że zarówno miłość do Boga jak i względem braci stają się łaską dla wszystkich i dla wszystkiego; głosimy Jego śmierć, ogłaszamy Jego zmartwychwstanie, przyjdź Panie Jezu”¹⁸.

Wśród licznych dróg inicjacji do modlitwy, salezjańska duchowość młodzieżowa ukazuje swoje wielkie bogactwo i specyficzny styl życia duchowego z charakterystycznym stylem modlitwy i aktualną formą organizowania życia wokół niektórych zagadnień związanych z wiarą, wyborem wartości i postaw. Możemy w nim znaleźć pewne własne cechy charakterystyczne modlitwy salezjańskiej: jest to modlitwa prosta, bez niepotrzebnych komplikacji, włączona w życie każdego dnia, które się przedstawia i ofiaruje Panu; jest to modlitwa przepelniona nadzieją, która promuje paschalną wizję życia w osobistym dialogu ze Zmartwychwstałym Panem, żywym i obecnym wśród nas; modlitwa, która prowadzi do celebracji sakramentów, zwłaszcza Eucharystii, w której przeżywa się osobiste spotkanie z Chrystusem; jest to modlitwa, która pomaga odkryć obecność Jezusa w każdym młodym człowieku, zwłaszcza w najbiedniejszym i mobilizuje do zaangażowania się w ich wychowanie i ewangelizację.

Jest więc rzeczą ważną, aby zwracać uwagę na te cechy charakterystyczne na naszej drodze wychowania do modlitwy, aby pomóc młodemu człowiekowi przeżywać je i w ten sposób wprowadzić go w salezjańską duchowość młodzieżową: jest to droga życia chrześcijańskiego, która może doprowadzić także nastolatków i młodzieńców do wielkiego celu świętości¹⁹.

Musimy być tego pewni: tylko z życiem modlitwy zawsze ukierunkowanej na Chrystusa, młody człowiek będzie mógł wyjaśnić i umocnić własny wybór powołaniowy, zwłaszcza, jeżeli chodzi o powołanie do specjalnej konsekracji.

¹⁸ Juan E. Vecchi, „Poznali Go przy łamaniu chleba” NPG 1997, n.8 (listopad) ss.3-4

¹⁹ Por. KG23, 158 nn, a zwłaszcza 173-177

Towarzystwo osobiste

Innym podstawowym elementem w duszpasterstwie powołaniowym jest regularne osobiste towarzyszenie młodzieńcowi. Powinno ono być pełne szacunku, z właściwym zrozumieniem dojrzałości i drogi duchowej osoby, której się towarzyszy. To towarzyszenie pomoże zrozumieć wewnątrz i osobiście przeżyte doświadczenia i otrzymane propozycje; powinno pobudzać i kierować w inicjacji do modlitwy osobistej i do przyjmowania sakramentów; powinno ukierunkować na osobisty program życia jako konkretne narzędzie rozumu i dojrzałości powołaniowej. Łaska Ducha Św., która działa w sercu osoby potrzebuje współpracy wspólnoty i mistrza duchowego. Dlatego każdy święty miał duchowego mistrza, który mu towarzyszył i kierował.

Towarzystwo jest jeszcze bardziej potrzebne w salezjańskim systemie wychowawczym, które opiera się na obecności wychowawcy wśród chłopców i na osobistym kontakcie bazującym na wzajemnym poznaniu, na zrozumieniu i zaufaniu.

Kiedy mówimy o towarzyszeniu, nie odnosimy tego tylko do indywidualnego dialogu, ale do całości relacji osobistych, które pomagają młodzieńcowi w osobistym przyswojeniu wartości i przeżytych doświadczeń i w dostosowaniu ogólnych propozycji do własnej konkretnej sytuacji, do wyjaśnienia i pogłębienia motywacji i kryteriów.

Taki proces zakłada doświadczenia i różne poziomy, przyręczone przez wspólnotę salezjańską, aby zapewnić środowisko wychowawcze, zdolne popierać personalizację i wzrost powołaniowy. Tytułem przykładu:

- * obecność wśród młodzieży i wolę poznania ich i dzielenia z nimi życia w postawie zaufania;
- * promocję grup, w których młodym towarzyszą animatorzy i koledzy;
- * krótkie, okazyjne kontakty, które wskazują na zainteresowanie się osobą i jej światem; z równoczesnym zwróceniem uwagi na nie które momenty o specjalnym znaczeniu dla młodzieńca

- * momenty krótkiego, osobistego, ale częstego i systematycznego dialogu ustalonego przez konkretny plan;
- * kontakt ze wspólnotą salezjańską z doświadczeniem przeżywania wspólnej modlitwy, braterstwa i apostołatu;
- * częste ułatwianie okazji do sakramentu Przebaczenia; uważna i przyjazna interwencja spowiednika często może się okazać decydującą w ukierunkowaniu młodego człowieka w jego wyborze powołaniowym.

W praktyce towarzyszenia a zwłaszcza w osobistym dialogu należy też zapewnić zwrócenie uwagi na niektóre podstawowe kwestie ważne dla wzrostu ludzkiego i chrześcijańskiego młodzieńca i rozpoznanie oznak powołania. Oto niektóre z nich:

- *Wychowanie do poznania samego siebie*, aby odkryć wartości i przymioty, jakie Pan dał każdemu, ale również ograniczenia lub dwuznaczność w sposobie swojego życia lub myślenia. Iluż to młodych nie przyjęło wezwania powołaniowego, nie dlatego że byli mało szlachetni albo obojętni, ale po prostu ponieważ nikt im nie pomógł poznać siebie i odkryć podwójny i delikatny korzeń pewnych schematów myślowych i uczuciowych, lub ponieważ nikt im nie pomógł uwolnić się od ich lęków i obrony przed powołaniem.
- *Dojrzewanie do uznania Jezusa jako Zmartwychwstałego Pana i najwyższy sensu własnego życia*. Motywacje powołaniowe powinny bazować na uznaniu inicjatywy Bożej, który pierwszy nas umiłował. Jak to tłumaczył papież Benedykt XVI młodzieży Rzymu i Lacjum: „Chrystus jest zawsze obecny i patrzy na każdego z nas z miłością. My jednak musimy spotkać się z tym wejrzeniem i spotkać się z Nim. Jak to zrobić? Powiedziałbym, że pierwszym punktem, aby spotkać się z Jezusem, i doświadczyć Jego miłości, jest poznać Go... Aby poznać jakąś osobę, przede wszystkim tak ważną osobę, jak osoba Jezusa, Boga i człowieka, potrzeba rozumu, ale równocześnie i serca. Tylko z otwartym sercem na

Niego, tylko ze znajomością tego wszystkiego, co On powiedział i co zdziałał, z naszą miłością, z naszym postępowaniem w Jego kierunku, możemy powoli poznać Go coraz bardziej, ale także doświadczyć tego, że jesteśmy kochani...W prawdziwej rozmowie coraz to bardziej możemy znaleźć drogę poznania, która jest miłością. Oczywiście mamy nie tylko myśleć, nie tylko się modlić, ale również działać, to jest ta część drogi w kierunku Jezusa: czynić rzeczy dobre, angażować się dla bliźniego²⁰.

- *Wychowywać do odczytywania doświadczeń własnego życia i wydarzeń historii, jako daru Bożego i jako wezwania, aby być do Jego dyspozycji dla Królestwa Bożego.* Dlatego pomaganie młodzieży w rozświetleniu ich życia Słowem Bożym, z ciągłym odniesieniem do Jezusa Chrystusa, usłyszeć jak Pan życia proponuje szczególny plan dla każdego z nas. „Bóg chciał mojego życia od wieków. Jestem kochany, jestem konieczny. Bóg ma dla mnie pewien plan w całej historii, ma ten plan właśnie dla mnie. Moje życie jest ważne i konieczne. To miłość odwieczna mnie stworzyła w głębi i oczekuje mnie. I to jest pierwszy punkt: poznawać, starać się poznać Boga i przez to zrozumieć, że życie jest darem Bożym i życie jest dobrą rzeczą. Tak więc istnieje fundamentalna wola Boga dla nas wszystkich i jest jednakowa dla wszystkich. Ale jej użycie jest różne w każdym życiu, bo Bóg ma swój precyzyjny plan w stosunku do każdego człowieka...Nie tylko „mieć” życie, ale uczynić z niego dar, nie szukać samego siebie, ale dać go innym. I to jest rzeczą istotną²¹.
- *Pogłębić asymilację osobistą wartości ewangelicznych jako stałych kryteriów, które ukierunkowują na wybory, jakie robimy w życiu codziennym. W ten sposób będzie łatwiej oprzeć się pokusie, aby*

²⁰ Benedykt XVI, Spotkanie z młodzieżą Rzymu i Lacjum, przygotowujące Światowy Dzień Młodzieży, 25 marca 2010.

²¹ Tamże

ić w sposób konformistyczny za tym, co robią wszyscy. Tak, jak już powiedziałem wcześniej, aspekt, na który mamy zwrócić większą uwagę na tym polu, to wychowanie do miłości i do uczuciowości.

Centralne miejsce i rola konsekracji zakonnej w posłannictwie Rodziny Salezjańskiej

Posłannictwo salezjańskie to posłannictwo wychowawcze (całościowej promocji osoby) i misja ewangelizacji młodzieży. Te dwa wymiary naszego posłannictwa salezjańskiego (wychowawczy i ewangelizacyjny) są istotne i powinny być widziane we wzajemnym uzupełnianiu się i wzajemnym ubogaceniu.

Rodzina Salezjańska respektując charyzmat poszczególnych grup, które ją stanowią jest podmiotem tej misji i musi się troszczyć o całość jedności organicznej; dlatego jest bogactwem, bo w niej są znacząco obecne dwie formy wzajemnie się uzupełniające przeżywania powołania, świecka i konsekrowana, w nich zaś laicka i kapłańska.

Należy mieć pełną świadomość i zwrócić szczególną uwagę na podstawową wartość życia konsekrowanego w realizacji misji salezjańskiej. „Ksiądz Bosko – jak stwierdza KG24 – chciał, aby osoby konsekrowane były w centrum jego dzieła, ukierunkowanego na sprawę zbawienia młodzieży i ich świętość”.

Forma laicka powołania salezjańskiego w swoich różnych przejawach w Rodzinie Salezjańskiej, zwraca uwagę na wartość rzeczy stworzonych i na rzeczywistości świeckie, ukazuje szczególną wrażliwość na świat pracy, kładzie szczególną uwagę na terytorium, podkreśla wymogi profesjonalizmu; laickość członków Rodziny Salezjańskiej, zakonnicy, osoby konsekrowane lub nie, ukazuje wszystkim, jak przeżywać całkowite oddanie się Bogu z powodu Królestwa poprzez te wartości i zajęcia świeckie. Druga forma, kapłańska, która przyzywa zasadniczy cel całej działalności wychowawczej; kapłani, przyna-

leżący do różnych grup Rodziny Salezjańskiej, realizują kapłaństwo w pełni włączone w zadanie wychowawcze, przekazując Słowo Boże nie tylko na katechezie, ale również w dialogu i działalności wychowawczej budują wspólnotę chrześcijańską przez budowanie wspólnoty wychowawczej.

Należy odnaleźć w Rodzinie Salezjańskiej wartość konsekracji zakonnej. Ona bowiem ukazuje się jako znak konieczny, który, podczas gdy wyszczególnia tożsamość tych, którzy dokonali całkowitego wyboru w naśladowaniu Jezusa, wskazuje równocześnie na laików, którzy dzielają nasz charyzmat, że ich uczestnictwo w misji nie jest tylko pomocą uzupełniającą, ile raczej szczególnym doświadczeniem Boga w uczestnictwie w tej samej duchowości i w tym samym posłannictwie. „Nie ostoi się postać zakonnika, który nie wyrazi w sposób natychmiastowy i niemal emocjonalny transcendentnego znaczenia, które by nie było jakimś znakiem wskazującym na to, co boskie i na miłość bliźniego, która pochodzi od Boga”²².

Niejednokrotnie w naszym zapatrywaniu na powołanie salezjańskie i ukazywanie go, robimy wrażenie, że dajemy pierwszeństwo aspektom użytecznym, pozostawiając w cieniu, ograniczając lub nie urzeczywistniając aspektów życia konsekrowanego. „Jeżeli usuniemy poza nawias konsekrację zakonną, aby rozważać ją w terminach odnoszących się do działania i do zadań użytecznych, to nie tylko pomiesza to plany, lecz sfalszuje jej wymiary”.

Rodzina Salezjańska w swoim specyficznym zadaniu ubogaca się znaczącą i dopełniającą obecnością zakonników, osób konsekrowanych i laików. Razem stanowią niezwykłą kompletność energii używanej dla dawania świadectwa i dla misji wychowawczej; różne powołania laickie ubogacają świadectwo życia konsekrowanego i funkcję animującą, która jako taka musi realizować w Rodzinie i w Ruchu salezjańskim.

²² Juan E. Vecchi, *Beatyfikacja koadiutora Artemide Zatti: poruszająca wiadomość*, ARG 376 (2001) s.38

Ten związek więc nie bazuje na rolach lub różnych funkcjach, jakie każdy może podjąć (często są to jednakowe role), ale przez specjalne dary powołaniowe, poprzez które każdy przyczynia się do wspólnego posłannictwa.. Przekazanie życia musi być takie samo, gdyż jest całkowite, a nie sposób przekazania go.

Salezjański Ruch Młodzieżowy uprzywilejowanym miejscem powołaniowym.

Salezjański Ruch Młodzieżowy to rzeczywistość pełna życia obecna na pięciu kontynentach. Ukazuje on doniosłą wyrazistość wielkiego wrażenia, jakie osoba Księdza Bosko i jego charyzmat wywierają na młodzież. W wielu spotkaniach krajowych i międzynarodowych Salezjański Ruch Młodzieżowy staje się żywym i silnym doświadczeniem powszechnej opinii, że ma swoje źródło w osobie Księdza Bosko, w wartości jego pedagogii i w Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej.

Ten rozwój Ruchu ze swoją różnorodnością grup i stowarzyszeń, z obecnością licznych animatorów, wielością inicjatyw i propozycji formacyjnych, jest dla nas, członków Rodziny Salezjańskiej łaską Bożą a równocześnie wezwaniem. Pan przesyła nam tych wszystkich młodzieńców, abyśmy im pomogli w ich drodze wzrostu jako osób aż do osiągnięcia pełni życia chrześcijańskiego.

Tendencja stowarzyszeń, życie w grupie, inspiracja wspólnotowa były doświadczeniem prawie spontanicznym w życiu Księdza Bosko. Była w nim skłonność naturalna poczucia społecznego i przyjaźni. Asocjacionizm młodzieżowy jest dlatego wymogiem koniecznym w propozycji wychowawczej, jakiej chciał Ksiądz Bosko. Dzięki wielości grup i stowarzyszeń młodzieżowych mamy możliwość zapewnić kwalifikowaną obecność wychowawczą w nowych przestrzeniach socjalizacji młodzieży. Ta praktyka staje się znaczącą wtedy, kiedy młodzi mogą zrozumieć rzeczywistość kościelną i zaangażować się w nią jako żywe członki „ciała” wspólnoty chrześcijańskiej.

Może się czasami wydawać, że młodzieńcy z naszych ośrodków i niektórych naszych grup są powierzchowni, zwłaszcza, kiedy wyjawiają swój styl hałaśliwy i wesoły. W rzeczywistości wielu z nich jest całkiem dobrymi i duchowo wartościowymi. Przejawiają oni „wielkie pragnienie Boga, Chrystusa, Ewangelii przeżywanej w prostocie w normalnym codziennym życiu. Ksiądz Bosko był przekonany, że wielki procent młodych ludzi, jakich Bóg posyła do naszych domów ma dobre nastawienie, aby postępować za powołaniem o specjalnym zadaniu, jeżeli im się to uzasadni i będzie się odpowiednio towarzyszyć²³. Właśnie, ponieważ często żyją w środowisku niesprzyjającym milczeniu i wewnętrznemu przeżywaniu rzeczy, szukają naszej pomocy, oparcia w nas i naszego towarzyszenia im na drodze dojrzewania życia. Salezjańska Duchowość Młodzieżowa, styl życia chrześcijańskiego przeżywany przez Księdza Bosko i przez chłopców z Oratorium na Valdocco stanowią te możliwości, które można było ofiarować tym młodym ludziom.

W różnych częściach świata wiele powołań do życia zakonnego lub kapłańskiego a także do życia laickiego zaangażowanego w Rodzinie Salezjańskiej rozwija się w grupach i stowarzyszeniach Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego, zwłaszcza wśród animatorów. Jest to fakt, z którego musimy sobie zdawać sprawę doceniając i towarzysząc jeszcze lepiej temu doświadczeniu stowarzyszeniowemu. Może powinniśmy być więcej przekonani, że nasi młodzieńcy, a zwłaszcza młodzi animatorzy, mają prawo otrzymać od nas bodziec, który ich skłoni do przemyślenia swojego życia i do uczestnictwa w drodze powołaniowej; towarzysząc im osobiście musimy jasno postawić pytanie o powołanie i zachęcić do wspaniałomyślnej odpowiedzi.

Jest to ważne i pilne zadanie dla każdego salezjanina i dla każdego członka Rodziny Salezjańskiej w codziennych kontaktach z młodymi w grupach i w różnych obowiązkach animacyjnych. Gdyby była sprzyjająca okazja i możliwa dyspozycyjność ze strony młodzieńca,

²³ Por. MB XI, s. 266.

jest to chwila, aby zaproponować zobowiązanie powołaniowe. W takiej propozycji musimy być wolni i odważni, polecając się działaniu Ducha Św., który często może nas zaskoczyć swoimi działaniami.

Dzisiaj wiek wyboru powołaniowego życia zmienia się, i nawet jeżeli ziarno rzuca się w wieku chłopięcym czy nastoletnim, często dojrzewa ono w następnych latach, kiedy młodzi podjęli już studia uniwersyteckie lub zaangażowali się w pracę. Jest więc rzeczą ważną popierać propozycje i czas konkretny, co nam pozwoli towarzyszyć im w tych chwilach decydujących o ich przyszłości. W sposób specjalny musimy się troszczyć o tych młodzieńców, którzy są nam bliżsi, a także o animatorów, wolontariuszy, współpracowników w naszych dziełach, którzy szlachetnie dzielą się wieloma aspektami posłannictwa salezjańskiego, mają rzetelną wolę służenia i poszukują znaczącego planu życia. Trzeba zapewnić, że doświadczenie animacyjne lub wolontariatu pomoże im ustawić swoje życie zgodnie z linią poszukiwania i dyspozycyjnością powołaniową.

Zauważamy, że w grupach Salezjańskiego Ruchu Młodzieżowego rozszerzają się w sposób nadzwyczajny grupy Wolontariatu. Są one pierwszym darem drogi formacyjnej, podjętej poprzednio w grupach. Młodzi w wyborze wolontariatu odkrywają miejsce dla inicjatywy i posługi, jako odważnego sprzeciwu wobec mentalności indywidualistycznej i konsumistycznej, które fałszują wiele wartości społecznych. Równocześnie pomagają im w dojrzewaniu wizji powołaniowej życia jako daru i jako służby.

Należy przyjąć ten „znak czasów”, uwydatniając jego niezliczone wartości, zwłaszcza w odniesieniu do wychowania w solidarności, również w bogactwie powołaniowym, które obejmuje.

Ksiądz Bosko potrafił zaangażować swoich chłopców, często bardzo młodych, w realizację niemal heroicznych zadań wolontariatu. Wystarczy przypomnieć młodych „wolontariuszy” w czasie epidemii cholery w Turynie. Poprzez te zadania służby, pomagał im dojrzewać do życiowego wyboru powołaniowego. To bezpośrednie zaangażo-

wanie młodych we własne wychowanie i w przemianę otoczenia była dla Księdza Bosko jednym z podstawowych kluczy jego systemu wychowawczego, będąc równocześnie prawdziwą szkołą obywatelstwa i świętości.

Również dzisiaj poprzez wolontariat pragniemy znów zaproponować wizję powołaniową życia pobudzoną przez Ewangelię, przeżywaną według Salezjańskiej Duchowości Młodzieżowej. Wolontariusz (-szka) przekłada na rzeczywistość wartości i postawy charakteryzujące „kulturę powołaniową”, o których była mowa wcześniej, takie jak: obrona i promocja życia ludzkiego, wiara w siebie i w bliźniego; życie wewnętrzne, które pozwala odkrywać w sobie i w bliźnich obecność i działanie Boga; gotowość do poczuwania się do odpowiedzialności i zaangażowania dla dobra innych poprzez postawę służby i bezinteresowności. Te wartości powinny być rozwijane w czasie formowania wolontariuszy i powinny inspirować ich plany i postępek, w taki sposób, aby doświadczenie wolontariatu uformowało ich życie jako zaangażowanych obywateli i chrześcijan nie ograniczało się do praktyki, jednej z wielu, przeżywanej w czasie młodości.

W ten sposób wolontariat staje się prawdziwą szkołą życia; przyczynia się do wychowania młodych do kultury solidarności z innymi ludźmi, zwłaszcza najbardziej potrzebującymi. Sprawia, że wzrasta w nich duch szczerości, otwarcia się na innych, który zachęca, prawie w sposób naturalny, do bezinteresownego daru z siebie.

Jest więc rzeczą ważną, pomagać wolontariatowi w Rodzinie Salezjańskiej. Jest to propozycja, która jest znana, doceniana, towarzyszona. Stanowi charakterystyczne doświadczenie, w którym można wywierać odpowiedni wpływ na kulturę powołaniową

4. Zakończenie. Piękno i aktualność powołania salezjańskiego

W czasie wizytacji naszych domów a także innych grup Rodziny Salezjańskiej, mogłem stwierdzić wielką siłę przyciągania i entuzjizmu, jaką wzbudza osoba Księdza Bosko, zarówno wśród młodych,

jak i dorosłych, wśród ludzi prostych, jak i tych mających znaczenie, polityków, działaczy społecznych, w rozmaitych kulturach, ale także wśród osób z innych religii. Rozmawiając z wieloma z nich, mogłem zrozumieć uznanie, jakie okazują dla obecności dzieła salezjańskiego. Wszyscy czuli się dumni z tego, że są byłymi wychowankami i zetknęli się z pedagogią salezjańską. Często pamięć o Księdzu Bosko wzbudza wielki powszechny entuzjazm i mobilizuje całą ludność. Tak było na przykład w Panamie w czasie nowenny i uroczystości św. Jana Bosko. Takie samo zjawisko spostrzegamy w czasie przejazdu urny Księdza Bosko, która wędruje przez różne kontynenty. Jego pedagogia i jego styl wychowania, zwłaszcza, gdy jest znany i pogłębiony, jest uważany za skarb, który należy również ukazywać i zachowywać. Reprezentuje on bowiem adekwatną odpowiedź na wyzwania i oczekiwania dzisiejszej młodzieży.

To wszystko zachęca nas, aby żyć z poczuciem własnej godności i wdzięcznym uznaniem za nasze powołanie, czując się spadkobiercami i kontynuatorami specjalnego charyzmatu, który Bóg wzbudził dla młodzieży, zwłaszcza biedniejszej i znajdującej się w niebezpieczeństwie. W ciągu 150 lat historii salezjańskiej, poczynając od założenia Zgromadzenia i Rodziny Salezjańskiej, obserwujemy, jak realizuje się marzenie Księdza Bosko, wciągnięcia szerokiego grona osób, które dzieląc jego ducha, angażują się w misję młodzieżową. My wszyscy jesteśmy częścią składową i dowodem tego snu, który się realizuje.

Musimy więc przeżywać nasze powołanie salezjańskie z wielkim poczuciem wdzięczności, a pierwszym znakiem uznania jest nasza wierność, przeżywana radośnie i wyraźnie potwierdzona. Musimy mówić o naszym powołaniu. Musimy mówić o Księdzu Bosko i jego misji. Musimy wyjaśnić to, że Rodzina

Salezjańska, poprzez swoje grupy zrealizowała w świecie i zachęciła tyle osób dobrej woli, aby ofiarowali nie tylko współpracę, ale nawet życie, aby misja salezjańska mogła być kontynuowana w świecie na korzyść chłopców, tak bardzo kochanych przez Boga.

Wszyscy powinniśmy znać i pamiętać braci i siostry, wspólnoty i grupy, które przeżywały i przeżywają swoje powołanie w godny podziwu i pociągający sposób. Ich życie wzbudza szacunek i pociąga wiele osób. Myślę w tej chwili o osobie Ks. Cimattiego, który przez swoją sympatię, grzeczność i talent muzyczny zapoznał i wzbudzał szacunek do Księdza Bosko i jego dzieła w Japonii, przyczyniając się do licznych powołań; albo osobę Ks. Carreno, który w Indiach, razem z innymi wielkimi misjonarzami ukazywał i powodował miłość do powołania salezjańskiego, pociągając bardzo wielu młodzieńców, założył ruch powołaniowy, który jeszcze dzisiaj wydaje obfite owoce. Wspominam również Błogosławioną siostrę Marię Romero, niezmordowaną kobietę, apostołkę w Costa Rica, a także promieniującą osobę siostry Eusebii Palomino, czy też współpracownika salezjańskiego Attilio Giordani, albo byłego wychowanka Alberto Marvelli a także Aleksandrinę da Costa i Nino Baglieri.

Również w bardzo trudnych sytuacjach, jak np., w krajach komunistycznych, członkowie Rodziny Salezjańskiej nie przestraszyli się i nie zniechęcili trudnościami, i nie wycofali się w nadziei lepszych czasów, ale starali się przeżywać wiernie swoje powołanie, pomagając sobie wzajemnie, aby być wytrwałymi w sytuacjach prawie że niemożliwych, dając miejsce oryginalnym i twórczym formom, aby urzeczywistniać, nawet potajemnie, pracę duszpasterską w duchu salezjańskim. W ten sposób, również nawet w takich niekorzystnych okolicznościach, byli w stanie wzbudzić liczne powołania do życia zakonnego i do Rodziny Salezjańskiej.

Jestem pewny, że każdy z was, w różnych grupach i w kongregacjach czy instytucjach Rodziny Salezjańskiej znał braci i siostry, wokół których rozwijały się liczne powołania do życia zakonnego. Inni zaangażowali w misję Księdza Bosko licznych laików.. Taka siła animacji ma swoje źródło w osobie naszego wielkiego ojca Księdza Bosko. Jeszcze dzisiaj, zawsze, kiedy laicy, nasi współpracownicy poznają dobrze Księdza Bosko, jego system wychowawczy i jego duchowość, są nimi głęboko rozentuzjazzmowani i pragną ukazać go innym.

Powinniśmy więc być dumni z naszego powołania salezjańskiego; poznawać coraz lepiej Księdza Bosko, a zwłaszcza, żyć i przekazywać z entuzjazmem jego ducha i posłannictwo salezjańskie. Znakiem wdzięczności za otrzymany dar powołania salezjańskiego będzie nasze zaangażowanie, aby go ukazywać wszystkim, zwłaszcza młodzieży. Będziemy o nim mówić za każdym razem, gdy to będzie możliwe, naszym współpracownikom i przyjaciółom, z którymi mamy kontakt. Nasze życie, nasz entuzjazm, nasza wierność ukażą w pełni, że wierzymy w piękno i wartość powołania, które otrzymaliśmy. Wierzymy w jego aktualność i przeżywamy go intensywnie, aby radośnie odpowiedzieć na potrzeby i oczekiwania młodzieży i dzisiejszego społeczeństwa.

Pan Jezus i Maryja Wspomożyciela powierzyli nam ten dar drogo-cenny dla zbawienia młodzieży. Jest to dar, którego strzeżemy z miłością, który przeżywamy intensywnie i który przekazujemy z radością.

Kończę jak zwykle opowiadaniem, które, jak mi się wydaje, jest bardzo zachęcające do refleksji, na temat naśladowania, drogi, podstawowego wyboru życia i Chrystusa, jako jedyne najwyższego dobra i prawdziwie drogocennej perły, dla której warto sprzedać każdą rzecz. Są to te elementy, które łączą się z pojęciem życia jako powołania.

KARAWANA NA PUSTYNI

Na dalekim Wschodzie, żył pewien cesarz bogaty i potężny. Na wszystkich dworach świata wychwalano jego królestwo, jego pałace i jego mądrość. Ale poeci i pieśniarze, którzy wędrowali tamtędy, w zamku wychwalali przede wszystkim jego niezliczone bogactwa. „Tylko za klejnoty, które są w jego koronie możnaby wyżywić całe miasto!”, recytowali. Jak to zazwyczaj bywa, to wszystko wzbudziło zazdrość i chciwość innych królów i narodów. Niektóre barbarzyńskie plemiona, okrutne i porywcze zebrały się u granic i napadły na królestwo. Nikt nie mógł ich zatrzymać. Cesarz zdecydował, aby się schronić wśród przyjaznych plemion, które żyły w górach, poza

groźną pustynią. Pewnej nocy zostawił pałac cesarski a za nim podążała niewielka karawana, która wiozła jego bajeczny skarb złote talerze, klejnoty i szlachetne kamienie. Aby marsz uczynić szybszym, towarzyszyły mu tylko wybrane straże i paziowie, którzy ślubowali mu absolutną wierność, aż do śmierci. Droga poprzez pustynię była kręta wśród piaszczystych wydm spalonych słońcem, wiodła przez ciasne, wąskie ścieżki, i strome przełęczce, Niewielu znało tę ścieżkę. W połowie drogi, podczas gdy wspinali się po zwirowatej pochyłości, zmęczeni trudem i rozpalonym od słońca skałami, padło kilka wielbłądów z karawany, łapiąc z trudem powietrze i już się nie podniosły. Skrzynie, które one niosły, stoczyły się po bokach wydmy, roztrzaskały się i rozsypały całą swoją zawartość monet, naszyjników i drogocennych kamieni, które wpadły między kamienie i w piasek. Władca nie chciał zwolnić marszu. Nieprzyjaciele prawdopodobnie zdali sobie już sprawę z jego ucieczki. Gestem, który wyrażał i żmartwienie i hojność, zaprosił swoich paziów i straże, aby sobie wzięli drogocenne kamienie, które uda się im zebrać i wziąć je dla siebie. Garść tych drogocennych rzeczy zapewniała im dostatek do końca życia. Podczas gdy młodzieńcy rzucili się zachłannie na bogatą zdobycz i z trudem przeszukiwali w piasku i między kamieniami, władca kontynuował swoją podróż przez pustynię. Spostrzegł jednak, że ktoś szedł za nim. Odwrócił się i zobaczył jednego ze swoich paziów, który szedł za nim sapiący i spocony.

„A ty?” zapytał go „nie zatrzymałeś się, aby coś zebrać?”

Młodzieniec spojrział na niego pogodnym wzrokiem i pełen godności i dumy, odpowiedział:

„Nie, Panie, ja idę za moim królem”.

Opowiadanie przywodzi nam na pamięć ten rozstrzygający urywek Ewangelii św. Jana

„*Wielu z uczniów Jezusa odpadło i już z nim nie chodziło. Rzekł więc Jezus do Dwunastu: Czy i wy chcecie odejść? Odpowiedział mu Szymon Piotr: Panie, do kogo pójdziemy? Ty masz słowa życia wiecznego. A my uwierzyliśmy i poznaliśmy, że Ty jesteś Świętym Boga*” (J 6,66-69).

Wybór tak bardzo zobowiązujący, aby złożyć własne życie w ręce Boga i jest to możliwe, jeżeli jak pisze Madeleine Delbrel, jesteśmy zdolni tańczyć, pozwalając się kierować Duchowi świętemu.

Taniec Życia

„Aby tańczyć dobrze, z Tobą czy z innymi, nie potrzeba wiedzieć, jak prowadzić taniec. Wystarczy zrobić krok, by być zadowolonym, trzeba być lekkim, ale przede wszystkim nie być sztywnym. Nie trzeba domagać się wyjaśnień w sprawie kroków, jakie podoba Ci się zrobić. Trzeba być niejako przedłużeniem Ciebie, zręcznym i żywym, I otrzymać od ciebie przesłanie rytmu orkiestry.

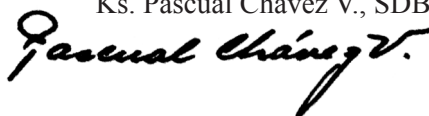
Nie należy iść do przodu za wszelką cenę, ale umieć zrobić krok do tyłu, na bok. umieć się zatrzymać i przesunąć, zamiast się poruszać. Byłyby głupie kroki, gdyby muzyka nie była zgodna. My jednak zapominamy muzykę Twojego Ducha, i robimy z życia ćwiczenie gimnastyczne; zapominamy, że w twoich ramionach życie jest tańcem, i że Twoja święta wola jest niepojętą fantazją.

Gdybyśmy byli zadowoleni z Ciebie, Panie, nie moglibyśmy oprzeć się potrzebie tańca, który opanowuje świat i moglibyśmy odgadnąć, jaki taniec Ci się podoba tańczyć, oddając się krokom Twojej Opatrzności”

Drodzy bracia i siostry, życzę wam wszystkim tego radosnego doświadczenia, aby pozwolić się prowadzić przez Ducha. Nasze życie napelni się radością i entuzjazmem i wtedy będziemy mogli stać się jak Jan Chrzciciel mistrzami, którzy umią pomóc własnym uczniom, aby stawali się uczniami i apostołami Pana Jezusa.

Z mocnym uściskiem życzenie, by rok 2011 był pogodny i obfitujący w powołania do całej Rodziny Salezjańskiej.

Ks. Pascual Chavez V., SDB



4. DZIAŁALNOŚĆ RADY GENERALNEJ

4.1. Kronika Przełożonego Generalnego

Lipiec 2010

Po zakończeniu Rekolekcji w Camaldoli (zob. DRG 408, *Kronika Przełożonego Generalnego, czerwiec 2010*), w sobotę 3 lipca Ksiądz Generał powraca do Rzymu razem z wszystkimi Radcami.

W poniedziałek 5 lipca późnym rankiem spotyka członków Stowarzyszenia „Wspólnota Misyjna Księdza Bosko” z Bolonii.

We wtorek 6 lipca, zostają wznowione posiedzenia sesji plenarnej Rady Generalnej, wstrzymane na czas trwania Rekolekcji. Po południu 6 lipca, wraz z kilkoma Radcami udał się do Watykanu na Mszę św. z okazji Jubileuszu 50-lecia święceń kapłańskich J.Em. Kard. Tarcisio Bertone.

W środę 7 lipca, w godzinach porannych, ma miejsce w Castel Gandolfo, tak jak zazwyczaj, półroczne spotkanie Rad Generalnych SDB i CMW.

Następnie, jak zwykle, zebrania Rady przeplatają się, w wolnym czasie, ze spotkaniami i rozmowami Księdza Generała z Radcami, przełożonymi i współbraćmi, a także z innymi zajęciami. Wśród różnych spotkań w ciągu tygodnia należy wyróżnić to z Przełożoną Generalną Sióstr „Sisters Maria Auxiliatrix”, s. Jeyarani, w towarzystwie swojej Asystentki s. Josephine.

W sobotę 10 lipca w południe, Ksiądz Generał ma spotkanie z Komisją, która dokonała zewnętrznej oceny Wydziału Nauk Społecznego Przekazu z UPS, na którym byli obecni ks. Filiberto González, ks. Michele Pellerey i prof. Diego Contreras.

Następny tydzień został poświęcony całkowicie na prace Rady, którym jak zawsze, towarzyszą posłuchania i spotkania.

W piątek 16 lipca, po zakończeniu posiedzenia Rady, razem ze

swoim Wikariuszem wyjeżdża do Madrytu, aby spotkać jedną z rodzin dobrodziejów; są goszczeni przez wspólnotę Prokury Misyjnej.

Dnia 17 lipca, wczesnym popołudniem powrócił do Rzymu, w niedzielę następnego dnia udaje się do Castel Gandolfo, gdzie najpierw odprawił Mszę św. we wspólnocie nowicjatu, a potem spotkał się z nowicjuszami; następnie wygłasza konferencję dla nowych Inspektorek oraz odprawił Mszę św. dla nich, dla siostr z domu i Rady Generalnej CMW.

W tygodniu, od 19 do 25 lipca, odbywa się zwyczajna praca Rady Generalnej i jak zwykle różne spotkania oraz rozmowy, m.in. z ks. Pedro Aguado Cuesta, Przełożonym Generalnym Pijarów.

Należy zaznaczyć, że w tym tygodniu, a mianowicie w środę 21 lipca, Ksiądz Generał, w czasie „słówka wieczornego” podał wspólnocie oficjalnie do wiadomości, że przyjął rezygnację ks. Štefana Turanskýego z jego funkcji Rady Regionalnego dla Europy Północnej, z powodów zdrowotnych.

W piątek 23 lipca, był na obiedzie ks. Enrico dal Covolo, mianowany niedawno Rektorem Uniwersytetu Laterańskiego; Ksiądz Generał i Rady wyrażają mu podziękowanie za wykonywane do tej pory obowiązki Postulatora do Spraw Kanonizacyjnych.

W poniedziałek 26 lipca, ks. Chávez udaje się do siedziby UISG na spotkanie z nową Przewodniczącą Międzynarodowej Unii Przełożonych Generalnych, s. Mary Lou Wirtz; następnie pojechał do Kurii Jezuitów na zebranie z Przełożonymi Generalnymi, którzy mają Uniwersytety Papieskie w Rzymie. Wieczorem przewodniczy nadzwyczajnemu posiedzeniu Rady.

We wtorek 27 lipca, w godzinach porannych rozmawia z ks. Markiem Chrzanem, dotychczasowym Przełożonym Inspektorii Krakowskiej, który został mianowany nowym Radcą dla Regionu Europy Północnej, zastępując ks. Štefana Turanskýego. Przed obiadem, ks. Chávez przedstawia go wspólnocie Domu Generalnego.

W następnych dniach kontynuowane są prace sesji plenarnej Rady Generalnej, która kończy się w piątek 30 lipca, poprzedzona Eucharystią.

Sierpień 2010

Pierwsze dni sierpnia spędził w siedzibie przy zwyczajnych obowiązkach biurowych; w czwartek 5 sierpnia Ksiądz Generał razem z sekretarzem ks. Juan José Bartolomé wyjeżdża do Sant'Agnello, w Kampanii, aby spędzić kilka dni na odpoczynku w tamtejszej wspólnotcie CMW.

Powraca do Domu Generalnego w Rzymie w środę 11 sierpnia i podejmuje zwykłą pracę.

W niedzielę 15 sierpnia, ks. Chávez w towarzystwie ks. Adriano Bregolin i jednej zaprzyjaźnionej rodziny, pana Armando Fontana i jego żony pani Franki, udaje się do Parafii w Castel Gandolfo, i tutaj koncelebruje z Ojcem Świętym Mszę św. w uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny. Po Mszy św. zatrzymują się na wspólne śniadanie, a przy tej okazji składają także życzenia imienninowe J.Em. Kard. Tarcisio Bertone.

W poniedziałek 16 sierpnia, Ksiądz Generał wraz z ks. Marco Mazzanti, z rodzinami Bregolin, Tibaldini i Fontana, wyjeżdża na pielgrzymkę do Ziemi Świętej, która trwa do poniedziałku wieczora 23 sierpnia.

Wieczorem w środę 25 sierpnia, Ksiądz Generał razem z sekretarzem ks. Juan José Bartolomé, jedzie do *Brazylii*. Po przybyciu do São Paulo, zostaje powitany przez Mons. Hilário Moser, Mons. João Corso i niektórych współbraci z domu inspektorialnego z São Paulo. Po odprawieniu Mszy św. i krótkim odpoczynku kontynuuje podróż do *Belo Horizonte*, gdzie oczekiwany jest przez Inspektora, ks. Nilson Faria, i innych współbraci z Inspektorii.

W piątek 27 sierpnia rano, ks. Chávez przyjmuje Arcybiskupa z Belo Horizonte, Mons. Valmor Oliveira De Azevedo, po czym jedzie do *Cachoeira do Campo*. Zanim przybył do domu salezjańskiego, zatrzymał się i pozdrowił wspólnotę CMW z 'Retiro das Rosas' i koordynatorów sieci szkół salezjańskich. Po południu ma spotkanie ze współbraćmi z Inspektorii, w którym biorą udział radcy i delegaci inspektorialni, dyrektorzy wspólnot i odpowiedzialni za dzieła.

W sobotę 28 sierpnia, ma spotkanie i Mszę św. z Rodziną Salezjańską i z młodzieżą w Szkole Salezjańskiej, następnie jedzie do miasta *Brasilia*. Na lotnisku zostaje powitany przez Radcę Regionalnego ks. Natale Vitali, Inspektorów z CISBRASIL, Przełożone Inspektorii CMW z Belo Horizonte i Rio do Janeiro, a także przez innych współbraci i siostry salezjanki. Po południu ma zebranie z Radcą Regionalnym i z Inspektorami CISBRASIL, po czym następuje modlitwa wieczorna i kolacja, w której uczestniczy również Arcybiskup, João Braz De Aviz.

W niedzielę 29 sierpnia rano, ks. Chávez bierze udział w pielgrzymce Archidiecezji: z Sanktuarium Księdza Bosko do *Ermida*, zatrzymując się w Katedrze, gdzie Ksiądz Generał poświęca posąg Księdza Bosko. Po przybyciu do *Ermida Ksiądz Bosko*, zostaje odprawiona Msza św. pod przewodnictwem Arcybiskupa Braz z Brasilii, natomiast homilię wygłasza Ksiądz Generał. Po południu, w domu "Israel Piñeiro", ks. Chávez spotyka się z Rodziną Salezjańską i młodzieżą. Później, przewodniczy Mszy św. w Parafii pw. Księdza Bosko w Núcleo Bandeirante.

W poniedziałek 30 sierpnia, po konferencji prasowej dla TV *Canção Nova*, Ksiądz Generał podejmuje podróż powrotną do São Paulo. Zatrzymuje się na kilka godzin we wspólnocie w Itaquera, gdzie spożywa obiad wraz z Radą Inspektorialną i współbraćmi ze wspólnoty. Następnie kontynuuje podróż do Frankfurtu i Rzymu, gdzie przybywa wczesnym popołudniem we wtorek 31 sierpnia.

Wrzesień 2010

W siedzibie pozostaje tylko w środę 1 września, a w godzinach porannych kieruje słowa pozdrowienia do uczestników Kapituły Generalnej Zakonu Dominikanów, która odbywa się w 'Salesianum'.

Następnego dnia, w czwartek 2 września, ks. Chávez jedzie na *Malte*, aby przeprowadzić *Wizytację nadzwyczajną* w tej Delegaturze przynależącej do Inspektorii Irlandzkiej. Po swoim przybyciu zostaje powitany przez Delegata, ks. Paul Formosa, i ks. Joseph Forte.

W piątek 3 września, rozpoczyna Wizytację, rozmawia z Delegatem inspektorialnym, po czym spotyka się z Radą Delegatury. Po południu, zapoczątkowuje przebieg wizytacji we wspólnotach, počawszy od tej z Sliema-St. Patrick.

W niedzielę 5 września, w towarzystwie Delegata zwiedza wykopaliska archeologiczne 'Hipogeum'. Późnym popołudniem inicjuje wizytację we wspólnocie „Savio College” w Dingli, która kończy się 7 września rano, celebracją Eucharystii, podczas której postnowicjusze Robert Falzon i Kenneth Micallef ponawiają profesję zakonną. Można wspomnieć i to, że w ciągu tych dni, odwiedził Grotę św. Pawła w Rabacie.

Wieczorem 7 września udaje się z wizytą do dzieła „Osanna Pia Home” (Sliema), pensjonatu dla trudnej młodzieży i centrum młodzieżowego. Kończy wizytację w tym dziele w czwartek rano 9 września, odwiedzając także „Salesiana Press”, a po południu udaje się do Senglea, do wspólnoty „San Filippo Neri”, gdzie przebywa z wizytą aż do południa w piątek 10 września.

W sobotę 11 września rano, rozmawia z Delegatem Inspektorialnym, ks. Paul Formosa, i odwiedza dwie wspólnoty CMW, które znajdują się na Malcie. Późnym popołudniem jedzie do Berzebugia, gdzie przewodniczy Eucharystii, w czasie której młody współbrat Clive Mifsud składa profesję wieczystą.

W niedzielę rano 12 września, wyjeżdża do Rzymu, by podjąć zwyczajne obowiązki, z wieloma odwiedzinami i różnymi spotkaniami. Wśród nich w czwartek wieczorem 16 września, spotkanie z nowymi misjonarzami, którzy 26 września wyjadą z Valdocco jako 141 wyprawa misyjna.

17 września po południu jedzie do Wenecji, gdzie zostaje powitany przez Inspektora ks. Eugenio Riva. W Mestre kieruje słowa pozdrowienia do współbraci ze wspólnoty „Artemide Zatti”, potem udaje się do Domu Inspektorialnego, gdzie po „słówku wieczornym” do współbraci spotyka się z grupą młodzieży i byłych wychowanków.

W sobotę 18 września w godzinach porannych, w towarzystwie Inspektora, ks. Chávez udaje się do Padwy, do Instytutu „Księża

Bosko” CMW. Spotyka młodzież z Instytutu, po czym wygłasza konferencję na temat „Życie konsekrowane, wyzwania i perspektywy” do USMI w Triveneto. Następnie udaje się do Monteortone, by odprawić Eucharystię ze wspólnotami, które zebrały się na dzień skupienia. Po obiedzie powraca do Padwy, do Instytutu „Księdza Bosko”, gdzie spotyka się z CMW, aby zainicjować stulecie obecności salezjańskiej w tym mieście. Po czym wraca do Rzymu, aby podjąć na nowo zwyczajną, intensywną pracę. Wśród odwiedzin w tym okresie, w szczególności należy wspomnieć tę ks. Francis Alencherry, byłego Rady ds. Misji, obecnie pracującego w Bangladeszu, następnie grupę współbraci z Inspektorii z Indii i Sri Lanki, którzy zakończyli kurs salezjańskość w Bangalore, oraz biskupa Anthonisamy Francis, z Kumbakonam, Indie, w towarzystwie dwóch księży z jego diecezji.

W sobotę 25 września rano, jedzie do Turynu, do Oratorium „Michała Rua” we wspólnocie „Monterosa” na uroczystość tego znaczącego dzieła salezjańskiego, z okazji 100-lecia śmierci patrona dzieła. Ksiądz Generał spotyka rozmaite grupy, przewodniczy Eucharystii i zatrzymuje się na kolacji.

W niedzielę 26 września o godz. 9.00 spotyka liczną grupę SDB, CMW i młodzieży, uczestniczących w Harambèe, a w południe, w Bazylice Maryi Wspomożycielki przewodniczy Mszy św. z okazji wysłania *141 wyprawy misyjnej*. Wieczorem powraca do siedziby.

We wtorek rano 28 września, przewodniczy Mszy św. dla Konsulty Dykasterii Misyjnej.

W środę wieczorem 29 września uczestniczy w powitaniu uczestników *IV Światowego Zjazdu Byłych Wychowanków i Wychowanek Księdza Bosko*.

W czwartek 30 września wczesnym rankiem, jedzie do Watykanu na Mszę św. w Bazylice św. Piotra pod przewodnictwem J.Em. Kard. Tarcisio Bertone. Po południu przewodniczy otwarciu Światowego Zjazdu Byłych Wychowanków, do których, po kolacji i modlitwach wieczornych, wygłasza słówko wieczorne.

Październik 2010

Ks. Chávez rozpoczyna miesiąc październik uczestnicząc w pierwszych trzech dniach Światowego Kongresu byłych Wychowanków. W piątek 1 października, rozmawia z trzema kandydatami na Przewodniczącego, wskazanymi przez uczestników Zjazdu, a rano następnego dnia ogłasza nominację – zgodnie z normą Regulaminu [dokonaną] przez Księdza Generała, – pana Francesco Muceo, który ponownie zostaje wybrany na Przewodniczącego Światowej Konfederacji Byłych Wychowanków i Wychowanek Księdza Bosko na drugą kadencję. W niedzielę 3 października Ksiądz Generał zamyka Zjazd przewodnicząc Eucharystii.

W poniedziałek 4 października, o godz. 11.00, przewodnicząc pierwszemu spotkaniu, Ksiądz Generał daje początek *sesji pośredniej Rady Generalnej*, sesji intensywnej i pracochłonnej, na którą składają się zazwyczaj dwa posiedzenia dziennie, a która kończy się w piątek 8 października w godzinach porannych. Jak zwykle, posiedzenia Rady przeplatane są przyjmowaniem gości i spotkaniami.

Tego samego dnia, 8 października, ks. Chávez razem z Wikariuszem, ks. Adriano Bregolin, jedzie do Dublina, gdzie zostaje przyjęty przez Inspektora ks. John Horan. Rano następnego dnia Ksiądz Generał przewodniczy spotkaniu Rady inspektorialnej; po czym Wikariusz ks. Bregolin przedstawia przybyłym współpracownikom Inspektorii końcowe sprawozdanie z *Wizytacji nadzwyczajnej* w Inspektorii Irlandii. Następuje Msza św. i obiad.

Po południu Ksiądz Generał oraz jego Wikariusz wyjeżdżają do Madrytu, a stąd w niedzielę rano 10 października do Sewilli. Następnie, zostają przewiezieni do Rota. Przyjeżdżając do miasta, ks. Chávez skierowuje słowa pozdrowień do Rodziny Salezjańskiej i wspólnoty wychowawczo duszpasterskiej, po czym zostaje uhonorowany przez Burmistrza i Radę miasta „Złotym kluczem” miasta Rota. Następnie w Parafii „Santa Maria de la O” przewodniczy Mszy św., na zakończenie której zostaje mu wręczony złoty medal Patronki miasta. Natomiast podczas obiadu otrzymuje jeszcze złoty medal od „Fundación Zoilo Ruiz Mateos”, a następnie jedzie

do Sanlúcar la Mayor. Tutaj przewodniczy Eucharystii [odprawianej] z Inspektorami i Dyrektorami Regionu Europy Zachodniej, do których następnego dnia rano, w poniedziałek 11 października, wygłasza konferencję na temat Życia konsekrowanego w Europie. Po obiedzie powraca do Rzymu.

We wtorek 12 października, w godzinach porannych, Ksiądz Generał jest na UPS na inaugurację nowego roku akademickiego 2010-2011.

W środę 13 października po południu, w towarzystwie swojego Wikariusza i Sekretarza wyjeżdża z wizytą do Korei i na Filipiny.

Przybywa do Seulu w czwartek 14 października powitany przez Inspektora, ks. Stephanus Nam, i przez kilku współbraci, przez Inspektorkę CMW i innych członków Rodziny Salezjańskiej. Wieczorem, po kolacji, udaje się do centrum młodzieżowego „Księdza Bosko” na modlitwę z młodzieżą, współpracownikami i współbraćmi, którą kończy słówkiem wieczornym.

W piątek 15 października w godzinach porannych, Ksiądz Generał i ks. Bregolin jadą do pensjonatu wspólnoty z „Shin Kil Dong”, aby pozdrowić ks. Marc Cuvelier, byłego Inspektora Korei. Następnie, Ksiądz Generał prowadzi dzień skupienia dla Salezjanów z Seulu, który kończy się Eucharystią. Po obiedzie, razem z Wikariuszem ma spotkanie z Dyrektorami, po czym jedzie pociągiem do Kwangju, do domu w „Shin An Dong”, gdzie zostaje przyjęty przez postnowicjuszy i wszystkich współbraci ze wspólnoty. Następnego dnia, w sobotę 16 października, nadal w Kwangju, spędza poranek we wspólnocie „Il Gok Dong”, spotykając się z młodzieżą, profesorami i współbraćmi. Potem wygłasza konferencję do członków Rodziny Salezjańskiej, po czym następuje obiad i krótkie świętowanie. Po południu koncelebrowuje Mszę św., której przewodniczy Arcybiskup z Kwangju, Iginio Kim. Później, Ksiądz Generał jedzie do Domu Inspektorialnego Sióstr Jezusa Miłosiernego, gdzie wygłasza konferencję do Delegatesk z okazji ich Kapituły Generalnej.

Powróciwszy do Seulu w niedzielę 17 października, ma spotkanie z Rodziną Salezjańską z Seulu i z Nuncjuszem Apostolskim,

Mons. Osvaldo Padilla. Po obiedzie bierze udział w święcie Rodziny Salezjańskiej i wręcza nagrody uczestnikom „Don Rua Art Festival”, po czym następuje Msza św. pod przewodnictwem Nuncjusza Apostolskiego. Następnie, wciąż w Seulu, jedzie do Domu „Dae Rim Dong”, gdzie zostaje przyjęty przez wspólnotę studentów teologii, postnowicjuszy, nowicjuszy, prenowicjuszy i chłopców znajdujących się w sytuacji zagrożenia psychospołecznego.

W poniedziałek 18 października, wczesnym rankiem, udaje się do Domu inspektorialnego CMW. Tam przewodniczy Eucharystii, zatrzymuje się na śniadaniu z siostrami i wygłasza konferencję do Sióstr. Powróciwszy do Domu inspektorialnego SDB, udziela wywiadu, następnie rozmawia z Inspektorem i ma spotkanie z Radą Inspektorialną. Po południu jedzie na lotnisko, aby udać się w podróż do Manilii na Filipinach. Po przybyciu jest powitany przez Wikariusza inspektorialnego i Dyrektora domu inspektorialnego.

We wtorek 19 października, wczesnie rano jedzie do Pampanga, gdzie zostaje powitany przez Inspektora, ks. Eligio Cruz, przez Kard. Joseph Zen, Biskupa salezjańskiego Patrick Buzon, Arcybiskupa z San Fernando Paciano Aniceto i przez współbraci zgromadzonych na święcie wspólnoty inspektorialnej oraz *rozpoczęciu procesu beatyfikacyjnego ks. Carlo Braga*. Ksiądz Generał przewodniczy Mszy św. i wygłasza konferencję do współbraci. Po południu powraca na lotnisko Manilii, aby udać się w podróż do Cebu, gdzie jest oczekiwany przez Inspektora, ks. Giorgio Militante, i innych współbraci.

Środę, 20 października, spędza w Lawa-an. Zostaje powitany przez współbraci, nowicjuszy i aspirantów. Wygłasza konferencję do współbraci i nowicjuszy, potem przewodniczy Eucharystii dla całej Rodziny Salezjańskiej, a po południu wraz z ks. Adriano Bregolin ma spotkanie z Dyrektorami i Radą Inspektorialną. Po kolacji wyjeżdżają do Manilii.

W czwartek rano 21 października, ks. Chávez przewodniczy Eucharystii dla wspólnoty studentów teologii, profesorów, dyrektorów i współbraci w Parañaque. Potem, wspólnie z ks. Adriano ma spotkanie z Dyrektorami a po obiedzie jadą do Tuloy, gdzie są powitani

przez chłopców tego dzieła, i do nich skierowuje słowa pozdrowień. Następnie, razem z ks. Adriano, spotyka się z Radą Inspektorialną, po czym wspólnota wychowawczo-duszpasterską Dzieła „Księdza Bosko” wyraża mu oznaki szacunku. Wieczorem jedzie na lotnisko, aby powrócić do Rzymu.

Zaraz następnego dnia rano, w sobotę 23 października, jedzie do Madrytu na obchody 50. rocznicy powstania czasopisma „Misión Joven” i 25-lecia czasopisma „Catequistas”. To wydarzenie, które cieszy się obecnością Kard. Antonio Maria Rouco Varela, Arcybiskupa Madrytu, niedawno nominowanego Kard. José Manuel Estepa, innych trzech Biskupów Konferencji Episkopatu Hiszpanii, Rady Regionalnego ks. José Miguel Núñeza i Inspektorów z Hiszpanii, ma miejsce w Szkole w Paseo de Extremadura, gdzie ks. Chávez wygłasza okolicznościowe przemówienie.

Powrócił do Rzymu w niedzielę 24 października, a już następnego dnia Ksiądz Generał udaje się do Auxilium na inaugurację Roku Akademickiego 2010-2011; w swojej todze Wielkiego Kanclerza, wygłosił Wykład inauguracyjny.

Bardziej charakterystycznymi momentami tych dni była celebrowanie Eucharystii, w środę rano 27 października, z członkami Kapituły Inspektorialnej Okręgu ICC i spotkanie w czwartek 28 października w godzinach porannych z J.Em. Kard. Tarcisio Bertone, wraz z Ekonomem generalnym, ko. Claudio Marangio,.

Wieczorem tego samego dnia, 28 października, podczas wygłoszonego słówka wieczornego kieruje słowa powitania do uczestników Międzynarodowego Kongresu „Ksiądz Rua w historii”. W piątek 29 października, przewodniczy Eucharystii dla uczczenia bł. Michała Rua. W dniach 29 i 30 uczestniczy czynnie w Kongresie i zamyka go wykładem podsumowującym, w niedzielę 31 października.

Listopad 2010

Ksiądz Generał rozpoczyna miesiąc listopad przewodnicząc Eucharystii w Bazylice św. Piotra w uroczystość Wszystkich Świętych; zaraz potem ma miejsce „Bieg świętych”, inicjatywa podjęta

przez „Fundację Ksiądz Bosko w Świecie”, w celu dobroczynnym (tego roku na rzecz Pakistanu).

Dzień następny zajmują mu zwyczajne obowiązki. Jednak w południe 2 listopada, wyjeżdża do *Johannesburga*, w Afryce Południowej, gdzie przybywa następnego dnia. Powitany przez Inspektora, ks. François Dufour, i dyrektora Centrum „Ksiądz Bosko”, razem z Inspektorką s. Julienne Munyemba i kilkoma innymi CMW udaje się do Centrum „Ksiądz Bosko”, gdzie oczekują go ks. Guillermo Basañes i wszyscy Inspektorzy z Regionu Afryka-Madagaskar wraz z młodzieżą z Centrum.

W czwartek 4 listopada, rozpoczyna się spotkanie Inspektorów z *CIVAM* (Konferencja Inspektorii i Wizytatorii z Afryki i Madagaskaru), które trwa aż do południa w sobotę 6 listopada. W tym czasie na uwagę zasługuje wizyta Arcybiskupa z Johannesburga, Buti Tlhagale, OMI, która miała miejsce w piątek 5 listopada..

Po południu w sobotę 6 listopada, w towarzystwie Inspektora, ks. François Dufour, i innych trzech Inspektorów (ATE, AFW i MOZ), Ksiądz General jedzie do *Lesotho*. Po przybyciu do Maputsoe zostaje powitany przez Dyrektora wspólnoty, ks. Mariana Kuliga, i współpraci, przez CMW, MSMHC, organy władzy i bardzo licznie zebrane dzieci i młodzież oraz osoby dorosłe z różnych sektorów Dzieła. Po powitaniu ma spotkanie z grupą osób, które przygotowują się do złożenia przyrzeczeń jako Salezianie Współpracownicy, po czym następuje kolacja, w której uczestniczy także Biskup Augustinus Tumaole Bane, OMI; na zakończenie modlitwa wieczorna i słówko wieczorne do wspólnot SDB, CMW i MSMHC.

W niedzielę rano 7 listopada, Ksiądz General przewodniczy Eucharystii w kościele parafialnym, po której ma miejsce impreza kulturalna i później obiad, po zakończeniu którego wraca do Johannesburga. Wieczorem rozpoczyna *Rekolekcje* dla Dyrektorów z Inspektorii języka angielskiego, wspólnie z tymi z języka francuskiego i portugalskiego. Na rekolekcjach jest obecny nasz Biskup Gaston Ruvezi. Należy podkreślić wizytę Nuncjusza Apostolskiego Mons. James Patrick Green, która miała miejsce w środę 10 listopada.

W sobotę 13 listopada po zakończeniu Rekolekcji, we wczesnych godzinach popołudniowych, Ksiądz Generał w towarzystwie ks. Adriano Bregolina, który powrócił do Johannesburga po wizytacji przeprowadzonej w Angoli, a także Inspektora ks. François Dufour i Dyrektora domu salezjańskiego w Manzini, udaje się samochodem do *Swazilandu*. Po przybyciu do Manzini, natychmiast udają się do domu Biskupa Louis Ncamiso Ndlovu, OSM, który wyraża osobistą wdzięczność za obecność salezjanów, tak wielce znaczącą dla miasta. Po przybyciu do domu salezjańskiego, ks. Chávez zostaje powitany z ceremoniałem Suazi; po czym następuje kolacja, moment, w którym zabierają głos Dyrektor i kilku bardziej znaczących współpracowników. Ksiądz Generał kończy pozdrowieniem podczas słówka wieczornego.

W niedzielę 14 listopada, ks. Chávez przewodniczy Eucharystii w katedrze, potem zwiedza całość kompleksu dzieł obecności salezjańskiej w Manzini. Po obiedzie pozdrawia Siostry Misjonarki Maryi Wspomożycielki (MSMHC) i jedzie na lotnisko, aby wyruszyć w podróż powrotną do Rzymu, gdzie przybywa o godz. 19.00 w poniedziałek 15 listopada.

Pozostaje w swojej siedzibie do następnego wtorku, 16 listopada, podejmując kolejny wyjazd w środę, 17 listopada, do domu w *Macerata*, w Marche, z okazji obchodów 120. rocznicy istnienia dzieła salezjańskiego w tym mieście. Znaczącymi momentami tej wizyty jest celebrowanie Mszy św. dla młodzieży, rodziców i wychowawców, po czym następuje impreza kulturalna w teatrze, a po niej poświęcenie prac związanych z restrukturyzacją Oratorium. Po południu, w Sali Głównej Uniwersytetu, ks. Chávez otrzymuje dyplom *Visiting Professor* i wygłasza konferencję na temat „Ksiądz Bosko i jego System Prewencyjny”. Dzień zostaje zakończony kolejnym spotkaniem kulturalnym w Teatrze Lauro Rossi, w którym uczestniczą: Biskup Claudio Giuliodori, Burmistrz Dr Romano Carancini, administratorzy, Salezjanie Współpracownicy i byli Wychowankowie. Następnie Ks. Chávez powraca do Rzymu.

W piątek rano 19 listopada, Ksiądz Generał udaje się do Watykanu na zebranie „Rady 16-tu” (złożonej z dwóch Rad wykonawczych

USG – UISG) w Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego. W sobotę 20 listopada, jest w postnowizjacie w Nave, gdzie znajduje się studium afiliowane do UPS; tu ma Wykład inauguracyjny z okazji Roku Akademickiego 2010-2011.

Powróciwszy do Rzymu, w poniedziałek 22 listopada, uczestniczy w zebraniu Rady Wykonawczej USG w Domu Generalnym Dehonianów. Od środy 24 do piątku 26 listopada w ‘Salesianum’ ma miejsce *Zjazd Unii Przełożonych Generalnych*, któremu przewodniczy ks. Chávez jako Przewodniczący USG (Unii Przełożonych Generalnych). Szczególnie znaczącym wydarzeniem w tym czasie była audyencja, jakiej udzielił Ojciec Święty Przełożonym Generalnym, w godzinach porannych w piątek 26 listopada, w Sali Klementyńskiej Pałacu Apostolskiego.

Ostatnie dni listopada poświęcone są na spotkanie Inspektorów salezjańskich z Europy, zaproszonych do Rzymu w celu kontynuowania refleksji – prowadzonej już na dwóch poprzednich spotkaniach – na temat „Projektu Europa”, która ma określić cele na dwulecie 2011-2012. Ksiądz Generał wygłosił referat na temat „Życie salezjańskie w dzisiejszej Europie”.

4.2. Kronika Radców Generalnych

Wikariusz Księdza Generala

Wikariusz Przełożonego Generalnego, ks. Adriano Bregolin, po zakończeniu prac sesji letniej Rady Generalnej (31 lipca) bezzwłocznie wyjeżdża do Ekwadoru, gdzie wygłasza dwie tury Rekolekcji – w Macas i w Cumbayá – dla współbraci z Inspektorii. Podczas swojego pobytu w Macas ma możliwość odwiedzenia dwóch miejsc misyjnych w strefie amazońskiej: Yaupí i Sevilla Ksiądz Bosko. Przed powrotem, dnia 14 sierpnia, składa wizytę w Domu Inspektorialnym i Centrum Formacji Ciągłej w Quito, spotykając uczestników kursu w trakcie zajęć.

Po powrocie do Rzymu, dnia 15 sierpnia uczestniczy wraz z Księ-

dziem Generałem we Mszy św. odprawianej przez Ojca Świętego w naszej parafii w Castel Gandolfo, spotykając osobiście Papieża na zakończenie celebracji.

Od dnia 16 do 23 sierpnia, z Księdzem Generałem, kilkoma osobami z rodziny i przyjaciół bierze udział w pielgrzymce do Ziemi Świętej.

Powróciwszy do Włoch, dnia 30 sierpnia wyjeżdża do Tunezji, gdzie rozpoczyna *Wizytację nadzwyczajną* w Domu z Manouba, przynależącym do *Inspektorii Irlandii*. Powrócił do Rzymu 1 września, po czym jedzie do Irlandii następnego dnia, 2 września, aby kontynuować *Wizytację nadzwyczajną* w Inspektorii IRL.

Oto szczegółowy program wizytacji: dnia 3 września: spotkanie z Radą inspektorialną; od 4 do 6: wizytacja we Wspólnocie z Dublina – „Rinaldi House”; od 6 do 11 września: wizytacja we Wspólnocie z Celbridge – Maynooth; od 11 do 14: wizytacja we Wspólnocie z Warrenstown; od 14 do 19: wizytacja we Wspólnocie Domu inspektorialnego w Dublinie; od 19 do 22 września wizytacja we Wspólnocie z Pallaskenry; od 23 do 26 września wizytacja we Wspólnocie z Limerick. Następnie po powrocie do Dublina, dnia 27, wyjeżdża do Domu Generalnego w Rzymie.

Od 29 września do 3 października bierze udział w Światowym Zjeździe Konfederacji Byłych Wychowanków Księdza Bosko.

W następnym tygodniu zaangażowany jest w prace *sesji pośredniej Rady Generalnej*.

W piątek 8 października, po południu jedzie z Księdzem Generałem do Dublina, gdzie w sobotę 11 spotyka się, wraz z Księdzem Generałem, z Radą Inspektorialną i Dyrektorami na oficjalnym zakończeniu *Wizytacji nadzwyczajnej* w Inspektorii Irlandii. Tego samego dnia wyjeżdża wraz z Księdzem Generałem do Hiszpanii.

Dnia 10 w Sanlúcar la Mayor spotyka Dyrektorów z Regionu Europy Zachodniej i wygłasza im konferencję na temat roli Dyrektora Salezjańskiego. Następnego dnia, z Księdzem Generałem, po spotkaniu z Inspektorami z Regionu dotyczącym zagadnienia reorganizacji Inspektorii z Hiszpanii, powraca do Włoch.

Po południu 13 października jedzie razem z Księdzem Generałem

do Korei. W dniach 15 i 16 towarzyszy Księdzu Generalowi w rozmaitych momentach wizyty, w szczególności w spotkaniu z Dyrektorami w Seulu po południu dnia 15, potem w Kwangju w spotkaniu z postnowicjuszami i współbraćmi ze wspólnoty z „Shin An Dong”. Następnego dnia w wspólnocie z Kwangju – „Il Gok Dong”, razem z Księdzem Generałem wygłasza konferencję do członków Rodziny Salezjańskiej z Kwangju. Po południu koncelebruje Mszę św., której przewodniczy Arcybiskup Kwangju, J.E. Igino Kim. Potem udaje się z Księdzem Generałem do Domu Inspektorialnego Sióstr Jezusa Miłosiernego i uczestniczy w Konferencji wygłoszonej przez Księdza Generała na Kapitulę Generalnej Sióstr. Następnego dnia, kiedy Ksiądz Generał powrócił do Seulu, Wikariusz zatrzymuje się w tej Wspólnocie Sióstr Jezusa Miłosiernego i rano w niedzielę 17 odprawia Mszę św., kończąc udział w Kapitulę Generalnej Sióstr Jezusa Miłosiernego. Powróciwszy do Seulu, po południu uczestniczy w spotkaniu Rodziny Salezjańskiej, które odbywa się w Domu Inspektorialnym.

Wieczorem, wspólnie z Księdzem Generałem, udaje się do domu salezjańskiego w „Dae Rim Dong”, gdzie spotyka wspólnotę studentów teologii, postnowicjuszy, nowicjuszy i prenowicjuszy oraz chłopców w sytuacji ryzyka psychospołecznego. W poniedziałek 18, rano, wciąż razem z Księdzem Generałem, udaje się do Domu Inspektorialnego CMW na Mszę św. i spotkanie z siostrami.

Po południu, z Księdzem Generałem jedzie na *Filipiny*. We wtorek 19 w Pampangą uczestniczy wraz z Księdzem Generałem w rozpoczęciu procesu beatyfikacyjnego ks. Carlo Braga.

Następnie jedzie do Cebu, w Inspektorii Filipiny Południowe. W środę 20, w domu z Lawa-an, po spotkaniu ze współbraćmi, z nowicjuszami i aspirantami, prowadzonym przez Księdza Generała, po południu Wikariusz ma zebranie z Dyrektorami na temat dyscypliny zakonnej.

Po powrocie z Manili, we czwartek 21, wspólnie z Księdzem Generałem udaje się do Parañaque, gdzie również ma zebranie z Dyrektorami, ciągle na temat dyscypliny zakonnej. Po obiedzie wyjeżdżają do Tuloy, gdzie znajduje się dzieło przeznaczone dla trudnej młodzie-

zy. Tutaj, razem z Księdzem Generałem, spotyka Radę Inspektorialną i potem, po kolacji, wyjeżdża do Włoch.

Powróciwszy do siedziby, rano we wtorek 26 odprawia Mszę św. dla uczestników Kapituły Inspektorialnej z Okręgu Włoch Środkowych (ICC). Następnie, od piątku 29 do niedzieli 31 października, uczestniczy w Międzynarodowym Kongresie „Książ Rua w historii”.

W poniedziałek 1 listopada udaje się do Bazyliki św. Piotra, gdzie Książ Generał przewodniczy Eucharystii z okazji uroczystości Wszystkich Świętych, po której następuje „Bieg świętych”.

We wtorek 2 listopada, w południe jedzie z Księdzem Generałem do Johannesburga, w *Afryce Południowej*. W Centrum „Książ Bosko” spotyka się z Inspektorami z Regionu Afryka – Madagaskar, zebranych na CIVAM, razem z Radcą Regionalnym ks. Guillermo Basañes. Ks. Bregolin bierze udział w posiedzeniach CIVAM, wygłaszając referat na temat dyscypliny zakonnej oraz spotyka osobiście niektórych Inspektorów.

W niedzielę 7 listopada, w towarzystwie Inspektora ks. Filiberto Rodrígueza, wyjeżdża do *Angoli* z wizytą animacji w tej Wizytatorii. Dnia 8, jest w domu w Luena, następnie po południu dnia 9, odwiedza dzieło w Lixeira z wszystkimi jego ośrodkami. Dnia 10 udaje się do Cabinda. Wizyta, z powodu pomyłek i opóźnień samolotu, była bardzo krótka: ponad dwie godziny. Dnia 11 udaje się do Dondo, gdzie spotyka prenowicjuszy i także współbraci ze wspólnoty z N’Dalatando i Calulo. W drodze powrotnej do Luanda zatrzymuje się na kolacji w Viana na spotkanie z aspirantami. W końcu, dnia 12, odprawia Mszę św. na zakończenie roku akademickiego w Luanda - Palanca, w postnowicjacie i Centrum Studiów Wyższych, otwarte również dla osób świeckich.

Po południu wyjeżdża do Johannesburga, gdzie przebywa Księdza Generała, który głosi Rekolekcje dla Dyrektorów afrykańskich języka angielskiego.

W sobotę 13, po zakończeniu Rekolekcji, po obiedzie, z Księdzem Generałem i Inspektorem ks. François Dufour oraz z Dyrektorem placówki salezjańskiej z Manzini, ks. Lawrence McDonnel, jedzie samochodem do *Swaziland*.

W niedzielę 14, wspólnie z ks. Chávezem uczestniczy w celebracji Eucharystii w katedrze, potem z Księdzem Generałem zwiedza cały kompleks dzieł na tej placówce salezjańskiej w Manzini. Po uroczystym obiedzie z miejscową Rodziną Salezjańską rozpoczyna powrotną podróż do Włoch poprzez Johannesburg, Dubai, przybywając do Rzymu wczesnym popołudniem dnia 15.

W piątek 19 udaje się samochodem do Werony, gdzie głosi dzień skupienia dla wszystkich Współbraci ze wspólnot salezjańskich w tym mieście. Następnie jedzie, po kolacji, na tutejsze lotnisko, aby powitać Księdza Generała, który w międzyczasie przyleciał samolotem, i razem udają się do Nave, do Wspólnoty postnowicjatu, gdzie rankiem następnego dnia, 20, Ksiądz Generał wygłasza wykład na rozpoczęcie roku akademickiego.

Od środy 24 do piątku 26 bierze udział w Zjeździe Unii Przełożonych Generalnych, w 'Salesianum'.

W końcu, od wieczora w piątek 26 do niedzieli 28, uczestniczy w zebraniu Inspektorów Europy, w spotkaniu dotyczącym refleksji na temat „Projektu Europa”.

Radca ds. Formacji

Radca Generalny ds. Formacji, ks. Francesco Cereda, od 4 do 15 sierpnia złożył wizytę w Regionie Azji Wschodniej-Oceanii. A bardziej szczegółowo, na Filipinach uczestniczył w 'Curatorium' wspólnoty formacyjnej i ośrodka studiów w Parañaque, a następnie odwiedził aspirantat, prenowicjat i postnowicjat w Canlubang. W dniach 9-10 sierpnia, razem z Radcą ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego, prowadził spotkanie Komisji regionalnych ds. duszpasterstwa młodzieżowego i ds. formacji z Regionu Azji Wschodniej i Oceanii, dotyczące zastosowania trzeciego punktu KG26 „Konieczność zapraszania”. Na koniec, w dniach 11-12 sierpnia wziął udział w posiedzeniu Komisji regionalnej ds. formacji.

Dnia 15 sierpnia na Colle Don Bosco Ksiądz Radca przewodniczył procesji w Uroczystość Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny; 16 sierpnia odprawił Mszę św., wspominając urodziny Księdza

Bosko; spotkał prenowicjuszy z Europy, którzy uczą się języka włoskiego w ramach swojego przygotowania do nowicjatu w Pinerolo i Genzano. 30 sierpnia w Wenecji-Mestre uczestniczył w inspekcyjnym Zjeździe Inspektorii Północno-Wschodniej Włoch (INE) na temat Wiązanki 2011: „Przyjdźcie i zobaczcie”.

Dnia 8 września na Colle Don Bosco przyjął pierwszą profesję zakonną 24 nowicjuszy z Pinerolo i spotkał się z dziewięcioma nowicjuszami. W dniach 10-11 września wspólnie z Radcą ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego koordynował spotkanie Komisji regionalnych ds. duszpasterstwa młodzieżowego i ds. formacji z Regionu Europy Zachodniej, odnoszące się do aplikacji trzeciego punktu KG26 „Konieczność zapraszania”. Dnia 12 września w Mediolanie spotkał młodych współbraci w okresie formacji początkowej z Inspektorii Lombardo-Emiliana (ILE) i przyjął profesje wieczyste współbraci. Dnia 13 września uczestniczył w Komisji teologicznej Unii Przełożonych Generalnych.

Od 1 września do 22 listopada, z wyjątkiem przerwy na Radę Generalną pośrednią, ks. Cereda przeprowadził – w imieniu Księdza Generała – *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii Bliskiego Wschodu*, przemierzając różne kraje, w których znajdują się placówki salezjańskie: Izrael i terytoria palestyńskie, Egipt, Liban, Syria, Iran, Turcja.

Powróciwszy do Rzymu, po zakończeniu Wizytacji na Bliskim Wschodzie, w dniach 24-26 listopada uczestniczył w Spotkaniu Przełożonych Generalnych. Potem od 26 do 28 listopada wziął udział w trzecim spotkaniu Inspektorów Europy, a w dniach 28-29 listopada koordynował spotkanie Komisji ds. „Projektu Europa”.

1 grudnia uczestniczył, razem z Wielkim Kanclerzem, w obradach Senatu akademickiego UPS; 6 grudnia wziął udział w Radzie Przełożonych Administracji UPS, a 12 grudnia przewodniczył „Curatorium” wspólnoty formacyjnej „Bł. Zefiryra Namuncurá” studentów teologii z Gerini.

Radca ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego

Od sierpnia do listopada 2010 r. głównym zajęciem Rady ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego, ks. Fabio Attarda, było przeprowa-

dzanie spotkań animacyjnych w poszczególnych Regionach. I tak, w Hongkongu, od 9 do 13 sierpnia 2010 r., odbyło się takie spotkanie dla Azji Wschodniej-Oceanii, a w Madrycie, we wrześniu, dla Europy Zachodniej; zakończyły one cykl spotkań zrealizowanych wspólnie z Dykasterium ds. Formacji, stanowiących jednocześnie drogę refleksji na temat duszpasterstwa młodzieżowego.

W takim samym celu Radca poprowadził spotkania refleksji i studium w następujących Regionach: dla Regionu Afryka-Madagaskar, od 13 do 16 września 2010 r., w Lusace, w Zambii; od 29 września do 2 października 2010 r. – spotkanie delegatów ds. duszpasterstwa młodzieżowego z Regionu Ameryki Łacińskiej - Stożka Południowego. Po zakończeniu sesji Rady pośredniej, odbyły się także spotkania dla Regionu Ameryki Środkowej w Quito, w Ekwadorze, od soboty 16 do poniedziałku 18 października 2010 r.; dla Regionu Azji Południowej – w Kalkucie, w Indiach, od poniedziałku 1 do niedzieli 7 listopada 2010 r.; dla Regionu Europy Północnej we Lwowie, na Ukrainie, od czwartku 11 do niedzieli 14 listopada 2010 r. Głównym tematem studium i refleksji w czasie tych ostatnich pięciu spotkań był list Księdza Generała dotyczący duszpasterstwa młodzieżowego (DRG 407).

Przy tych spotkaniach animacji Delegatów ds. duszpasterstwa młodzieżowego, Radca zaproponował również seminarium naukowe na temat duszpasterstwa młodzieżowego, a następnie również Rekolacje w Lomé, w Togo, od 20 sierpnia do 2 września 2010 r.

List Księdza Generała był też tematem dnia studium i refleksji z udziałem studentów Wydziału Teologii w Turynie-Crocetta w dniu 20 września 2010 r. na Colle Don Bosco.

Inne spotkania, łączące się z omówieniem Wiązanki: pierwsze było poświęcone kierownictwu duchowemu; drugie ks. Attard odbył z Córkami Maryi Wspomożycielki i ich współpracownikami duszpasterskimi w La Spezia, w sobotę 4 września 2010 r., i kolejne, w Mediolanie, w sobotę 9 października 2010 r.

Wśród innych zajęć należy wspomnieć *Lectio Magistralis* na temat sylwetki bł. Johna Henry Newmana – jego myśli i świętości – z okazji *Dies Accademicus* studentatu w Ratsybonie, w Jerozolimie,

w czwartek 14 października 2010 r. Ponadto, należy zaznaczyć spotkanie trzech Radców z Inspektorami Regionu Ameryki Środkowej, w Port-au-Prince, na Haiti, w dniach 21 i 22 października 2010 na temat jedności misji salezjańskiej oraz udział Radcy w pierwszym spotkaniu MGS Ameryki Środkowej, w Cumbayá, Quito, od soboty 23 do wtorku 26 października 2010 r.

W środę, 17 listopada 2010 r., w Brasilia, Radca wziął udział, jako przedstawiciel Księdza Generała, w ceremonii wręczenia Doktoratu *Honoris Causa* ks. Carlos Garulo na Katolickim Uniwersytecie w Brasili. To odznaczenie było znakiem uznania dla pracy zrealizowanej przez ks. Garulo jako Koordynatora Generalnego IUS.

I na koniec, w sobotę 20 i niedzielę 21 listopada 2010 r., ks. Fabio Attard wziął udział, wraz z Père Jacquinet, w posiedzeniu Papieskiej Rady ds. Świeckich, obradującej na temat duszpasterstwa młodzieżowego. Uczestnicząca młodzież, członkowie MGS z Włoch, mieli okazję zapoznać się z przebiegiem przygotowań do GMG w Madrycie w 2011 r.

Radca ds. Komunikacji Społecznej

W miesiącu sierpniu, po zakończeniu letniej sesji plenarnej Rady Generalnej, Radca ds. Komunikacji Społecznej (KS), ks. Filiberto González Plasencia, pierwsze dni poświęcił na redagowanie Czasopisma *Salesiani 2011*. Następnie, od 6 do 24, przebywał w Inspektorii Guadalajara, w Meksyku, gdzie spotkał się z Inspektorem i Radą inspektorialną, jak również z Komisją ds. formacji oraz udał się z wizytą do teologatu w Tlaquepaque, odwiedził wspólnotę i dzieło w San Luis Potosí. Potem, dwa tygodnie spędził u rodziny, odwiedzając mamę i przeprowadzając badania lekarskie.

Od 25 do 30 sierpnia, razem z ks. Jaime González, członkiem Dykasterium ds. KS, Radca przewodniczył spotkaniu dyrektorów salezjańskich stacji TV z Ameryki, które odbyło się w Domu Salezjańskim w Muyurina, w Boliwii. Przedmiotem dyskusji na tym spotkaniu był temat zasobów i możliwości, słabych punktów i zagrożeń, związanych z tymi ważnymi przedsięwzięciami salezjańskiej komuni-

kacji społecznej. Jednocześnie poszukiwano sposobów współdziałania w sprawach dotyczących radia i wystosowano propozycje łączące się z uaktualnieniem SSCS w odniesieniu do wspólnego radia i TV. W spotkaniu uczestniczyli także dwaj współpracownicy z Afryki, którzy zamierzają założyć radio w swoich Inspektoriatach.

Od godzin porannych 30 sierpnia do poranka 1 września ks. Filiberto odbywał wizytę animacyjną w Inspektorii Paragwaju, spotykając się z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektoriatnym ds. KS i jego ekipę, redakcją Biuletynu Salezjańskiego. Spotkał także aspirantów, prenowicjuszy i postnowicjuszy wraz z ich formatorami. Zwiedził Wydawnictwo i księgarnię „Książd Bosko”; następnie, w siedzibie Wydawnictwa, odbył spotkanie z personelem kierowniczym i grafikami.

We wrześniu, od 1 rano do 4 rano, Radca przeprowadził wizytę animacji w Inspektorii Urugwaju. W czasie wizyty spotkał się z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektoriatnym ds. KS, Dyrektorem BS i ekipą redakcji oraz Delegatem Inspektoriatnym ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego i grupą młodzieży, prowadzącymi znaczący program radiowy o nazwie „*Piruetas... en la cuerda*”. Odwiedził Prenowicjat i Teologat, rozmawiał z formatorami i formowanymi na temat KS w Zgromadzeniu, w Kościele i w społeczeństwie. Na zakończenie złożył wizytę w „Colegio Pio” i odwiedził dzieło o charakterze socjalnym w Tacurú.

Od godzin porannych 4 do rana 7 września przeprowadzał wizytę animacji w Inspektorii Chile. Także tutaj spotkał się z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektoriatnym ds. KS i jego ekipą, odpowiedzialnymi za BS, kierownictwem Wydawnictwa EDEBE „Książd Bosko” i personelem „Salesianos Impresores S.A.”. W Locañas złożył wizytę w Prenowicjacie oraz Postnowicjacie i rozmawiał z formatorami i formowanymi. Udał się z braterskimi odwiedzinami i odprawił Mszę św. w domu inspektoriatnym CMW w Santiago. Następnie odbył specjalne spotkanie w Santiago z ekipą z Oratorium „*Cetera tolle*”, składającą się z SDB, CMW, SSCC i młodzieży.

Od rana 7 do poranka 10 września przebywał w Inspektorii Bogoty, spotykając się – jak podczas innych wizyt – z Inspektorem i jego

Radą, Delegatem ds. KS i jego ekipą, ekipą redakcyjną BS, niektórymi koordynatorami miejscowymi KS. W Szkole „León XIII” odwiedził siedzibę radia prowadzonego przez uczniów. Zwiedził także pomieszczenia „Apostolado Biblico” i sanktuarium „Niño Jesús” oraz drukarnię, gdzie wydawany jest Biuletyn Salezjański.

W końcu, w Teologacie „Santo Tomás” spotkał prenowicjuszy, nowicjuszy i studentów teologii wraz z ich formatorami i zapoznał ich ze znaczeniem i organizacją KS w Zgromadzeniu.

Od rana 13 do godzin porannych 16 września przeprowadzał wizytę animacji w Inspektorii Ameryki Środkowej, w mieście Guatemala. Tam rozmawiał z Inspektorem i jego Radą, Delegatem inspektorialnym ds. KS i jego ekipą oraz redakcją Biuletynu Salezjańskiego. Następnie udał się z wizytą na Uniwersytet Mesoamerykański, spotkał się z Rektorem i wszystkimi profesorami Wydziału Komunikacji Społecznej. W CRESCO spotkał nowicjuszy, postnowicjuszy, koadiutorów i studentów teologii i ich formatorów. Po powrocie do Rzymu w dniu 17 września zatrzymał się w Domu Generalnym, aby przede wszystkim zająć się zredagowaniem, wraz z ks. Julian Fox i ko. Hilario Seo, czasopisma „Salesiani 2011”.

W październiku, od popołudnia 1 do poranka 3 września uczestniczył w zebraniu Delegatów Inspektorialnych ds. KS Regionu Iberyjskiego w domu inspektorialnym w Lizbonie.

Od 4 do 13 bierze udział w zebraniach „Rady pośredniej”.

Od poranka 16 do godzin porannych 19 września przeprowadza wizytę animacji w Inspektorii Antyli. W Domu Inspektorialnym w Santo Domingo spotyka się z Delegatem ds. KS i jego ekipą, redakcją BS i niektórymi lokalnymi koordynatorami ds. KS; następnie spotyka się z prenowicjuszami i postnowicjuszami oraz ich formatorami. Odwiedza „Salezjańską Szkołę Techniczną – ITESA” i spotyka wychowanków rysunku i drukarstwa. W niedzielę przewodniczy Mszy św. w Parafii pw. „Maryi Wspomożycielki” i spotyka Salezjanów Współpracowników. Potem zwiedza pomieszczenia „Radio Juventus Don Bosco”, udziela wywiadu radiowego i rozmawia z Dyrektorem, technikami i personelem Radia.

Od godzin rannych 19 do poranka 22 września, odpowiadając na

zaproszenie ks. Estebana Ortiza, uczestniczy w spotkaniu Sektorów Posłannictwa z Inspektorami Regionu Ameryki Środkowej w Port-au-Prince (Haiti). W tym czasie odwiedza dzieła w Enam i Pétion-Ville oraz spotyka się z Delegatem Inspektorialnym ds. KS i jego ekipą.

Od rana 22 do wieczora 25 września przebywa w Inspektorii Wenezueli. W Caracas odwiedza dzieła w Altamira, La Dolorita i Petare. W Sarría zwiedza pomieszczenia „Fundación Editorial Salesiana i Księgarnię Salezjańską. W studentacie teologicznym w Macaracuay spotyka najpierw formatorów i studentów teologii, po czym odbywa spotkanie z Delegatem Inspektorialnym ds. KS i jego ekipą oraz pracownikami BS. Wieczorem 26 września powraca do Rzymu, aby kontynuować, z ks. Julianem Fox i ko. Hilario Seo, redagowanie czasopisma „Salesiani 2011”.

W listopadzie, od wieczoru 9 do wieczoru 13 listopada ks. Filiberto przeprowadza wizytę animacji w Wizytatorii Afryka Tropikalna Równikowa (ATE). W czasie wizytacji spotyka się w Yaoundé, Siedzibie Inspektorialnej, z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektorialnym ds. KS i jego ekipą oraz personelem odpowiedzialnym za Biuletyn Salezjański. W prenowicjacie w Mimboman spotyka formatorów i prenowicjuszy. W Międzyinspektorialnym Studentacie Teologicznym spotyka formatorów i studentów teologii. W Ebolowa zwiedza ośrodek zawodowy i Szkołę Techniczną „Księża Bosko” oraz spotyka się z Dyrektorem i personelem zarządzającym tym dziełem. Składa również braterską wizytę w szkole i postulantacie CMW w Yaoundé oraz odwiedza Córki Najświętszych Serc.

Od południa 14 do popołudnia 17 listopada przebywa w Wizytatorii Angoli. W Luandzie spotyka się z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektorialnym ds. KS i jego ekipą, personelem odpowiedzialnym za małe Wydawnictwo i Biuletyn Salezjański. Składa wizytę w aspirantacie w Viana, prenowicjacie w Dondo i postnowicjacie w Luanda-Palanca oraz odwiedza wspólnotę i dzieła salezjańskie w Luanda-Lixeira.

Od popołudnia 17 do wieczora 20 listopada przebywa w Wizytatorii Afryki Południowej (AFM). W siedzibie Wizytatorii spotyka się

z Inspektorem i Delegatem Inspektorialnym ds. KS. Po czym odwiedza dzieła w Ennerdale i Walkerville.

Od wieczora 20 do wieczora 23 listopada przeprowadza wizytę animacji w Wizytatorii Afryki Zachodniej Anglofońskiej (AFW). W mieście Ashaiman, w Domu Inspektorialnym, spotyka się z Inspektorem i jego Radą, Delegatem Inspektorialnym ds. KS i jego ekipą, poświęca i inauguruje centrum multimedialne „Articolo 43” (odniesienie do Konstytucji SDB) oraz spotyka się z odpowiedzialnym ds. formacji i asystentami z Wizytatorii. Na zakończenie, składa wizytę w ośrodku zawodowym „Artemide Zatti”. Powraca do Rzymu, do Domu Generalnego wieczorem 24 listopada.

Od popołudnia 26 do południa 28 listopada uczestniczy, w „Salesianum” w Rzymie, w spotkaniu Rady Generalnej i Inspektorów Europy na temat Projektu Europa, a od popołudnia tego samego dnia do wieczora 29 listopada bierze udział w zebraniu Komisji ds. Projektu Europa.

Radca ds. Misji

Od razu po sesji letniej Rady Generalnej Radca ds. Misji, ks. Václav Klement, udał się do Haiti aby wstępnie zapoznać się z obecną sytuacją; w towarzystwie Inspektora, ks. Sylvaina Ducange, odwiedził każde z pięciu dzieł znajdujących się w stolicy, Fundację Rinaldi, spotykając się na koniec z Radą Inspektorialną.

Następnie, prawie cały miesiąc *sierpień* ks. Radca spędził na wizycie animacji w Regionie Azji Południowej. Od 6 sierpnia do 1 września wizytował osiem Inspektorii (INN, ING, INP, INB, INH, INM, INT, LKC), spotykając się z Radami inspektorialnymi, Komisjami ds. animacji misyjnej, odwiedzając również, na krótko, dzieła przygraniczne w Gujarat (INB) i Sri Lance (LKC). Uprzywilejowanymi punktami wizyty były domy formacyjne i aspirantaty (3 teologaty, 4 postnowicjaty, 5 nowicjatów, 4 prenowicjaty, 6 aspirantatów), grupy misyjne w naszych dziełach i promowanie współpracy trzech sektorów posłannictwa salezjańskiego.

Miesiąc wrzesień był przeznaczony na towarzyszenie nowym mi-

sjonarzom 141. Wyprawy w Rzymie (wspólnota Gerini - Instytut) i na Colle Don Bosco, od 1 a 25 września. 38 uczestników kursu było prowadzonych przez ekipę Dykasterium i dwóch moderatorów kulturowych. Należy podkreślić uczestnictwo sześciu misjonarzy afrykańskich i niezmienną większość misjonarzy (24) pochodzących z Inspektorii Azji.

W dniach 28-30 września miała miejsce druga światowa Rada ds. Misji w Domu Generalnym; wzięło w niej udział 16 salezjanów, jedna CMW i jedna Salezjanka Współpracownica. Pośród głównych poruszanych tematów znalazł się wstępny zarys „Prospektu odniesienia” dla Misji Salezjańskich i Linii przewodnich dla formacji misyjnej.

Po posiedzeniu Rady nastąpiły dwie krótkie wizyty animacji misyjnej w Inspektorii Chorwacji (Zagrzeb, Rijeka) i Słowenii (Lublana, Celje) w dniach 1-3 października.

Zaraz po obradach pośredniej Rady Generalnej (3-12 października) ks. Klement wziął udział w trzech spotkaniach solidarności misyjnej, które odbyły się w Rzymie: Rada DB Network (13 października), Walne Zgromadzenie DB Network (14 października) i Seminarium dotyczące misyjnych NGO ds. rozwoju (15-17 października). W Seminarium uczestniczyło 40 SDB, CMW, innych członków Rodziny Salezjańskiej i Współpracowników świeckich z 21 NGO z czterech kontynentów. W czasie spotkania pogłębiono szczególnie tożsamość salezjańską NGO i ich zadania w zakresie salezjańskiej solidarności misyjnej, a zwłaszcza wspieranie rozwoju PDO (*Planning and Development Office*) w Inspektorii.

W dniach 19-24 października Radca udał się do Wizytatorii Haiti, po raz drugi, mając na uwadze koordynację niezbędnej pomocy w odbudowie i odwiedzając cztery salezjańskie domy poza stolicą. W dniach 20-21, wraz z innymi dwoma Radcami Posłannictwa Salezjańskiego, poprowadził spotkanie Inspektorów z Regionu Ameryki Środkowej w Port-au-Prince.

Na Kubie (24-28 października) ks. Klement, razem z Delegatem Inspektora, spotkał wszystkich współbraci i kandydatów do życia salezjańskiego, począwszy od Santiago de Cuba, a na Hawanie kończąc. Różnorodność grup misyjnych w naszych parafiach, centrach

młodzieżowych i centrach przekazu społecznego jest wzorcowa. W Gwatemali (CAM) składa pierwszą wizytę zapoznawczą z Wikariatem apostołskim w El Petén, powierzonym Zgromadzeniu Salezjańskiemu (J.E. Mario Fiandri, SDB) wraz z naszymi dziełami misyjnymi w Carchá, w diecezji Alta Verapaz (29 października – 3 listopada); był to ostatni etap wizyty animacji w Ameryce.

Powracając do Europy, Radca poprowadził wraz z s. Alaide Doretta, CMW, Dni Studium Misyjnego w Pradze (CEP), w dniach 4-9 listopada, na temat „Pierwszego Przepowiadania Chrześcijańskiego” w Europie. Uczestniczyło ok. 30 SDB, CMW, jeden Salezjanin Współpracownik i jedna VDB, przybyłych z trzech Regionów europejskich.

Wizyta animacji misyjnej w czterech Inspektoriaty Polskich (10-13 listopada) została dobrze przygotowana we współpracy z Centrum Krajowym z Warszawy (PLE) i Centrum Misyjnym w Krakowie (PLS). W ciągu czterech dni ks. Klement spotkał wszystkich Inspektorów, Delegatów animacji misyjnej wraz z Delegatami Duszpasterstwa Młodzieżowego i Przekazu Społecznego, odwiedził Postnowicjat w Łądzie i Seminarium w Krakowie. 11 listopada, w rocznicę pierwszej wyprawy misyjnej Księdza Bosko, Radca powierzył Matce Bożej Częstochowskiej list z apelem związanym z wyprawą misyjną w 2011 r.

Ostatni etap poświęcony był dwom krajom azjatyckim. W Inspektorii Wietnamu (15-20 listopada) ks. Klement uczestniczył w dwóch wydarzeniach Inspektorialnego Dnia Misyjnego (Dalat i Xuan Hiep), spotykając wszystkich 200 młodych współbraci w formacji początkowej, przedstawicieli grup Rodziny Salezjańskiej, weryfikując, z Komisją ds. animacji misyjnej i formatorami, drogę rozeznania i przygotowanie 65 misjonarzy, wysłanych w ostatnich 10 latach z Wietnamu. W ostatnich dniach, przed powrotem do siedziby w Rzymie, Radca odwiedził niektóre dzieła w Hongkongu, w Chinach (21-24 listopada).

Dodajmy, że od tego półroczu ks. Placide Carava (FRB) zastąpił ks. Dionisio Pacheco na stanowisku Sekretarza Dykasterium i odpowiedzialnego za Kurs formacji ciągłej dla misjonarzy.

Radca Regionu Afryka – Madagaskar

Po zakończeniu letniej sesji plenarnej Rady Generalnej, Radca Regionalny dla Afryki i Madagaskaru, ks. Guillermo Basañes wyjechał z Rzymu 30 lipca, zatrzymując się na koniec tygodnia w Luandzie (Angola), gdzie spotkał się ze współbraćmi i uczestniczył również w posiedzeniu Rady Inspektorialnej.

Dnia 3 sierpnia rozpoczął *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii Afryki Wschodniej (AFE)*, spotykając się w Dar Es Salama z Radą inspektorialną. Powyższa Wizytacja nadzwyczajna objęła praktycznie całość jego zajęć aż do 24 listopada, daty końcowego spotkania z Radą inspektorialną, tym razem w Nairobi.

W tym okresie ks. Basañes odwiedził każdy z 27 domów tej Inspektorii, łącznie z tymi z terenu Delegatury Sudanu. Osobiście spotkał się z 253 współbraćmi na rozmowie indywidualnej, co łączy się z tym, iż nowicjat w Morogoro (Tanzania), postnowicjat w Moshi (Tanzania) i studentat teologiczny w Utume (Nairobi) są międzyinspektorialnymi inspektorialnymi domami formacyjnymi, w których zamieszkuje spora liczba współbraci nie należących do Inspektorii AFE. Radca Regionalny, ażeby dotrzeć wszystkich tych domów, przebył w Inspektorii 17.630 km, z których około 9.000 przez drogę i pozostałe samolotem.

W czasie Wizytacji przyjął profesję wieczystą dwóch współbraci w parafii Mafinga (Tanzania) i także przewodniczył pierwszej profesji w nowicjacie w Morogoro, dnia 15 sierpnia. Dnia 15 września uczestniczył w spotkaniu z Dyrektorami w DBYES (Nairobi), a następnie w święcie Wspólnoty Inspektorialnej. Dnia 26 października przybył na czas do Nairobi aby przewodniczyć liturgii pogrzebowej salezjanina ko. Alfonso Morcelli: dopiero co rozpoczął swoją posługę jako Ekonom Delegatury w Sudanie i szybko zmarł z powodu ciężkiej choroby.

Wizytacja w *Delegaturze Sudanu* rozpoczęła się spotkaniem z Radą Delegatury dnia 20 sierpnia w Juba i zakończyła się zebraniem z Dyrektorami i Radą Delegatury dnia 13 września. Cały czas pobytu w Sudanie naznaczony był przez delikatną sytuację polityczną kraju,

który przygotowuje się do referendum dnia 9 stycznia 2011 r.

Jedyną pauzą, którą Radca Regionalny miał w ciągu tej Wizytacji nadzwyczajnej, było to 9 spotkanie Konferencji Inspektorów - CIVAM (od 3 do 6 listopada), i następnie Rekolekcje dla Inspektorów, Radców Inspektorialnych i Dyrektorów anglofońskich z Regionu (od 7 do 13 listopada). Te dwa ważne wydarzenia miały miejsce w domu salezjańskim w Daleside (Johannesburg – Afryka Południowa), i w czasie których był obecny Ksiądz Generał i jego Wikariusz. Ks. Pascual Chávez przewodniczył spotkaniu CIVAM i wygłosił Rekolekcje.

Radca Regionu Ameryka Łacińska – Stożek Południowy

Po uczestnictwie w letniej sesji Rady Generalnej, w dniu 1 sierpnia ks. Natale Vitali udaje się do Miasta Gwatemala, aby wziąć udział – w dniach 3 i 4 sierpnia – w „Curatorium” Centrum Formacji Regionalnej dla Salezjanów Koadiutorów (CRESCO), które służy dwóm Regionom Ameryki. Obecnie dyrektorem Centrum jest współbrat z Inspektorii Argentyny Południowej. Radca odbył także spotkanie z sześcioma koadiutorami z Regionu.

Dnia 7 sierpnia bierze udział w Radzie Inspektorialnej Urugwaju w Montevideo, w czasie której przekazuje Inspektorowi i jego Radzie list Księdza Generała, który jest sprawozdaniem z ostatnio przeprowadzonej Wizytacji nadzwyczajnej.

10 sierpnia rozpoczyna *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii „Św. Piusa X” Brazylii-Porto Alegre* spotkaniem z Radą inspektorialną, w czasie której zostaje odczytany list Księdza Generała, który przedstawia znaczenie i cele Wizytacji nadzwyczajnej; ponadto uczestnicy zapoznają się z harmonogramem Wizytacji. Inspektoria w chwili obecnej liczy 102 salezjanów i 16 wspólnot.

Przerywając wizytację od 26 do 28 sierpnia, ks. Vitali uczestniczy w zebraniu Inspektorów Brazylii w mieście Brasilia, wspólnie z nowymi Inspektorkami Córek Maryi Wspomożycielki. Od 28 do 30, wraz z Księdzem Generałem, bierze udział w obchodach 50-lecia miasta Brasilia i salezjańskiej obecności w tym mieście.

Dnia 31 powraca do Inspektorii Porto Alegre, aby uczestniczyć

w spotkaniu 13 proboszczów, którego celem jest zweryfikowanie i przereadagowanie PEPS dotyczących parafii.

Dnia 16 września, podczas wizytacji w salezjańskim dziele w Ascurra, uczestniczy także w dorocznym spotkaniu byłych wychowanków salezjańskich.

W trakcie wizyty w Massaranduba, korzystając z okazji, odwiedził miejsce narodzin ks. Hélvecio Baruffiego, poprzedniego Rady Regionalnego, jak również kaplicę, w której został wyświęcony na kapłana; to miasteczko dało Zgromadzeniu trzech biskupów i ponad 20 salezjanów.

Dnia 24 września uczestniczy, w Chile, w święcie Inspektorii, której patronem jest „Archanioł Rafał”. Dnia 29 przewodniczy Mszy św. na Uniwersytecie Salezjańskim „Cardenal Raúl Silva Henríquez”, który obchodzi 28. rocznicę swojego założenia.

Tego samego dnia, 29 września, bierze udział w zebraniu Delegatów inspektorialnych ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego z Regionu w mieście Santiago de Chile, a od 30 września do 2 października – w spotkaniu Inspektorów Regionu.

Dnia 3 października spotyka się z dwoma Inspektorami Argentyny.

Od 6 do 10 września bierze udział w zebraniu odpowiedzialnych za Wolontariat na poziomie Regionu.

W dniach 25-26 października uczestniczy w spotkaniu dwóch Rad inspektorialnych Argentyny w Córdoba.

Dnia 9 listopada bierze udział w spotkaniu Rady inspektorialnej w Inspektorii Manaus oraz odwiedza prenowicjat i postnowicjat; 12 listopada jest obecny na zebraniu Rady inspektorialnej Campo Grande i składa wizytę w nowicjacie i postnowicjacie.

Dnia 25 listopada spotyka się z wszystkimi Dyrektorami i Radą inspektorialną Porto Alegre, aby zakończyć Wizytację nadzwyczajną, przedstawiając końcowe sprawozdanie.

Dnia 27 i 28 listopada uczestniczy w spotkaniu poszerzonej ekipy Salezjańskiego Centrum Formacji Ciągłej (CSRFP) w Quito, na którym jest obecny także jeden salezjanin z Regionu Stożka Południowego.

Następnie powraca do Rzymu na sesję zimową Rady Generalnej.

Radca Regionu Ameryka Środkowa i Północna

Po zakończeniu letniej sesji plenarnej Rady Generalnej, ks. Esteban Ortiz González, Radca Regionu Ameryki Środkowej i Północnej, w sobotę 31 lipca udaje się do Karakas, aby spotkać się z Inspektorem Wenezueli, ks. Luciano Stefani, i niektórymi członkami jego Rady, oraz porozmawiać m.in. na temat przygotowania Wizytacji nadzwyczajnej, która odbędzie się w pierwszej połowie 2011 r.

Dnia 2 sierpnia udaje się do Gwatemali (CAM), aby wziąć udział w „Curatorium” CRESCO (Centrum Formacji Specyficznej dla Salezjanina Koadiutora), które odbyło się w dniach 3 i 4 sierpnia.

W czwartek 5 sierpnia udaje się do Inspektorii Bogoty (COB) i uczestniczy, w piątek 6 sierpnia, w „Curatorium” Wspólnoty Formacyjnej studentów teologii z Inspektorii Andów (BOL, COB, COM, ECU, PER).

W sobotę 7 sierpnia przemieszcza się do Medellín (COM) i spotyka Inspektora ks. Vidal Niebles oraz Radę inspektorialną w celu aby przedstawić list z zaleceniami Księdza Generała po niedawnej Wizytacji nadzwyczajnej w Inspektorii, przeprowadzonej pierwszej połowie tego roku (2010).

W niedzielę 8 sierpnia Radca Regionalny jedzie do La Paz (Boliwia) i rozpoczyna, w poniedziałek 9, spotkania międzywspólnotowe aby zainicjować konsultację związaną z nominacją nowego Inspektora Boliwii. We wtorek 10 jest w Cochabamba i tam, oprócz spotkania ze współbraćmi z tego obszaru, spotyka się z Inspektorem ks. Juanem Pablo Cabala i jego Radą. Na koniec, z wielką pieczołowitością, odbył ostatnie spotkanie, w środę 11, w Santa Cruz. Ogólnie biorąc, w spotkaniach w Inspektorii uczestniczyło 125 współbraci.

W czwartek 12 sierpnia udaje się do Panamy i tam, tego samego dnia, rozpoczyna spotkania ze współbraćmi z Inspektorii Środkowej Ameryki (CAM), inicjując konsultację na nowego Inspektora. W piątek 13 odbywa spotkanie ze współbraćmi ze wspólnot z Kostaryki, a w sobotę 14 ze współbraćmi ze wspólnot w Nikaragui. W niedzielę 15 ks. Esteban Ortiz udaje się do San Salvador i spotyka się z Inspektorem ks. Luisem Corral i niektórymi z członków jego

Rady, po czym, następnego dnia, odbywa spotkanie z salezjanami z El Salvador. We wtorek 17 jedzie do Hondurasu, aby spotkać współbraci z tego kraju, odwiedzając przy okazji Kard. Oscara Rodrigueza Maradiagę, SDB, Arcybiskupa Tegucigalpa; przewodniczy Mszy św. w grupie współbraci, którzy uczestniczą w kursie Duszpasterstwa młodzieżowego. Ostatecznie, w środę 18 sierpnia, w Gwatemali ma miejsce ostatnie spotkanie w Inspektorii CAM. Łącznie w spotkaniach Inspektorii uczestniczyło 157 współbraci.

W czwartek 19 sierpnia, jedzie do Nowego Jorku do rodziny, przebywając tam do 26, kiedy to wyjeżdża do Guadalajary, do Meksyku. Tutaj rozpoczyna, w imieniu Księdza Generała, *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii „Chrystusa Króla i Maryi Wspomożycielki” (MEG)*.

W czwartek 27, spotyka się z Inspektorem, ks. Salvadorem Cleofasem Murguía Villalobos i jego Radą. Wieczorem, tego samego dnia, od Wspólnoty teologicznej (Tlaquepaque) rozpoczyna wizytację domów (30).

W niedzielę 17 października przerywa wizytację we wspólnotach, aby udać się do Port-au-Prince (Haiti) i poprowadzić doroczne spotkanie Inspektorów Regionu Ameryki Środkowej i Północnej. Spotkanie trwa od 18 do 22 października w domu Konferencji Episkopatu. Podczas dwóch dni są obecni Rady posłannictwa salezjańskiego (ks. Fabio Attard, Radca ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego; ks. Filiberto González Plasencia, Radca ds. Przekazu Społecznego; ks. Václav Klement, Radca ds. Misji). W spotkaniu uczestniczy także dyrektor CRSFP, ks. Jaime Morales, i dyrektor z CRESCO, ks. Santiago Negrotti.

Tydzień rozpoczyna się dniem skupienia, który prowadzi J.E. Pierre-André Dumas, Biskup Anse-à-Veau et Miragoâne (Haiti). Na zakończenie spotkania składa wizytę J.E. Louisowi Kébreaux, sdb, Arcybiskupowi Cap-Haitien i Przewodniczącemu Episkopatu Haiti.

W środę 20 wszyscy Inspektorzy Regionu Ameryki Środkowej i Północnej, wspólnie z Radcą ds. Misji, uczestniczą w poświęceniu kamienia węgielnego pod nowy Dom Inspektorialny; celebracji przewodniczył ks. Ducange Sylvain, Przełożony Wizytatorii „Bł. Filipa Rinaldi” (HAI).

W sobotę 23 października Inspektorzy odwiedzają domy salezjańskie (6) z obszaru Port-au-Prince, będąc świadkami zniszczeń, spowodowanych przez trzęsienie ziemi, jak również pracy salezjanów i świeckich, którzy przyczyniają się do odbudowy dzieła salezjańskiego.

Pomimo wielkich trudności, z którymi jeszcze się zmagają, współbracia haitańscy okazali serdeczną gościnność Inspektorom w ciągu całego tygodnia.

W niedzielę 24 października Radca Regionalny opuszcza Haiti i udaje się na dwa dni do Miasta Meksyk, gdzie odbywa spotkanie z Radą inspektorialną MEM oraz składa wizytę we wspólnotach międzyinspektorialnych, nowicjacie (Coacalco) i postnowicjacie (Huipulco).

W środę 27 podejmuje na nowo wizytację wspólnot z MEG, pracę tą kontynuuje aż do 21 listopada, kiedy to kończy wizytację w Inspektorii w domu inspektorialnym. Ostatecznie, w czwartek 25, w godzinach porannych przedstawia końcowe sprawozdanie z Wizytacji nadzwyczajnej na spotkaniu z dyrektorami i współbraćmi, którzy, w liczbie 159, zebrali się w szkole Anáhuac-Revolución. Po południu ma miejsce spotkanie z Radą inspektorialną.

W piątek 26 Radca Regionalny udaje się do Quito, aby wziąć udział w pierwszym spotkaniu poszerzonej ekipy Salezjańskiego Centrum Regionalnego Formacji Ciągłej (CSRFP), złożonej z: dwóch Radców Regionalnych Ameryki, ekipy Centrum, Koordynatorów ds. Formacji CISBRASIL i CISUR, Delegatów Dykasteriów ds. Formacji i ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego.

W niedzielę 28 listopada wyrusza w podróż powrotną do Rzymu, gdzie rozpoczynają się obrady zimowej sesji plenarnej Rady Generalnej.

Radca Regionu Azji Wschodniej-Oceanii

Radca Regionu Azji Wschodniej-Oceanii, ks. Andrew Wong, wyjechał z Rzymu dnia 4 sierpnia, aby odbyć kilka wizyt animacji w Regionie. Od 5 do 7 sierpnia przeprowadził wizytę animacji w Inspektorii Filipin Północnych. Tutaj, dnia 7 sierpnia, przewodni-

czył zebraniu „Curatorium” Regionu. Z tej okazji był także obecny ks. Francesco Cereda i ks. Chrys Saldanha.

Od 8 do 13 sierpnia Radca Regionalny uczestniczył we wspólnym spotkaniu sektorów Formacji i Duszpasterstwa Młodzieżowego. Ks. Fabio Attard i ks. Francesco Cereda, razem ze swoimi współpracownikami, poprowadzili spotkanie regionalne Delegatów tych sektorów.

Od 14 do 23 sierpnia Radca Regionalny przeprowadził wizytę animacji w nowej Delegaturze Indonezji. W trakcie tej wizyty miał sposobność spotkać się z Biskupem Surabaya, J.E. Vincentiusem Wiksono.

Następnie, od 23 do 27 sierpnia, Radca Regionalny przebywał w koreańskiej wspólnotcie misyjnej w Yanji, w Chinach. Potem, od 28 do 30, przeprowadził wizytę animacji w Inspektorii Korei.

Dnia 31 sierpnia ks. Wong przybył do *Japonii*, rozpoczynając *Wizytację nadzwyczajną* w tej Inspektorii. Kontynuował wizytację w dniach 1-18 września. 14 września uczestniczył w pogrzebie ks. Francisa Drohana ze wspólnoty w Miyazaki. Od 19 do 25 września Radca Regionalny wygłosił Rekolekcje dla grupy współbraci. Po czym, od 26 września do 31 października, kontynuował spotkania związane z *Wizytacją nadzwyczajną*. Dnia 20 października wziął udział w pogrzebie współbrata, ko. Stefano Romellego, ze wspólnoty w Nakatsu.

Od 24 do 30 października Radca Regionalny wygłosił Rekolekcje dla Inspektora i jego Rady oraz wszystkich Dyrektorów z Inspektorii. Następnie, od 31 października do 3 listopada, kontynuował *Wizytację nadzwyczajną*. W dniach 4 i 5 listopada odbył spotkania z Inspektorem i jego Radą oraz wszystkimi Dyrektorami z Inspektorii; spotkania te kończyły *Wizytację nadzwyczajną*.

Dnia 6 listopada ks. Andrew Wong udał się do Manilii, aby, wraz z rodziną, wziąć udział w pogrzebie swojej starszej siostry. Po czym, od 7 do 10 listopada, przebywał w studentacie teologicznym w Parañaque, w Manilii.

W dniach 12-16 listopada Radca Regionalny był w Tajlandii, rozpoczynając konsultację na nowego Inspektora. Następnie, od 6 do 22, przeprowadził wizytę animacji na Wyspach Salomona. Dnia 23

listopada, podczas podróży z Wysp Salomona do Rzymu, ks. Andrew odczuł silne bóle kręgosłupa, które zmusiły go do zatrzymania się w Manili w szpitalu, gdzie przebywał od 23 do 27. Potem, od 28 do 29, przebywał w szpitaliku Inspektorii, gdzie kontynuował terapię.

W dniu 30 listopada powrócił do Rzymu.

Radca Regionu Azji Południowej

Wracając na obszar Regionu po zakończeniu letniej sesji plenarnej Rady Generalnej, ks. Maria Arokiam Kanaga wziął udział w święceniach kapłańskich jednego ze współpracowników Inspektorii Bliskiego Wschodu (MOR) wraz z Inspektorem ks. Maurizio Spreafico. Następnie, 4 sierpnia, udał się z wizytą do nowego teologatu w Chennai; tutaj, następnego dnia, spotkał się z grupą współpracowników. Potem Radca udał się do Bhopal, gdzie uczestniczył w kursie języka Hindi przez dziesięć dni. Dnia 17 sierpnia odwiedził nowicjat w Siliguri i Instytut uniwersytecki, który rozpoczyna swoją działalność w tym samym mieście. Kolejne cztery dni były przeznaczone na wizytację kanoniczną domów w Nepalu, przynależących do Inspektorii Kalkuty. Po czym Radca Regionalny pojechał do Nowego Delhi, gdzie przez trzy dni przeprowadzał wizytację we wspólnocie SPCSA.

Dnia 25 sierpnia ks. Arokiam rozpoczął *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii Mumbai (INB)*. Ta wizytacja odbywała się w czterech stanach Indii, - Gujarat, Madhya Pradesh, Maharashtra i Rajasthan – gdzie odwiedził 27 wspólnot kanonicznie erygowanych oraz 12 innych placówek salezjańskich. Złożył także wizytę we wspólnocie z Salmiya, w Kuwejcie, przynależącej do INB, w dniach 27-29 października. Wizytacja nadzwyczajna została zakończona 31 października końcową konferencją do współpracowników zebranych w domu inspektorialnym w Bombaju. W trakcie wizytacji Radca Regionalny spotkał osobiście ok. 260 współpracowników i 40 współpracowników świeckich, różne grupy, wspólnoty Córek Maryi Wspomożycielki, grupy Rodziny Salezjańskiej, itd. Spotkał się również z grupą współpracowników w formacji początkowej, współpracownikami koadiutorami, grupami współpracowników z różnych rejonów Inspektorii, Radą inspektorialną, itd.

We wrześniu, w czasie przeprowadzania wizytacji w dniach 2-4,

ks. Arokiam poprowadził spotkanie Konferencji Inspektorów (SPC-SA); ponadto uczestniczył w zjeździe dyrektorów szkół salezjańskich z Indii w dniach 24-26 września, w którym wzięło udział 165 współbraci i gości.

W czasie dwóch pierwszych tygodni listopada, Radca Regionalny odwiedził Inspektorie: Chennai (INM) oraz Tiruchy (INT) i spotkał się z wszystkimi współbraćmi w dziewięciu grupach w różnych miastach, rozpoczynając konsultację na nowych Inspektorów z tych dwóch Inspektorii. Wracając do Rzymu, dnia 17 listopada, ks. Arokiam zatrzymał się na dwa dni we wspólnocie w Fujairah (UAE), a na 5 dni w Inspektorii Etiopii i Erytrei. Powrócił do Rzymu 26 listopada, aby wziąć udział w trzecim spotkaniu Inspektorów Europy na temat „Projektu Europa”.

Radca Regionu Europa Północna

Ks. Marek Chrzan, nowomianowany Radca Regionu Europa Północna, który zastąpił na tym urzędzie ks. Štefana Turanskýego, ustępującego z motywów zdrowotnych, po udziale w końcowych posiedzeniach letniej sesji Rady Generalnej, powraca do Inspektorii Krakowskiej w celu uporządkowania spraw i przekazania kierownictwa Inspektorii, aż do mianowania nowego Inspektora, Wikariuszowi inspektorialnemu.

W sierpniu udaje się z krótką wizytą do niektórych wspólnot. W niedzielę 8 sierpnia w Sanktuarium Maryjnym w Szczyrku przewodniczy Mszy św. transmitowanej przez TV Polonia. Dnia 17 sierpnia w Oświęcimiu uczestniczy w patronalnym święcie Inspektorii „Św. Jacka” i spotyka się z Radą inspektorialną. Następnie, odwiedza Inspektorię Warszawską, spotykając się z Radą inspektorialną i biorąc udział w Święcie młodych („Campo Bosco”) w Czerwińsku. Po czym bierze udział w Festiwalu Młodych Inspektorii Pilskiej w Trzcińcu; przewodniczy liturgii profesji wieczystej i odnowienia profesji zakonnej czasowej młodych współbraci z Inspektorii Pilskiej; później spotyka się z Radą inspektorialną. Po czym udaje się do Inspektorii Wrocławskiej, gdzie uczestniczy w zebraniu Rady inspektorialnej i składa krótką wizytę w nowicjacie w Kopcu. Dnia 26 sierpnia bierze udział

w Forum Młodych MGS z całej Polski, które ma miejsce w Łodzi , w Inspektorii Warszawskiej.

Na początku września udaje się do Londynu na kurs języka angielskiego. W tym okresie odwiedza także wspólnoty salezjańskie w Wielkiej Brytanii.

Dnia 1 października przewodniczy inauguracji Roku Akademickiego w Międzyinspektorialnym Seminarium Salezjańskim w Krakowie.

Następnie uczestniczy w Rzymie w *sesji pośredniej* Rady Generalnej, która trwa od 4 do 13 października.

Potem składa wizytę w niektórych Inspektoriatkach celem poznania współbraci. W Polsce uczestniczy w spotkaniach współbraci związanych z konsultacją na nowego Inspektora w Krakowie. Na Węgrzech, w Kazincbarcika, uczestniczy w poświęceniu nowego internatu dla młodzieży cygańskiej z naszej szkoły. Odwiedza niektóre domy Inspektorii Węgierskiej, spotykając się ze współbraćmi. Kolejno spędza cztery dni w Chorwacji, a kolejne cztery w Słowenii, chcąc poznać współbraci. W dniu 30 października powraca do Rzymu, aby wziąć udział w zakończeniu Międzynarodowego Kongresu „Ks. Rua w historii”. Następnie składa wizytę w niektórych domach Austrii, Słowacji i Rep. Czeskiej, również czyniąc to w celu poznania współbraci. W dniach 14-17 listopada uczestniczy w uroczystym zakończeniu Wizytacji, którą przeprowadził, jako Wizytator, ks. Tadeusz Rozmus.

Następnie odwiedza Inspektoriat Belgii Północnej, a 20 listopada przewodniczy spotkaniu konsultacyjnemu związanemu z nominacją nowego Inspektora. Dnia 24 listopada powraca do Rzymu na spotkanie Inspektorów Konferencji Inspektorii Polskich i Okręgu Wschodniego. Uczestniczy w zebraniu Inspektorów Europy, po którym rozpoczynają się obrady zimowej sesji plenarnej Rady Generalnej.

Radca Regionu Europa Zachodnia

Po zakończeniu letniej sesji plenarnej Rady Generalnej, Radca Regionalny ks. José Miguel Núñez opuszcza Rzym, aby udać się do Turynu i uczestniczyć w międzynarodowym „Campobosco” Hiszpanii i Portugalii (po raz pierwszy z udziałem delegacji francuskiej),

które odbywa się w miejscach Księdza Bosko w dniach 1-8 sierpnia. 8 sierpnia jedzie do Madrytu, a następnie do Loyola (Św. Sebastian) na spotkanie z młodymi współbraćmi z Regionu w kontekście „Projektu Europa”. Spotkanie odbywa się w dniach 12-15 sierpnia.

Po zakończeniu spotkania, dnia 15 sierpnia, ks. José Miguel udaje się do Granata, aby przewodniczyć pierwszej profesji nowicjuszy z Hiszpanii. 17 sierpnia uczestniczy w *Curatorium* nowicjatu.

W dniach 17-20 sierpnia Radca spędza kilka dni na osobistym skupieniu duchowym.

Od 21 do 28 sierpnia udaje się do rodziny na tydzień odpoczynku.

Od 31 sierpnia do 5 września głosi Rekolekcje dla salezjanów ze wspólnoty „Gesù Maestro” (Rzym - UPS) w Fatimie (Portugalia).

W dniach 6-7 września spotyka się ze wspólnotami salezjańskimi z Portugalii w Porto i w Manique, rozpoczynając konsultację związaną z wyborem nowego Inspektora, który będzie mianowany przez Księdza Generała w czasie przyszłej sesji zimowej.

Od 10 do 12 września Radca uczestniczy w spotkaniu przedstawicieli Dykasteriów ds. Formacji i ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego i odpowiedzialnych z Regionu Europy Zachodniej w domu w El Plantío (Madryt).

13-15 września, ks. José Miguel bierze udział w zebraniach Krajowego Centrum ds. Duszpasterstwa Młodzieżowego w Madrycie.

Dnia 16 września Radca Regionalny rozpoczyna *Wizytację nadzwyczajną w Inspektorii Walencji*. Wizytacja będzie trwała dwa i pół miesiąca, z kilkoma przerwami, kiedy to weźmie udział w innych wydarzeniach w Regionie i Zgromadzeniu.

Od 8 do 12 października ks. José Miguel uczestniczy w spotkaniu Dyrektorów z Regionu Europy w Sanlúcar la Mayor (Sewilla), z udziałem Księdza Generała i jego Wikariusza.

Także potem, 23 października, Radca udaje się do Madrytu, aby towarzyszyć Księdzu Generałowi w obchodach 25 rocznicy czasopisma „Catequistas” i 50 rocznicy czasopisma „Misión Joven”.

W dniach 2-4 listopada przewodniczy spotkaniu Konferencji Iberyjskiej w Madrycie. Również w tym miesiącu, 19, Radca uczestniczy w zakończeniu i wręczeniu dyplomów dyrektorom szkół z Hiszpanii, którzy ukończyli swoją formację. Z tej okazji, ks. José Miguel

wyłosił konferencję na temat "Wychowywać w trudnych czasach".

Następnie Radca wraca do Walencji, aby zakończyć Wizytację nadzwyczajną spotkaniem z Radą inspektorialną i Dyrektorami.

Dnia 21 listopada odwiedza studentów teologii w Martí-Codolar, w Barcelonie. W dniach 23-24 odwiedza także postnowicjuszy w Burgos.

W dniu 26 listopada ks. José Miguel wraca do Rzymu, aby wziąć udział w spotkaniu Inspektorów Europy, a następnie w zimowej sesji plenarnej Rady Generalnej.

Radca Regionu Włochy i Bliski Wschód

Po zakończeniu letniej sesji plenarnej Radca Generalny, ks. Pier Fausto Frisoli, poprowadził drugi etap Kursu dla nowych Dyrektorów z Regionu w Genzano di Roma od 31 lipca do 2 sierpnia. Po czym odwiedził rodziców. Następnie spotkał się z młodymi współbraćmi uczestniczącymi w kursie przygotowującym ich do profesji wieczystej w Turynie-Valdocco i w Messynie („San Tommaso”). Potem powrócił do siedziby w Rzymie, aby oddać się studium i przygotowaniu kolejnych wystąpień. Dnia 8 września przyjął pierwszą profesję nowicjuszy w Rzymie - Sacro Cuore.

Dnia 13 września rozpoczął *Wizytację nadzwyczajną w Okręgu Środkowych Włoch (ICC)*. Odwiedził kolejno następujące wspólnoty: Rzym - „Świętych Piotra i Pawła”, Rzym - „Św. Wawrzyńca”, Formia, Cagliari - „Św. Pawła”, Cagliari Instytut, Selargius, Lanusei, Nuoro, Sassari, Gualdo Tadino, Terni, Perugia, Florencja, Scandicci, Figline Val d’Arno, Colle di Val d’Elsa, Liworno, Rzym - „Św. Kaliksta” i Civitavecchia.

Wizytacja nadzwyczajna była przepleciona jeszcze innymi wydarzeniami: Konferencja Inspektorów Regionu (Rzym, 20-22 września), Kurs formacyjny dla nowych Dyrektorów – trzeci etap (Palermo, 15-17 listopada).

Dnia 25 listopada powrócił do swojej siedziby, a od 26 do 28 listopada uczestniczył w III Spotkaniu Inspektorów Europy.

Sekretarz Generalny

Zgodnie z ustaleniami zawartymi w programie sześcioletnim, Sekretarz Generalny, ks. Marian Stempel, przeprowadził w tym okresie, w porozumieniu z Księdzem Generałem i Radcą Regionalnym, *spotkanie Sekretarzy inspektorialnych z Regionu Ameryki Łacińskiej - Stożek Południowy*, które odbyło się w Santiago de Chile w dniach 25-29 października.

Jak to zostało przedstawione w treści zaproszenia, spotkanie miało charakter doszkolenia i wzajemnej wymiany doświadczeń. Tematami obrad były zadania Sekretarza i Sekretariatu inspektorialnego, dotyczące dokumentacji, statystyk, aspektów prawnych, archiwów i bibliotek. Szczególny akcent położono właśnie na archiwa, a także na różnorakie praktyki prawne. Należy podkreślić czynne zaangażowanie Sekretarzy i braterskość spotkania, które miało również wartość wzajemnego poznania różnych rzeczywistości. Po spotkaniu w Santiago, Sekretarz, dzięki uprzejmości Inspektora i innych współpracowników, mógł odwiedzić niektóre domy z Inspektorii, podziwiając bogatą różnorodność placówek i zaangażowania współpracowników.

Szczególne podziękowanie za przyjęcie i gościnność salezjańską zostaje skierowane do wspólnoty z domu w Santiago – La Florida Teologato, która przyjęła Sekretarzy.

5. DOKUMENTY I WIADOMOŚCI

5.1 Salezjańskie „Proprium” Liturgii Godzin

Przytaczamy tekst wprowadzenia Przełożonego Generalnego do pozycji „LITURGIA DELLE ORE – PROPRIO SALESIANO”, ostatnio wydanej – na tę chwilę w wersji oficjalnej w języku włoskim – będącej uaktualnieniem pierwszego wydania z 1994 r.

Jak pisze Przełożony Generalny, uaktualnienie to było konieczne w następstwie uznania przez Kościół nowych Błogosławionych i Świętych Rodziny Salezjańskiej.

Tej pracy podjęła się odpowiednia Komisja, powołana przez Przełożonego Generalnego, a następnie Radca ds. Formacji wraz z Prokuratorem Generalnym, którego zadaniem było przekazanie opracowanych tekstów do Kongregacji ds. Kultu Bożego, uwzględniając jej wskazania w celu ostatecznego zatwierdzenia.

Korzystając z okazji, ulepszono także wersję oddaną do druku, uzgadniając ją z tekstami Liturgii Godzin Kościoła.

W ostatnich latach Kościół uznał licznych nowych Błogosławionych i Świętych, należących do różnych grup Rodziny Salezjańskiej. To domagało się uaktualnienia salezjańskiego Kalendarza liturgicznego, a także przygotowania własnych tekstów liturgicznych do Liturgii Godzin. Tej pracy rewizji i uaktualnienia podjęła się Komisja liturgiczna, którą powołałem, a której gorąco dziękuję. Wśród nowych Błogosławionych i Świętych, wprowadzonych do Kalendarza salezjańskiego, znajdują się także znaczące postaci, które były ściśle związane z historią salezjańską, jak np. Błogosławiony Pius IX, Papież.

Rodzina Salezjańska mieści w swoim wnętrzu różnorodność powołań, które odzwierciedlają wielką „wyobraźnię” Ducha Świętego co do wzbudzania charyzmatów w Kościele, które mają Ks. Bosko za ojca. Jesteśmy wdzięczni Bogu, ponieważ uznajemy, że rzeczywiście Rodzina Salezjańska jest „Rodziną świętych”. Różne sylwetki świętych ukazują różnorodność rozwoju duchowości salezjańskiej, której początki wypływają z tego samego źródła, i dają nam możliwość wyboru pośród licznych wzorców świętości. Tak więc mamy świetliste

przykłady do naśladowania i wielu orędowników, do których możemy się zwracać.

Kalendarz i salezjańskie teksty własne Liturgii Godzin otrzymały ze strony Kongregacji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów osobne zatwierdzenie w odniesieniu do każdej z trzech grup Rodziny Salezjańskiej, które o to poprosiły: Towarzystwo Salezjańskie św. Jana Bosko, Instytut Córek Maryi Wspomożycielki i Instytut Ochotniczek Księdza Bosko. Dołączone są odpowiednie Dekrety zatwierdzające.

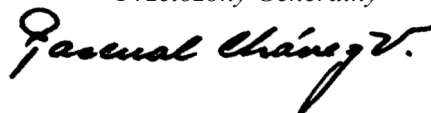
Jakkolwiek te teksty mogą pomóc wszystkim grupom i członkom Rodziny Salezjańskiej żyć pełnią Ewangelii według stylu zgodnego z otrzymanym charyzmatem, celebrować niezwykle dzieła Boże w swoich świętych i przedłużyć dążenie do świętości w liturgii życia. Tak więc wszyscy mogą czerpać siły i łaskę z tego obfitego bogactwa liturgii.

«W rozmaitych rodzajach życia i powinnościach jedną świętość uprawiają wszyscy, którymi kieruje Duch Święty, a posłuszni głosowi Ojca i czcząc Boga Ojca w duchu i w prawdzie, podążają za Chrystusem ubogim, pokornym i dźwigającym krzyż, aby zasłużyć na uczestnictwo w Jego chwale. Każdy stosownie do własnych darów i zadań winien bez ociągania kroczyć drogą wiary żywej, która wzbudza nadzieję i działa przez miłość» (*Lumen gentium* 41). Tak więc wszyscy są wezwani do świętości. Niech ta liturgia wzbudzi w nas pragnienie świętości..

Niech Maryja Wspomożycielka, Ks. Bosko oraz Święci i Błogosławieni Rodziny Salezjańskiej wspierają nas w naszym przedsięwzięciu.

Rzym, 8 września 2010
Święto Narodzenia Najśw. Maryi Panny

Ks.. Pascual CHÁVEZ VILLANUEVA
Przełożony Generalny



5.2 Dekret o heroicności cnót Czcigodnego Sługi Bożego ks. Giuseppe Quadrio, SDB

Przytaczamy, w oryginale łacińskim i tłumaczeniu włoskim, tekst Dekretu o heroicności cnót Sługi Bożego ks. Giuseppe Quadrio, SDB, opatrzony datą 19 grudnia 2009 r. Na mocy tego Dekretu Sługa Boży Giuseppe Quadrio został ogłoszony Czcigodnym Sługą Bożym.

TEKST ŁACIŃSKI

CONGREGATIO PRO CAUSIS SANCTORUM

TAURINENSIS

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

VENERABILIS SERVI DEI

IOSEPHI QUADRIO

SACERDOTIS PROFESSI

E SOCIETATE SANCTI FRANCISCI SALESII

(1921-1963)

DECRETUM SUPER VIRTUTIBUS

«Dominum Christum sanctificate in cordibus vestris, parati semper ad satisfactionem omni poscenti vos rationem de ea, quae in vobis est, spe» (1 Pt 3, 15).

Haec beati Petri Apostoli adhortatio idoneum ad intellegendam vitam et opus spirituale Servi Dei Iosephi Quadrio esse potest exordium, qui totam vitam impendit, praesertim vero in munere magistri, quo enituit, mysterii Dei pulchritudine demersus, ad veritatem divinam, quam ut intimius amplectaretur et ali-

is diligenter tradere posset perquisivit, cum fide et humilitate summopere accedens.

Venerabilis Servus Dei Iosephus Quadrio Vervii prope Sondrium in Italia die 28 mensis Novembris anno 1921 e modesta agrorum familia christiana pietate penitus informata natus est, in qua solidam humanam et religiosam institutionem recepit. Infantiam in scholae assiduitate, in doctrinae christianae studio, in liturgicarum celebrationum participatione et in rusticis operibus degit. His in rerum adiunctis, humilitate atque ima evangelica pietate suffultis, puer Iosephus expressam iam animadvertit peculiarem inclinationem religiosae vocationis. Prima Eucharistica Communio, quam nonum aetatis annum agens percepit, et voluntarium votum perpetuae castitatis, quod cum undecimum annum implevit privatim professus est, in honorem Beatae Mariae Virginis emissum, huius praecipui atque impensi spiritualis proventus denotaverunt initium.

Vix duodennis, Servus Dei, postquam Sancti Ioannis Bosco vitam et opera legerat, domino Aloysio Sartorio parochi suscitante, apud Institutum Missionale Salesianum Eporediense se recipi postulavit, ubi enim mense Septembris anno 1933 pervenit: quod paulatim fervens eius desiderium, iam inde ab infantia tempore processum, omnino omnesque per annos Domino inserviendi perfecit. Insequentibus annis, professionem religiosam temporariam Iosephus emisit ac dein in studia philosophiae et theologiae sollicito animo incubuit; perpetuis demum votis professis, die 16 mensis Martii anno 1947 presbyteratu auctus est. Exitus studiorum dissertatio fuit ad Doctoratum assequendum de Assumptione Beatae Mariae Virginis, quam apud Pontificiam Universitatem Gregorianam in Alma Urbe disceptavit.

Illis institutionis annis, Servus Dei non modo severo intellectuali officio valde emicuit, sed etiam fervida pro iuvenibus belli causa vagis et derelictis pastoralis navitate. Hac in actuosa diligenti opera erga iuvenes egenos et afflictos, Iosephus agentem efficacemque spiritum Fundatoris se adumbrare posse ostendit.

Munerum fastigium, quibus Servus Dei totam vitam functus est,

Theologiae dogmaticae magisterium fuit: hic altus potissimusque cardo ipse exstitit et testis mirabilis Evangelii; in cotidiana vicissitudine vitae virtutem praestitit, qua officium suum religiosi, presbyteri et magistri profunda ac benigna suis abnegatione servare valuit, numquam otium seu requiem sibi concedens et consensum rationalis fidei investigationis cum actuosa theologia iugiter persectans.

Vita Servi Dei ex ardenti quadam mystica intellegentia etiam hausit, acuta notione de primario Christi ac Matris Dei loco in historia salutis signata. Omnis eius conversatio constans fuit intentio ad sanctitatem atque ad exercitium modo heroum omnium christianarum virtutum. Dominus Iosephus, enim, omnibus in adiunctis benignum, familiarem et hospitalem se exhibuit. Licet universali scientia, praesertim theologica, eruditus, humilitate, simplicitate et mira morum humanitate insignem se praebuit. Summum ab ipso traditum praeceptum praesertim in decursu eius ultimi morbi patuit: nam, die 4 mensis Iunii anno 1960, post aliquot signa aegritudinis, diagnosis ei patefacta est tumoris granulosi maligni glandularum lymphaticarum. Servus Dei autem nuntium hoc funestum renovato fidei impetu accepit, qui eum virtutibus decoris et tranquillitatis animi honestabat, quas per omne acerbae huius probationis insequens triennium retinuit. Aspera enim infirmitas aequo vultu et iugi misericordiae Dei fiducia suscepta in eo aditus spiritualis fortitudinis, praemii supremi et sacrificii pro necessitate fratrum facta est.

Temporibus quoque recessus in valetudinario, Servus Dei Iosephus numquam ministerium praeteriit, quin etiam visitabat fovebatque aegrotos et medicos, infirmorum ministros atque omnes nosocomii servitio addictos cohortabatur. Receptaculum eius verum consistorium fuit cuiusque ad Evangelium accedere, consolationem excipere et remissionem peccatorum adipisci quaereret.

Dies protinus ante mortem dominus Iosephus pro pulcherrimis faustissimisque habuit: exemplo suo testimonium praebuit mortem omnium non esse finem, sed exspectatum reditum ad Christum.

Pace et tranquillitate circumfusus, Servus Dei, quadraginta et unum annos natus, die 23 mensis Octobris anno 1963, Augustae Taurinorum pie in Domino quievit. Quae conscia misericordiae Dei fiducia vixit, in cordibus multorum firmam persuasionem eum plenae ac perfectae sequelae Evangelii fuisse testem mors reliquit.

Hanc ob sanctitatis famam a die 21 mensis Ianuarii anno 1991 usque ad diem 10 mensis Novembris anno 1993 apud Curiam Taurinensem Inquisitio Dioecesana Principalis et a die 2 mensis Octobris anno 1991 ad diem 18 mensis Iulii anno 1992 apud Vicariatum Urbis Inquisitio Rogatorialis celebratae sunt, quarum auctoritas et vis iuridica a Congregatione de Causis Sanctorum decreto diei 24 mensis Iunii anno 1994 probatae sunt. Positione ex more confecta, die 5 mensis Iunii anno 2009, in Congressu Peculiari Consultorum Theologorum prospero cum exitu disceptatum est an Servus Dei more heroum virtutes christianas exercuisset.

Patres Cardinales et Episcopi in Sessione Ordinaria diei 1 mensis Decembris anno 2009, audita relatione Excellentissimi ac Reverendissimi Domini Hieronymi Grillo, Episcopi emeriti Centumcellarum - Tarquiniensis, Causae Ponentis, professi sunt Servum Dei virtutes theologales, cardinales iisque adnexas heroum modo coluisse.

Facta demum de hisce omnibus rebus Summo Pontifici Benedicto XVI per subscriptum Archiepiscopum Praefectum accurata relatione, Sanctitas Sua vota Congregationis de Causis Sanctorum excipiens rataque habens, hodierno die declaravit: *Constare de virtutibus theologalibus Fide, Spe et Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia et Fortitudine iisque adnexis in gradu heroico Servi Dei Iosephi Quadrio, sacerdotis professi e Societate Sancti Francisci Salesii, in casu et ad effectum de quo agitur.*

Hoc autem decretum publici iuris fieri et in acta Congregationis de Causis Sanctorum Summus Pontifex referri mandavit.

Datum Romae, die 19 mensis Decembris anno Domini 2009.

Angelus AMATO, S.D.B.
Archiepiscopus tit. Silensis
Praefectus

Michaél Di RUBERTO
Archiepiscopus tit. Biccarensis
A Secretis

TEKST WŁOSKI

KONGREGACJA DO SPRAW KANONIZACYJNYCH

TURYŃ

BEATYFIKACJA I KANONIZACJA

CZCIGODNEGO SŁUGI BOŻEGO

GIUSEPPE QUADRIO

KAPŁANA PROFESA

TOWARZYSTWA ŚW. FRANCISZKA SALEZEGO

(1921-1963)

DEKRET O HEROICZNOŚCI CNÓT

«Pana zaś Chrystusa miejcie w sercach za Świętego i bądźcie zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia tej nadziei, która w was jest» (1 Pt 3,15)

Ta zachęta błogosławionego Apostoła Piotra może posłużyć za egzortę w zrozumieniu życia i duchowego dzieła Sługi Bożego Giuseppe Quadrio, który poświęcił całe swoje życie, zwłaszcza jako wy-

kładowca, w której to roli się wyróżniał, będąc zanurzony w pięknie tajemnicy Boga, przybliżając się za wszelką cenę, z wiarą i pokorą, do prawdy Bożej, której dochodził, aby przyjąć ją bardziej dogłębnie i poprawnie przekazać innym.

Czcigodny Sługa Boży Giuseppe Quadrio urodził się 28 listopada 1921 r. w Vervio, w pobliżu Sondrio, we Włoszech, w niezamożnej chrześcijańskiej rodzinie rolniczej, w której otrzymał gruntowne wychowanie ludzkie i chrześcijańskie. Dzieciństwo spędził na gorliwym uczęszczaniu do szkoły, przyswajaniu doktryny chrześcijańskiej, uczestnictwie w celebracjach liturgicznych i pracach na roli. W tej całości zajęć, podbudowanych pokorą i głęboką pobożnością ewangeliczną, mały Józef dostrzegał wyraźne i szczególne oznaki powołania zakonnego. Pierwsza Komunia święta, którą przyjął w wieku dziewięciu lat oraz dobrowolny ślub stałej czystości, który złożył prywatnie na cześć Błogosławionej Dziewicy Maryi, kiedy skończył jedenaście lat, znaczą początek tego szczególnego i wyjątkowego postępu duchowego.

Sługa Boży, mając zaledwie dwanaście lat, po zapoznaniu się z życiem i dziełem św. Jana Bosko, zachęcony przez proboszcza ks. Luigiego Sartorio, poprosił o przyjęcie do Salezjańskiego Instytutu Misyjnego w Ivrei, do którego wstąpił we wrześniu 1933 r.; ten fakt powoli doskonalił jego gorące pragnienie, które żywił już od dzieciństwa: służenia Panu całkowicie i na zawsze. W następnych latach Józef złożył czasowe śluby zakonne i oddał się, z pilnością, studiom filozoficznym i teologicznym; w końcu, po złożeniu ślubów wieczystych, 17 marca 1947 r., został dopuszczony do kapłaństwa. Kończącą metą jego studiów była praca doktorska na temat Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, którą obronił na Papieskim Uniwersytecie Gregoriańskim w Rzymie.

W tych latach studiów Sługa Boży nie tylko bardzo się wyróżniał pod względem poważnego podejścia do nauki, ale również – gorliwej pracy duszpasterskiej na rzecz ubogich i opuszczonych dzieci, ofiar wojny. W ramach tego czynnego, gorliwego dzieła na rzecz młodych potrzebujących i opuszczonych, Józef wykazuje zdolność naśladowania ducha Założyciela w sposób czynny i skuteczny.

Większość zadań, wypełnianych przez Sługę Bożego w ciągu całego życia, było związanych z nauczaniem Teologii domagatywnej: w tym względzie jawi się jako wielki i bardzo znaczący autorytet oraz wspomniały świadek Ewangelii; w swoim codziennym życiu wykazuje zdolność wypełniania swoich obowiązków zakonnych, kapłańskich i nauczycielskich z głębokim i ujmującym umartwieniem, nigdy nie pozwalając sobie na urlop czy odpoczynek, zawsze poszukując harmonii między rozumowym poszukiwaniem wiary a skuteczną teologią.

Życie Sługi Bożego czerpało także z gorącej inteligencji mistycznej, znaczonej przenikliwym zrozumieniem centralnego miejsca Chrystusa i Matki Bożej w historii zbawienia. W każdym swoim zachowaniu stale dążył do świętości i praktykowania, w sposób heroiczny, cnót chrześcijańskich. Istotnie, ks. Józef w każdej okoliczności jawił się życzliwy, uprzejmy i gościnnie. Chociaż był wszechstronnie wykształcony, zwłaszcza teologicznie, był nadzwyczajny ze względu na swoją pokorę, prostotę i godne podziwu ludzkie zachowanie.

Największą naukę, jaką przekazał, to ta zwłaszcza w czasie ostatniej jego choroby: istotnie, 4 czerwca 1960 r., po pewnych oznakach złego samopoczucia, poinformowano go o diagnozie: ziarnica złośliwa. Sługa Boży przyjął tę bolesną wiadomość z nowym porywem wiary, rodzącym cnotę niezwykłego pokoju ducha, którą zachował przez całe trzy lata tej ciężkiej próby. Istotnie, dotkliwa choroba, którą przyjął z pogodnym obliczem i stałą ufnością w miłosierdzie Boże, stała się dla niego okazją do wzmocnienia duchowego, największą nagrodą i ofiarą w intencji potrzeb braci.

Także w czasie leczenia w szpitalu Sługa Boży nigdy nie rezygnował z posługi, a przeciwnie odwiedzał i dodawał otuchy chorym i lekarzom, spotykał się z pielęgniarkami i wszystkimi pracownikami szpitalnej służby. Jego szpitalny pokój był prawdziwym miejscem spotkań dla wszystkich, którzy chcieli przybliżyć się do Ewangelii, otrzymać pociechę i odpuszczenie grzechów.

Dzień, poprzedzający jego śmierć, ks. Józef uznał za jeden z najbardziej pięknych i szczęśliwych: swoim przykładem zaświadczył, że śmierć nie jest końcem wszystkiego, ale oczekiwanym powrotem

do Chrystusa. Sługa Boży, w pokoju i z pełnym spokojem, zasnął w Panu w dniu 23 października 1963 r., w wieku 41 lat. Wraz ze świadomą ufnością w miłosierdzie Boże, którym żył, jego śmierć pozostawiła w sercach wielu stałe przekonanie o tym, że był on świadkiem całkowitego i doskonałego podążania za Ewangelią.

Z powodu tej sławy świętości zostało przeprowadzone, od 21 stycznia 1991 r. do 10 listopada 1993 r., w Kurii Turyńskiej Diecezjalne *Inquisitio*, a od 2 października 1991 r. do 18 lipca 1992 r. w Wikariacie Rzymu *Inquisitio* Rogatoryjne, których autorytet i wiarygodność jurydyczna zostały uznane przez Kongregację ds. Kanonizacyjnych dekretem z 24 czerwca 1994 r. Następnie, po opracowaniu *Positio*, jak to zwykle bywa, w dniu 5 czerwca 2009 r. stało się ono przedmiotem dyskusji na Kongresie Konsultorów Teologów, zakończonej wydaniem pozytywnej opinii.

Ojcowie Kardynałowie i Biskupi, na Sesji Zwyczajnej w dniu 1 grudnia 2009 r., po wysłuchaniu relacji J.E. Bpa Gerolamo Grillo, emerytowanego Biskupa Diecezji Civitavecchia-Tarquini, oświadczyli, że Sługa Boży praktykował w stopniu heroicznym cnoty teologiczne, kardynalne i inne z nimi związane.

Po sporządzeniu, przez niżej podpisanego Kardynała Prefekta, dokładnej relacji ze wszystkiego, przedstawionej Ojcu Świętemu Benedyktowi XVI, Jego Świątobliwość, przyjmując i zatwierdzając głosy wyrażone przez Kongregację ds. Kanonizacyjnych, w dniu dzisiejszym oświadczył, że:

«cnoty teologiczne: Wiary, Nadziei i Miłości tak względem Boga jak i bliźniego, cnoty kardynalne: Roztropności, Sprawiedliwości, Umiarkowania i Męstwa oraz inne z nimi złączone, były praktykowane w stopniu heroicznym przez Sługę Bożego Giuseppe Quadrio, kapłana profesja z Towarzystwa św. Franciszka Salezego, tak co do faktu i co do skutku, o którym tu mowa»

Ojciec Święty zarządził, aby niniejszy Dekret został promulgowany i włączony do Akt Kongregacji ds. Kanonizacyjnych.

Wydane w Rzymie, w dniu 19 grudnia 2009 roku

+ ANGELO AMATO, S.D.B.
Arcybiskup tyt. Sila
Prefekt

+ MICHELE DI RUBERTO
Arcybiskup tyt. Biccari
Sekretarz

5.3 Nowy Kardynał Salezjanin: Arcybiskup Angelo AMATO

Ojciec Święty Benedykt XVI, na publicznym Konsystorzu zwołanym w dniu 20 listopada 2010 r. w Bazylice św. Piotra w Rzymie wyniósł do godności kardynalskiej Biskupa salezjanina Angelo AMATO, Prefekta Kongregacji do Spraw Kanonizacyjnych.

Urodzony w Molfetta (Bari) 8 czerwca 1938 r., Angelo Amato złożył pierwsze śluby zakonne 16 sierpnia 1956 r. w nowicjacie w Portici, w pobliżu Neapolu. Odbił studia filozoficzne na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim w Rzymie, uzyskując licencjat z filozofii. Po złożeniu ślubów wieczystych 28 czerwca 1962 r. i studiach teologicznych, został wyświęcony na kapłana w Rzymie w dniu 22 grudnia 1967 r.

Jako profesor zwyczajny teologii dogmatycznej na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim, pełnił także funkcję dziekana Wydziału Teologicznego (1993-1999) i wicerektora tegoż Uniwersytetu w latach 1997-2000.

W dniu 20 grudnia został mianowany *Sekretarzem Kongregacji Nauki Wiary* i konsekrowany na Arcybiskupa tytularnego Sila w dniu 6 grudnia 2003 r. przez Sługę Bożego Papieża Jana Pawła II.

9 lipca 2008 r. został mianowany przez Ojca Świętego Benedykta XVI *Prefektem Kongregacji do Spraw Kanonizacyjnych.*

Teraz sam Benedykt XVI uczynił go Kardynałem Świętego Kościoła Rzymskiego na Konsystorzu w dniu 20 listopada 2010 roku, wyznaczając mu diakonię Santa Maria in Aquiro w Rzymie.

5.4 Nowi Biskupi Salezjańscy

Podajemy pewne informacje dotyczące nowych Biskupów salezjańskich, a wśród nich nowego Biskupa – Enrico dal Covolo, i zmian siedzib biskupich dwóch innych Biskupów salezjańskich.

1. **Bp DAL COVOLO Enrico, Biskup tytularny Heraklei**

W dniu 15 września 2010 r. Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej opublikowało wiadomość o mianowaniu przez Papieża Benedykta XVI kapłana salezjanina, ks. **Enrico DAL COVOLO, S.D.B., Biskupem**; jego siedzibą tytularną będzie HERAKLEA (Włochy). Wcześniej, 30 czerwca 2010 r., tenże Benedykt XVI powierzył mu urząd Rektora Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie.

Sakrę biskupią ks. Bp Enrico dal Covolo otrzymał w dniu 9 października 2010 r. w Bazylice św. Piotra w Rzymie z rąk J. Em. Kard. Tarcisio Bertone, S.D.B., Sekretarza Stanu Stolicy Apostolskiej.

(W nr 408 DRG można znaleźć szczegółowe informacje dotyczące zakonnego i akademickiego "curriculum" Bpa Enrico dal Covolo).

2. **Bp VIAN MORALES Oscar Julio, Arcybiskup Metropolita Gwatemali**

W dniu 2 października Ojciec Święty Benedykt XVI, przyjmując rezygnację z pasterskiego zarządu przedstawioną przez Kard. Rodolfo Ignacio Quezada Toruño, zgodnie z KPK, mianował **Bpa Oscara Julio VIAN MORALES, S.D.B., Arcybiskupem Metropolita GWATEMALI**, przenosząc go z Archidiecezji Los Altos, Quetzaltenango-Totonicapán (Gwatemala), do tej siedziby biskupiej.

Oscar Julio Vian Morales, urodzony 18 października 1947 r. w Mieście Gwatemala, salezjanin profes Inspektorii Środkowej Ameryki z dniem 7 grudnia 1965 r., wyświęcony na kapłana w Mieście

Gwatemala w dniu 15 sierpnia 1976 r., został mianowany Wikariuszem Apostolskim El Petén (Gwatemala) w dniu 30 listopada 1996 r.; jego siedzibą tytularną będzie Pupiana (por. DRG 358, s. 96). Sakrę biskupią przyjął w El Petén w dniu 1 lutego 1997 r. W dniu 19 kwietnia 2007 r. został przeniesiony z Wikariatu El Petén do Archidiecezji Los Altos, Quetzaltenango-Totonicapán.

3. Bp TAFUNGA MBAYO Jean-Pierre, Arcybiskup Metropolita Lubumbashi

W dniu 1 grudnia 2010 r. Ojciec Święty Benedykt XVI, przyjmując rezygnację z pasterskiego zarządu przedstawioną przez Bpa Floriberta Songasonga Mwitwa, zgodnie z KPK, mianował **Bpa Jean-Pierre TAFUNGA MBAYO, S.D.B., Arcybiskupem Metropolita LUBUMBASHI** (Demokratyczna Republika Konga), gdzie był już Arcybiskupem Koadiutorem od lipca 2008 r.

Urodził się w Panda (Likasi), w Demokratycznej Republice Konga, w dniu 23 lipca 1942 r., a pierwsze śluby zakonne złożył 28 sierpnia 1965 r. w salezjańskiej Inspektorii Afryki Środkowej. Profes wieczysty od 20 lutego 1971 r., został wyświęcony na kapłana w Likasi w dniu 16 września 1972 r.

W dniu 6 października 1992 r. został mianowany przez Jana Pawła II Biskupem Diecezji Kilwa-Kasenga; sakrę biskupią przyjął w Kasenga w dniu 31 stycznia 1993 r. z rąk Bpa Eugenio Kabanga, Arcybiskupa Lubumbashi.

W dniu 10 czerwca 2002 r. został przeniesiony do siedziby biskupiej w Uvira (D.R.K.), a następnie, w dniu 31 lipca 2008 r., do siedziby metropolitalnej w Lubumbashi jako Arcybiskup Koadiutor.

4. Bp EZZATI Riccardo, Arcybiskup Metropolita Santiago de Chile

W dniu 15 grudnia 2010 r. Ojciec Święty Benedykt XVI, przyjmując rezygnację z pasterskiego zarządu przedstawioną przez Kard. Francisco Javierera Errázuriza Ossa, zgodnie z KPK, mianował **Bpa Riccardo EZZATI, S.D.B., Arcybiskupem Metropolita SANTIAGO DE CHILE**, przenosząc go do tej siedziby z Archidiecezji Con-

cepción (Chile), gdzie był Ordynariuszem.

Riccardo Ezzati, urodzony 7 stycznia 1942 r. w Campiglia dei Berici, w prowincji Vicenza, we Włoszech, idąc za głosem salezjańskiego powołania misyjnego, w 1959 r., zaraz po ukończeniu gimnazjum, wyjechał do Chile, gdzie odbył nowicjat w Quilpé, składając pierwsze śluby zakonne w dniu 31 stycznia 1961 r. Studia filozoficzne odbył na Uniwersytecie Katolickim w Valparaiso, a teologiczne na Papieskim Uniwersytecie Salezjańskim w Rzymie, kończąc je licencjatem z teologii. Śluby wieczyste złożył 30 grudnia 1966 r., święcenia kapłańskie przyjął 18 marca 1970 r. Potem uzyskał licencjat z nauk religijnych na *Institut de Pastorale Catéchétique* w Strasburgu.

Był dyrektorem domu salezjańskiego w Concepción od 1973 do 1978 roku, a następnie w La Florida, Santiago, w studentacie filozoficzno-pedagogicznym (1978-1983), a potem – teologicznym; w 1984 r. został mianowany Inspektorem Salezjańskiej Inspektorii Chilijskiej. Po skończeniu swojej kadencji, w 1991 r., został wezwany do Rzymu do pomocy w Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego.

Po nominacji na Biskupa Valdivia w dniu 28 czerwca 1996 r., sakrę biskupią przyjął w dniu 8 września tego samego roku. W lipcu 2001 r. został przeniesiony, jako Biskup Pomocniczy, do Archidiecezji Santiago de Chile. Następnie, 27 grudnia 2006 r., został mianowany Arcybiskupem Metropolita Chile. Teraz ponownie wraca do Santiago de Chile jako Arcybiskup Metropolita. Ostatnio został mianowany Przewodniczącym Konferencji Episkopatu Chile.

5.5 Zmarli współpracownicy (3 elenko 2010)

„Wiara w Chrystusa Zmartwychwstałego podtrzymuje naszą nadzieję i zachowuje żywą więź ze współpracownikami, którzy spoczywają w pokoju Pańskim. Oni poświęcili swoje życie w Zgromadzeniu, a wielu cierpiało, aż do męczeństwa dla miłości Bożej... Pamięć o nich pobudza nas do ciągłego pełnienia z wiernością naszego posłannictwa” (*Konst. 94*).

Tyt. Insp.	Nazwisko i imię	Miejsce i data śmierci	Wiek
L	ACCORSI Giulio ILE	Mediolan (Włochy)	02-08-2010 99
L	ÁLVAREZ AGUADO Juan SMA	Madryt (Hiszpania)	19-08-2010 84
P	ANDREOLETTI Mario ICC	Alassio (Włochy)	28-10-2010 88
P	BAROSCO Luigi Natale INE	Treviso (Włochy)	13-09-2010 85
P	BECK Jean-Marie FRB	Toulon (Francja)	20-08-2010 88
P	BERTOLUSSO Marcello BMA	Belém (Brazylia)	20-07-2010 76
P	BONACOSCIA Arnaldo ICC	Massa Carrara (Włochy)	02-10-2010 92
P	BORTOLOZZO Angelo ICP	Turyń	06-11-2010 91
P	BOUCHERY Marcel FRB	Bruksela (Belgia)	27-09-2010 86
L	BRIGNONE Giovanni ICP	Turyń	09-12-2010 88
P	BRIONES Juan Antolin ARNP	Rosario, Santa Fe (Argentyna)	14-08-2010 75
	BRÍTEZ ESTIGARRIBIA PAR Emiliano	Fernando de la Mora (Paragwaj)	04-11-2010 89
P	BUSATO Bruno INE	Castello di Godego (Włochy)	06-10-2010 75
P	CALCAGNO Raimondo ISI	Messyna (Włochy)	05-10-2010 81
P	CALEMARD Marius FRB	Toulon (Francja)	05-11-2010 89
P	CELESTINO Pedro BBH	Belo Horizonte (Brazylia)	12-11-2010 84
P	COLUSSI Luciano INC	Calkuta (Indie)	11-10-2010 86

L	CORDEIRO Tristão de Oliveira BBH	Niterói (Brazylia)	14-10-2010	92
P	CROCI Antonio ICP	Turyn	06-11-2010	84
P	DA SILVA João Batista BMA	Belém (Brazylia)	20-09-2010	51
P	DABBENE Bernard J. SUO	San Francisco (U.S.A.)	09-09-2010	73
P	DÁMASIO Edgar POR	Manique do Estoril (Portugalia)	05-08-2010	77
P	DAU HAWNG Lucius MYM	Anisakan (Myanmar)	17-09-2010	69
L	DE JUAN SUTIL Matias BMA	Belém (Brazylia)	06-08-2010	79
P	DEVITO Enrique ARS	Buenos Aires (Argentyna)	28-10-2010	89
L	DHO Giuliano ILE	Sesto San Giovanni (Włochy)	03-12-2010	71
P	DI BIASE Carmine IME	Salerno (Włochy)	21-09-2010	85
P	DOBRŠEK Ivan SUE	Stoney Creek (Kanada)	22-08-2010	98
P	DROHAN Francis GIA	Beppu (Japonia)	12-09-2010	90
P	D'SOUZA Crispin INP	Fatorda (Goa, Indie)	13-11-2010	74
P	EKKA Rajesh ING	Boko (Assam, Indie)	28-08-2010	35
P	ELEJALDE PANCORDO SBI Alfredo	Bilbao (Hiszpania)	24-10-2010	55
P	ELIZONDO Isidro SBA	Barcelona (Hiszpania)	02-11-2010	77
L	FAELLA Armando IME	Caserta (Włochy)	06-10-2010	79
P	FELBER Franz GER	Martkoberdorf (Niemcy)	14-11-2010	70
L	FERNANDES Lindolpho BBH	Belo Horizonte (Brazylia)	16-12-2010	89

P	IORE Carlo ICP	Rivoli (Włochy)	08-08-2010	89
L	OGAGNOLO Paolo ICP	Turyń	20-10-2010	90
P	FOLTIN Štefan GIA	Beppu (Japonia)	02-08-2010	91
L	FUENTE VEGAS Fermín SVA	San Juan (Alicante, Hiszpania)	04-08-2010	94
L	GIANNINI Serafino ICC	Alassio (Włochy)	12-12-2010	87
P	GROSSO Roberto Constantino ARS	Bahía Blanca (Argentyna)	14-08-2010	91
L	GUGLIELMINO Carmelo ISI	Pedara (Włochy)	14-08-2010	87
P	HERGUETA TORREALBA VEN Gustavo	Carrasquero (Wenezuela)	19-10-2010	82
L	HERRLER Cornelius GER	Benediktbeuern (Niemcy)	05-10-2010	85
P	HEYSE August BEN	Heverlee (Belgia)	03-08-2010	84
P	JENKO Janez SLO	Ljubljana (Słowenia)	30-10-2010	87
P	KELZENGERG Rudolf GER	Bad Driburg (Niemcy)	19-10-2010	77
P	LABORDA FERRER Jesús SBA	Barcelona (Hiszpania)	13-10-2010	67
P	LANARO Giuseppe ILE	Garbagnate (Włochy)	18-09-2010	90
	<i>Przez 6 lat był Inspektorem</i>			
P	LAUDATO Francesco BMA	Manaus (Brazylia)	21-09-2010	77
L	LE FLOC'H Jean-Louis FRB	Guingamp (Francja)	29-09-2010	84
P	LENFERT Alexander GER	Neunkirchen (Niemcy)	03-12-2010	79
L	LIROT Michel FRB	Caen (Francja)	19-10-2010	89
P	MÁSPOLI Isidro Edelmiro ARN	General Arenales (Argentyna)	23-09-2020	90

P	MASSIDDA Aldo ICC	Selargius (Włochy)	06-11-2010	92
P	MEIRELES Luiz de Andrade BBH	Niterói (Brazylia)	23-09-2010	83
L	MÖLLER Bernhard GER	Bonn (Niemcy)	21-09-2010	86
L	MORCELLI Alfonso AFE	Khartoum (Sudan)	23-10-2010	61
L	MOREIRA Manuel POR	Mogofores (Portugalia)	07-12-2010	76
P	NEUMEIER Andreas GER	Würzburg (Niemcy)	20-09-2010	85
P	OBIDZIŃSKI Stanisław PLO	Pieszyce (Polska)	04-10-2010	76
P	O'CONNOR Patrick Joseph IRL	Tralee, Co. Kerry (Irlandia)	13-08-2010	91
P	OLEKSY Stanisław PLO	Częstochowa (Polska)	22-11-2010	91
P	PACE Mario ICC	Ankona (Włochy)	24-11-2010	85
P	PASCUAL LAPORTA Gonzalo SVA	Elche (Alicante, Hiszpania)	29-08-2010	84
P	PATRON Leonzio ICP	Turyń	01-08-2010	94
P	PAWLACZEK Jan PLS	Lublin (Polska)	05-08-2010	75
L	PAZ CARRO Luis ARN	Córdoba (Argentyna)	27-08-2010	80
P	PETRACCO Giovanni GIA	Tokyo (Japonia)	15-08-2010	89
P	PINAFFO Giuseppe ICP	Turyń	04-09-2010	76
P	PLHAL Ferdinand CEP	Stará Boleslav (Czechy)	19-11-2010	84
P	POSFAI Lázló UNG	Székesfehérvár (Węgry)	22-10-2010	88
P	PRIVOZNIK Josef GER	Benediktbeuern (Niemcy)	18-09-2010	83

P	PUTHUR Thomas Mathai INB	Andheri (Indie)	12-12-2010	76
P	QUAGLIAROLI Franceso ICC	Varazze (Włochy)	30-07-2010	87
P	QUÉRÉ Pierre FRB	Marseille (Francja)	06-09-2010	77
P	REYES NIEVA Carlos MEM	México (Meksyk)	17-06-2010	78
P	RIGO Flavio INE	Wenecja-Mestre (Włochy)	28-08-2010	87
P	ROBREDO GALGUERA Cosme PER	Lima (Perú)	06-10-2010	83
	<i>Przez 6 lat był Inspektorem</i>			
P	ROLLET Charles FRB	Toulon (Francja)	23-10-2010	86
L	ROMELLI Stefano GIA	Nagatsu-Nagasoe (Japonia)	18-10-2010	88
P	ROSSI Giorgio (Facchini) ICC	Civitanova Marche (Włochy)	08-12-2010	72
P	SANTA MARIA Nicanor Garry FIN	Pampanga (Filipiny)	07-09-2010	56
P	SCHIASSI Pietro ILE	Arese (Włochy)	08-12-2010	95
L	SCHIPKE Wolfgang GER	Memmingen (Niemcy)	26-08-2010	77
P	SCHWARZ George FIN	Makati, Manila (Filipiny)	10-08-2010	95
L	SCOLLARD Charles AFM	Manzini (Swaziland)	24-08-2010	90
P	SHAKAI Tarcisio ECU	Esmeraldas (Ekwador)	27-08-2010	37
P	SILLS Ricardo ARS	Buenos Aires (Argentyna)	31-10-2010	76
P	SILVANO Silvio ICP	Turyń	07-12-2010	97
P	TEIXEIRA Sirio Henriques BBH	Belo Horizonte (Brazylia)	26-07-2010	56
S	TOPPO Vijay	Boko (Assam, Indie)	28-08-2010	28

	ING			
P	TORRES MEZA Guillermo	Quito (Ekwador)	05-09-2010	87
	ECU			
P	TRISOLINI John Fitzgerald	Seoul	22-11-2010	74
	KOR	(Korea Południowa)		
P	TSANG Peter Hing Sum	Melbourne (Australia)	10-12-2010	74
	AUL			
P	VALLEJO CORONA Pedro	Irapuato, Guanajuato	24-10-2010	72
	MEG	(Meksyk)		
P	VAN LAER Leopold	Leuven (Belgia)	11-11-2010	74
	BEN			
P	VASSALLO Mario Gerónimo	Córdoba (Argentyna)	30-07-2010	84
	ARN			
P	VÁZQUEZ Vicente	Buenos Aires	07-12-2010	92
	ARS	(Argentyna)		
P	VENTUROLI Giorgio	Sondrio (Włochy)	02-11-2010	80
	ILE			
P	VIGANÒ Angelo	Arese (Włochy)	21-11-2010	87
	ILE			
	<i>Przez 12 lat był Inspektorem</i>			
P	VÍO HENRÍQUEZ Oscar Octavio	Santiago del Chile	15-08-2010	87
	CIL			
L	WILLIAMS John	Nairobi (Kenya)	01-09-2010	69
	AFE			
L	ZABRET Ludvik	Trstenik (Słowenia)	30-10-2010	87
	SLO			

